

Erich Kästner KÜÇÜK ADAM VE KÜÇÜK HANIM

Çeviren: Süheyla Kaya

STOP KOMMISSAR STEINBEISS BRISST AUF GRANIT STOP DER KAHL
O HAT DURST STOP MISTER DRINKWATER KOMMT AUS HOLLYWOOD STOP
UCH IM UNTERSUCHUNGSGEBIET STOP WAS SOLL DAS KLAVIER IN
STOP KIRKUS FRITKE GAST STOP WOH UND LONDON STOP DAS
NIS LUT STOP WO STOP IST UNKLAR STOP
GLÜHMÜNDIG STOP

Resimleyen: Horst Lemke

Erich Kästner

KÜÇÜK ADAM VE KÜÇÜK HANIM

Küçük Adam beyazperdede

Sirk artisti olmayı başaran Maxcık o kadar ünlenir ki
sinemacılar onun hayatını filme çekmek ister.
Maxcık bu teklife sıcak bakar.

Tüm hammaddeler laboratuvarında testten geçirilmiş ve sağlığa zararlı
herhangi bir maddeye rastlanmamıştır.

DBE Davranış Bilimleri Enstitüsü®
psikolojik hizmetler, eğitim, araştırma, kurumsal danışmanlık

Bu kitap DBE-Davranış Bilimleri Enstitüsü'nün Çocuk ve Genç Psikolojik
Danışmanlık Merkezi uzmanlarından Klinik Psikolog Cemre Soysal tarafından
çocuk ve ruh sağlığı gelişimi açısından uygun bulunmuştur.

KDV İÇİNDEDİR
16.50 TL

ISBN 978-975-07-19

9 789750 719

Erich Kästner
KÜÇÜK ADAM VE
KÜÇÜK HANIM

Çeviren: Süheyla Kaya ■ Resimleyen: Horst Lemke

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Editör: Ebru Akkaş Kuseyri
Son Okuma: Banu Durgunay
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bılır
Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

1. Basım: 2000 adet, Ocak 2014

ISBN 978-975-07-1927-1

Der kleine Mann und die kleine Miss, Erich Kästner

© Atrium Verlag, Zürich 1967

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2014

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı

Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak

kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni

olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Yayıncı Sertifika No: 10758

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Kapak Baskı: Azra Matbaası; Sertifika No: 27857

Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok Kat: 3

No: 3/2 Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul

İç Baskı ve Cilt: Ekosan Matbaası; Sertifika No: 19039

Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi 2 NF 4/8

Topkapı, İstanbul

CAN
COCUK

Bu kitabın sahibi:

Erich Kästner

**Yazarın yayınevimizden çıkan
diğer kitapları:**

35 MAYIS

AÇIKGÖZ BUDALALAR

BEN KÜÇÜK BİR ÇOCUKKEN

DON KİŞOT

GULLIVER'İN GEZİLERİ

HAYVANLAR TOPLANTISI

KÜÇÜK ADAM

KÜÇÜK HAFİYELER

Emil ve Dedektifler

KÜÇÜK HAFİYELER

Emil ve Akrobatlar

KUAFÖRDEKİ DOMUZ VE

BAŞKA ÖYKÜLER

NOKTACIK İLE ANTON

PALAVRACI BARON

SOYTARININ TUHAF

HİKAYELERİ

UÇAN SINIF

23.Şubat 1899'da Dresden'de doğdu. Birinci Dünya Savaşı'na katıldı. Savaşın sonra liseyi bitirdi ve üniversitede Alman dili, tarih, felsefe ve tiyatro tarihi okudu. Gazetelerde redaktör ve tiyatro eleştirmeni olarak çalıştı. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra tiyatro ve film alanlarında çalıştı. 1966 yılında edebiyat çalışmalarına son verdi. 1974 yılında Münih'te öldü. Yaşamı boyunca yapıtları pek çok ödüle layık görüldü. Çocuklar için yazmış olduğu kitaplar bütün dünyada çeşitli dillere çevrildi. Kästner, Alman çocuk edebiyatında yeni bir çığır açmış, çocuk kitaplarını gerçekçi temeller üzerine oturtmuştur.

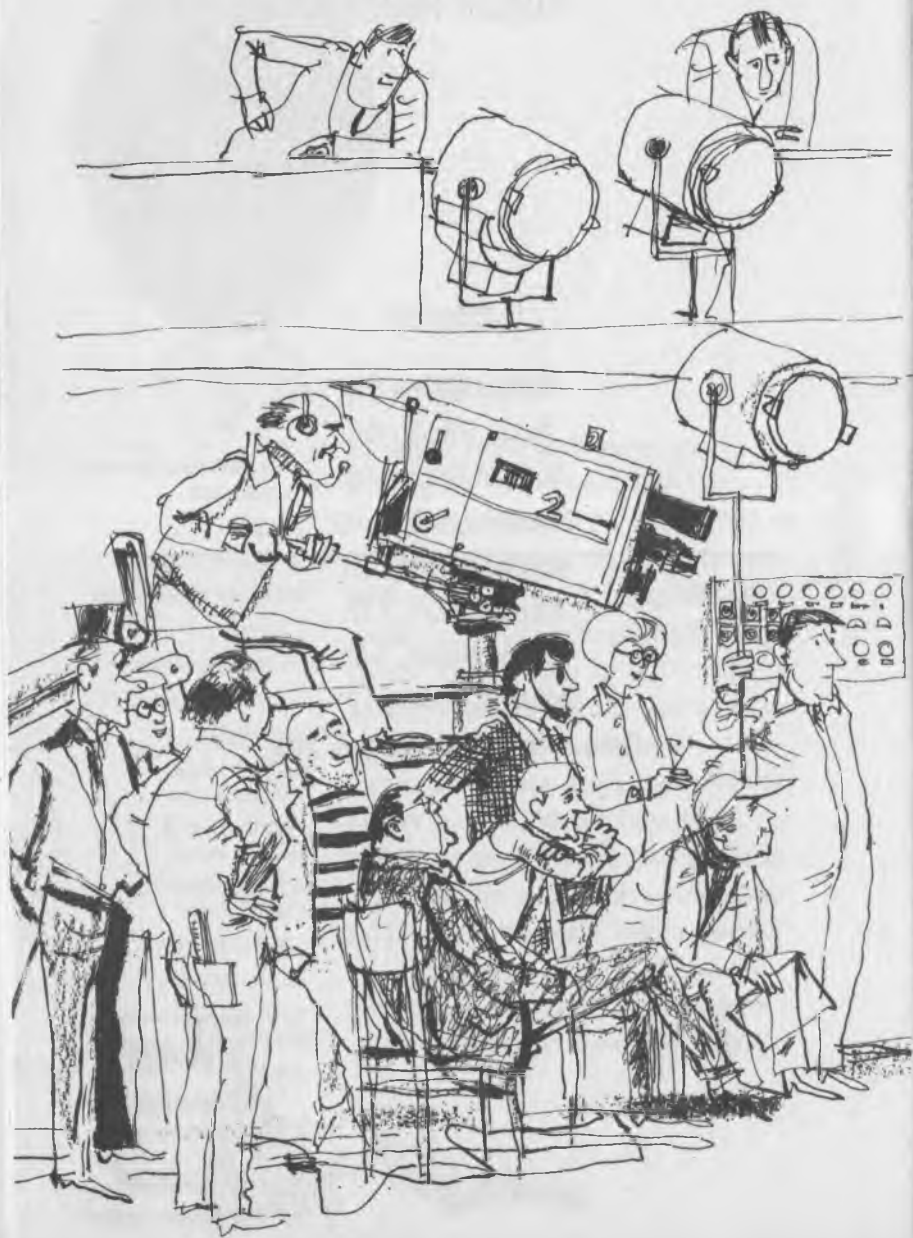
KÜÇÜK ADAM VE KÜÇÜK HANIM

İçindekiler

Birinci Bölüm, 35
İkinci Bölüm, 49
Üçüncü Bölüm, 65
Dördüncü Bölüm, 79
Beşinci Bölüm, 101
Altıncı Bölüm, 117
Yedinci Bölüm, 143
Sekizinci Bölüm, 171
Dokuzuncu ve Son Bölüm, 203

Sevgili Çocuklar,

Dün sürpriz bir ziyaretçim vardı. Zil çaldı, kal-kıp kapıyı açtım. Dışarıda kim duruyordu dersiniz? Kickelhahn Caddesi 17 numara, zemin kat, soldaki dairede oturan öğrenci Jakob Hurtig. "Kimin ne za-man geleceği belli olmaz!" dedi neşeyle.

"İçeri girin, Bay Beklenmeyen," dedim. Önce buzdolabı orada olduğu için mutfağa doğru yürüdük. "Büyümüşsün," saptamasında bulundum.

"Bir gencin elinden başka ne gelir ki?" diye sordu. "Birazcık okul, birkaç ev ödevi, sevgili anne için ufak tefek alışverişler, İngilizce özel ders, jimnastik kulü-bü, diş fırçalama, ayakkabı boyama, burun temizleme, ayak yıkama, tırnak kesme, saç tarama, nedir ki bütün bunlar? Geri kalan zamanda ne yapılabilir ki Tanrı aş-kına? Bu durumda en akıllıca iş, büyüme."

"Elbette."

Başımı salladım.

"Böylece büyüme işini de halletmiş oluyorsun. Ama büyümek acıktırır. Jöleli domuz pirzolasına ne dersin? Yoksa karnın tok mu?"

Jakob göz ucuyla buzdolabına kısa bir bakış fırlattı. Sonra gözlerini gözlerime dikip:

"Ne yalan söyleyeyim," dedi.

Domuz pirzolasını mideye indirdikten sonra iç geçirip:

"Olağanüstü lezzetli," diyerek ağzını silerken pirzola kemiklerini kâğıt peçeteye sardı:

"Eve dönerken yolda bir köpek görürsem veririm," diye açıklamada bulundu.

"Bir pirzola daha ister misin?" diye kandırmaya çalıştım. "Buzdolabında bir tane daha var."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Midem, aşırı doluluk nedeniyle, geçici olarak kapalı. Ayrıca buraya keyfimden gelmedim. Size binlerce selam iletmek ve burnunuzun ucuna bir öpücük kondurmakla görevlendirildim."

Pirzola kemiklerini pantolon cebine sokuşturdu. Bir süre mutfak sandalyesinin üstünde ileri geri kaydıktan sonra biraz utangaç bir tavırla konuştu:

"Burun ucuyla ilgili meseleyi es geçmemiz sizce uygun mu? Böyle şeylerden pek hoşlanmıyorum da."

"Ben de," diye itiraf ettim. "İyi de burnumun

ucuna kondurulacak öpücük eşliğinde olsun ya da olmasın, bana binlerce selam gönderen kim?"

"Tabii ki Maxcık," dedi Jakob. "Bana uzun bir mektup yazmış. Posta pulu büyüklüğünde on sayfa! Gözbebeklerim hâlâ acıyor."

"Mektubu Rosa Marzipan'a daktiloda yazdırabilirdi!"

"Hayır. Yapamazdı!"

"Peki neden, sorabilir miyim izinle?"

"Çünkü Rosa'nın bebeği oldu, yatıyor. Bir oğlu oldu."

"Çok iyi düşünmüşler!" diye seslendim. "Oğlanın adı ne peki?"

"Henüz bir adı yok. Rosa, Daniel olsun istiyor ama Hokuspokus, Ferdinand'dan yana."

Jakob kıkırdadı.

"Oysa Maxcık, harika bir isim önerdi! Ama ikisi de karşı çıktı."

"Kulağa kuşkulu geliyor."

"Babasının adı Hokuspokus olduğu için oğlanın adını Hokuspokuscuk koymalıymışlar!"

"Tahmin etmiştim," dedim. "Artık kesin olarak söyleyebilirim: Maxcık hınzırın teki."

Jakob keyifle kıkırdıyordu. Ancak ona yan gözle bakıp soğukkanlılıkla, "Gülmeye devam edene limonata yok," deyince kesti gülmeyi.

Çalışma odasına geçmiş, bir yandan limonatasını içerken bir yandan da raflardaki kitapları inceliyordu. Aniden durdu, eliyle alınına şak diye vurup küskün küskün, "Buyurun işte, yaşlanıyorum," dedi.

"O kadar acele etmemelisin," dedim. "Hiç olmazsa kiliseye kabul edileceğin yaş olan on dört yaşına kadar bekle."

"Yaşlanıyorum ve unutkanlaşıyorum," diye devam etti. "Neyi unuttuğumu soracak olursan her seferinde esas meseleyi unutuyorum!"

"Yaşlı oğlan çocukları da olmalı bu dünyada," dedim onu teselli etmek için. "Ama bu sefer hangi esas meseleyi unuttuğunu bilmeyi çok isterim."

Limonatayı kafasına diken Jakob, bardağı pencere kenarına koyup sanki Schiller'in eseri olan *Çan'ın Şarkısı*'nı söylemek istiyormuş gibi derin nefes alarak başladı konuşmaya:

"Maxcık, sizin ona geçen yıl, *Küçük Adam*'ın öyküsünü devam ettirme sözü verdiğinizizi yazıyor."

“Doğru,” dedim. “Lugano’da. Terasta oturuyor-
duk; Rosa Marzipan’la Hokuspokus yanımızdaydı.
Bayan Simpson ve kızı Mielcik de oradaydı. Bir tür
şeftali kokteyli içiyorduk. Dolunay çıkmıştı. Aşağıda
gölün üstünde büyük gürültüyle havai fişekler atı-
lıyor, gökyüzü ve su rengârenk parlıyordu. Muhte-
şemdi. Havai fişek gösterisinden sonra Hokuspokus
terasın lambalarını tekrar yaktığında Maxcık’ın ma-
sada olmadığını gördük. Karanlıkta benim kadehime
tırmanmış ve kazara içine düşmüştü. Yakalayıp dışarı
çıkardık. Sırılsıklamdı, hafif de çakırkeyifti. Üç gün
boyunca şeftali kokteyli koktu.”

Jakob Hurtig, gözlerini bana dikmişti, saygıyla,
“Vay canına, belleğiniz ne kadar güçlü!” dedi. “Aslın-
da bu fillerde görülen bir şeymiş!”

“Sen doğuştan dalkavuksun,” diye yanıtladım.
“Ama asıl meseleye gelecek olursak o akşam gerçek-
ten de kendisine ikinci cildi yazacağıma söz vermiş-
tim. Fikrimi değiştirdiğimi mi sanıyor? Hıı?”

“Ben... Şey, tam olarak bilmiyorum.”

Jakob geveleyip duruyordu, utancından da kulak-
ları kızarmıştı.

“Pencere kenarında veya kafelerde oturmaktan
daha çok hoşlandığınızı sanıyor galiba... Gezip do-
laşmayı, vitrinlere bakmayı, bahçe çitlerinin önünde
durup etrafı seyretmeyi yeğleyeceğinizi düşünüyor
ve...”

“Korkunç bir tahminim var,” dedim. “Sanırım delikanlı benim, ‘tembel hayvan’ olduğumu düşünüyor. Bilirsin, Orta ve Güney Amerika’da yaşayan tembel hayvanlar, bütün hayatlarını bir ağaca asılı olarak geçirir, çok az hareket ederler.”

“Aslında, ‘tembel hayvan’ sözcüğü mektupta bir kez bile geçmiyor. ‘Tembel adam’ bile dememiş. Sırt çantamın üstüne yemin ederim!”

“Ama belki ‘tembel’ sıfatı geçiyordur, ne dersin?”

“Olabilir,” diye itiraf etti Jakob, çekinerek. “Ancak kendisini çok sevimli ifade etmiş. ‘Sanırım soylu yazarımız bir hayli tembelleşmiş,’ diye yazmış.”

Bunu duyunca gülmeden edemedim. Rahatlayan Jakob da gülüyordu. Sonra, “Peki, yazmaya ne zaman başlayacaksınız?” diye sordu.

“Başladım bile,” diye açıklama yaptım zafer coşkusuyla; göğsüm öyle kabarmıştı ki az kalsın kaburga kemiklerim çatırdayacaktı.

“İlk bölüm, çalışma masasının üstünde duruyor. Daktilonun dumanı hâlâ tütmekte.”

Jakob’un gözleri parlamıştı. Merakla, “Çabucak okuyabilir miyim?” diye sordu.

“Hayır. Bitmemiş metinleri göstermem.”

Büyülenmiş gibi çalışma masasına doğru bakıyordu.

“Yazık. Çok yazık. Çünkü Maxcık, masanızın üzerinde duran kâğıtların, kitabın birinci bölümü değil,

başka bir şey olduğu için bana göstermediğinizi düşünenecek!"

"Jakob Hurtig," dedim etkileyici bir ses tonuyla, "senin soylu bir karaktere sahip olduğun kesinlikle söylenemez. Göğsümde bir yılan beslemişim, hem de domuz pizrolası ve soğuk limonatayla."

Oğlan üzülmüşe benziyordu.

"Defolup gideyim mi?" diye sordu.

Kır saçlı başımı salladım.

"Hayır. Ceza olarak, hemen *Küçük Adam*'ın ikinci cildinin birinci bölümünü okuyacaksın."

Göz açıp kapayıncaya kadar masaya gitti, iki eliyle taslağı alıp yüksek sesle ve anlaşılır biçimde okumaya başladı:

"Birinci Bölüm. Soyadı "taş ısıran" anlamına gelen Komiser Steinbeiss baltayı taşa vuruyor. Bernhard'ın Kompleksi ve..."

“İçinden oku, Jakob!” dedim sinirli sinirli. “Metni ezbere biliyorum.”

Sonra bir sigara yakıp pencereden dışarı bakmaya başladım. Sonunda bitirdi. Taslağı özenle masanın üstüne koyarken başını sallayarak, “Aynen böyleydi. Öğrenci Hurtig’ten bile söz ediliyor. Daha fazlası can sağlığı,” dedi hoşnutlukla.

“Hakkının hakkını vermek lazım,” saptamasında bulundum. “O zaman pencereden dışarı bakmamış olsaydın *Küçük Adam*’ın hali nice olurdu kim bilir?”

“Pencereden dışarı herkes bakabilir.”

“Asıl sanat, doğru anda dışarı bakabilmekte!”

“Demek ben sanatçiyim,” dedi yüzünü buruşturarak. “Bir bu eksikti! Müzik ve resimde notlarımı görseydiniz ciddi kuşkuya düşerdiniz. Pekâlâ, artık gidiyorum.”

Ayağa kalktı, “Yarın Maxcık’a, ikinci cilde başladığınızı yazacağım.”

“Şu an hangi cehennemde kendisi?”

“Kopenhag’da turnedeler. Bu sefer Schumann Sirki’yle. Yine büyük başarı sağlamışlar. Dünyanın en güzel eğlence parklarından biri olan Tivöli’de daha uzun kalmayı istermiş, öyle yazıyor. Kentte, çikolata ve özellikle on çeşit meyankökü özlü bonbon şekeri satan binlerce dükkân varmış. Bu dükkânlar başka yerlerdekenden çok daha uzun süre açık kalıyormuş. Meyankökü sever misiniz?”

"Çok."

"Ben sevmem."

"Sen daha çok ananaslı pastayı tercih ediyorsun."

Yüzünü ekşitti.

"Çok şakacısınız, soylu yazar... 'Öresund' diye bir yerde deniz kıyısında bir otelde kalıyorlarmış. Neredeyse yüz elli yıl önce kurulan 'Bakken' adlı bu eğlence merkezinin karşısında da beş bin karaca, geyik ve altı yüz yaşında meşe ağaçları bulunan dev bir park varmış. Hatta meşelerden birinin sekiz yüz yaşında olduğu söyleniyormuş. Her taraf Vikinglerden kalma büyük taş mezarlarla doluymuş. Çevrede gezinti yapmak için taksi kiralalar gibi fayton kiralayabiliyormuşsun. Geyikler insandan hiç ürkmüyor, yanlarından geçerken en fazla kulaklarını sallıyorlarmış. Ama Müdür Brausewetter, sözleşmeyi uzatamıyormuş çünkü ertesi ay Oslo'da gösterileri varmış. Eh, eminim Oslo da çok güzeldir."

"Herhalde," dedim. "Peki, bu arada isimsiz bebekle Anne Marzipan nerede kalıyorlarmış?"

"Anne Marzipan'la isimsiz bebek Kopenhag'dalarmış! Belki iki hafta daha kalıp sonra Oslo'ya uçacaklarmış. Ne olur ne olmaz, değil mi? Çünkü ikisi de çok sağlıklı. Sadece..." Alt dudağını ısırıldı. "Sadece adı yok bebeğin."

Aklına bir şey geldiğinde, artık merdivenlerdeydi.

"Peki, *Küçük Adam*'ın birinci cildini okumamış

çocuklar ne olacak?" diye sordu. "Yani kendilerine önce ikinci cilt armağan edilen çocukları soruyorum! Pekâlâ, olabilir, öyle değil mi?"

"Elbette. Bunu hesaba katmak gerek."

"Ee?" Jakob şevke gelmişti. "Çocukcağızlar bana az önce verdiğiniz ikinci cildin birinci bölümünü okuduklarında, eğer birinci cildi bilmiyorlarsa neler olup bittiğini hiç anlamayacaklar! Maxcık'ın kaçırıldığını ve kurtarıldığını, kentin heyecan fırtınasıyla nasıl sarsıldığını bilmeyecekler. Ve zavallıcıkların Bernhard, Kel Otto, Senyör Lopez hakkında en ufak fikirleri olmayacak. Hatta belki Maxcık'ın sadece beş santim büyüklüğünde olduğunu bile bilmeyecekler ve..."

"Kes!" diye yalvardım. Öylesine dehşete düşmüştüm ki açık duran kapıya tutunmak zorunda kaldım.

Ama kesmedi:

"Eh, belki kitapçılar ikinci cildi sadece birinci cildi okumuş olan çocuklara satarlar."

"Saçmalık," diye homurdandım. "Kitapçılar nereden bilsin? Kim onlara söyleyecek? Kırk yılın başında kitapçıya giden Frieda Teyze mi? Yoksa sırf buharlı makineden daha ucuz olduğu için kitap satın alan Theodor Amca mı?"

"Durum umutsuz görünüyor," dedi Jakob, merdivene otururken. Yanına oturup mırıldandım:

"Çok umutsuz, genç dostum."

Bir süre sonra şöyle dedi:

"Aklıma bir şey geldi! İkinci cilde, birinci cildin içeriğini anlatarak başlamalısınız. Nasıl fikir?"

Sanki az önce Amerika'yı keşfetmiş gibi neşeyle pırıldıyordu yüzü. Kederli kederli elimi salladım.

"Bunun için en az otuz sayfa gerekir bana, kitap sayfasıyla belki de kırk! Peki, birinci cildi okumuş diğer çocuklar buna ne der sence?"

"Ağızlarına geleni söylerler."

"Çok doğru."

"Epeyce söylenecekleri kesin. 'Şu Bay Kästner yedi kat yerin dibine batsın!' diyebilirler örneğin ya da, 'Saç ayırma çizgisini, savaş baltasıyla yeniden çizmek gerek!' ya da 'Haydi arkadaşlar, birasına rap-tiye atalım!' ya da 'Cassius Clay'in elinde buharlaş-sın!' ya da..."

"Bu kadar kana susamış olma, Jakob! Sıkıntıdan kurtulmama yardım et!"

Ama onun aklına da benim aklıma da iyi bir fikir gelmiyordu. Ve eğer aniden çıkan şiddetli bir rüzgâr, evin kapısını büyük bir gürültüyle kapatmamış olsaydı belki bugün hâlâ merdivenlerin üstünde oturuyor olacaktık. Kapı kapanmış ve anahtarlığım içeride, yazı masasının üstünde kalmıştı!

"Talihsizlik," dedi Jakob. "Soylu yazarın başına gelene bak! En yakın çilingir nerede?"

İyi ki çilingirin yerini biliyordum. Oğlan, eve giderken çilingire uğrayacağına söz verip vedalaştıktan sonra yağlanmış şimşek hızıyla uzaklaştı.

Çilingirin iyi yağlanmadığını söylemeliyim, hızının şimşekle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Geldiğinde hava çoktan kararmaya başlamıştı. Belki de basamaklarda otururken aklıma kurtarıcı bir fikrin gelmiş olmasının nedeni havanın kararmasıydı. (Eğer bu doğruysa bundan sonra hava kararırken anahtarımı içeride bırakıp merdivenlerde çok sık oturacağım demektir.)

Her neyse, çilingir kapıyı açınca sevinçten iki Mark fazla verip bu kadar geç geldiği için teşekkür ettim. İçeri girdikten sonra oturup *Küçük Adam*'ın birinci cildini resimlemiş olan Bay Leke'ye şöyle bir mektup yazdım:

“İkinci cildin başlangıcı için birinci ciltle ilgili on resim çizin lütfen! Böylece okumamış olan çocuklar da birinci ciltte olup bitenleri anlarlar. Okuyanlar ise resimler yeni olduğu için sıkılmazlar. Bu arada eğer

düşünürken zorlanıyorsanız benim gibi yapın: Hava kararırken merdivenlere oturun!”

Birkaç gün sonra yanıt geldi.

“Ben,” diye yazıyordu Bay Lemke, “tavsiyenize uyup hava kararırken merdivenlere oturdum. Fakat iyi niyetli tavsiyeniz bana pahalıya mal oldu; çünkü merdiven yeni boyanmıştı ve ben bunu, biri lambaları yakınca fark ettim. Arkasına kırmızı boya bulaşmış gri pantolonum iğrenç görünüyor. Ama çizdiğim on resmi yine de gönderiyorum. Merdivenden merdivene en iyi dileklerle.”

Horst Lemke

Bay Lemke resimleri yolladı, ben de alt yazılarını yazdım. İkimiz de birinci cildi okumamış olanların, sonraki sayfalardan neler olup bittiğini öğrenmelerini ve bütün okurların kitabı keyifle okumalarını umuyoruz.

Üstte, Stilke Sirki'nde çalışan akrobat topluluğu "Bambus Ailesi"nin en küçük iki üyesini görüyorsunuz. Kadının adı Çin Çin, erkeğin ise Wu Fu. Evli olan çiftin boyları aşağı yukarı elli santim. Çinli değiller. Gerçek soyadları Pichelsteiner, Böhmerwald'deki Pichelstein köyünden geliyorlar, soyadları da Pichelsteinli anlamına geliyor zaten. Bohemya'nın Pichelstein köyü, şu üç nedenle ün kazanmıştır: Köyün bütün sakinlerinin boyu elli santimi geçmez. Hepsinin soyadı Pichelsteiner'dır. Ve hepsi mükemmel birer artistik jimnastikçidir.

Bu, Çin Çin ile Wu Fu'nun oğulları, Maxcık; Maxcık Pichelsteiner. Herkesin "Küçük Adam" dediği Maxcık'ın boyu sadece beş santim olduğu için bir kibrit kutusunun içinde uyor. Annesiyle babasını yitirdiğinde altı yaşındaydı; Çin Çin ile Wu Fu, bir fırtına esnasında Eyfel Kulesi'nden uçup kayıplara karıştılar. İki hafta sonra Çinlilere özgü iki siyah saç örgüsü, bir Portekiz gemisi tarafından, Atlantik Okyanusu'ndan çıkarıldı. Sirk sakinleri, iki saç örgüsünü fildişi bir kutuya koyup törenle gömdüler. Maxcık çok ama çok mutsuzdu.

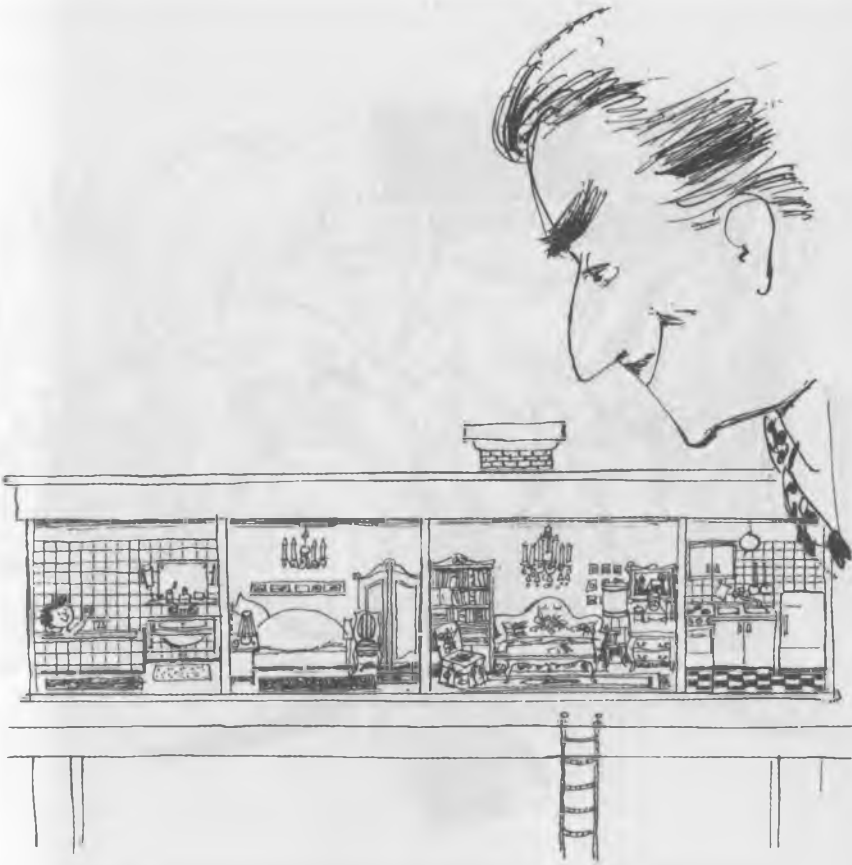
İşte sihirbaz Profesör Hokuspokus. Küçük Adam'ı o koruması altına aldı; okuma, yazma ve aritmetik öğretiyor. Beş santim boyunda bir oğlan söz konusu olduğunda çok karmaşık bir iştir bu. Maxcık'ın içinde yattığı kibrit kutusu, geceleri Profesör'ün komodininin üstünde duruyor. Emma'yla Minna dolabın üstüne tünayıp uyuyorlar. Beyaz tavşan Alba ise hasır sepetinde dalıyor uykuya. Emma ve Minna'nın hizmetçi olduğunu düşünebilirsiniz ama değiller; tavşan gibi onlar da sihirbazlık yaparken Profesör'e yardımcı olan iki güvercin.

Bu yakışıklının adı Waldemar. Hokuspokus onu satın alıncaya kadar vitrin mankeniydi. Hokuspokus onu neden satın aldı dersiniz? Çünkü Maxcık, boyuna posuna bakmadan akrobat olmak istiyordu. Profesör de çareyi, Maxcık'ı dünyanın ilk görünmez akrobatı yapmakta buldu! Bu yüzden Maxcık, aylar boyunca sansasyonel bir sirk gösterisi için gerekli bütün numaraları öğreninceye kadar, Waldemar'a tırmanıp akrobasi hareketleri yaptı. Gösterinin adı çoktan hazırды: "Büyük Hırsız ve Küçük Adam."

Bunlar da şişko Bay Mager ile Avukat Dr. Hornbostel. Manejin -bilmeyenler için sirk sahnesine manej dendiğini söylemiş olalım- ortasında durmuşlar, ne kravatları ne ayakkabı bağcıklarını ne de pantolon kemerleri kalmış. Maxcık'ın görünmez yardımıyla Hokuspokus tarafından donlarına kadar soyulduklarını fark etmiyorlar. Tabii Profesör, gösterinin sonunda aldıkları bütün eşyaları sahiplerine geri veriyor. (Birinci ciltte bu eşyaların hepsi tek tek sayılmıştır.) Seyirciler gülmekten kırılıyor. Sonunda Hokuspokus, avucuna Maxcık'ı alıp seyircilere gösterince ortalık yıkılıyor, alkışlar bitmek bilmiyor. Profesör Hokuspokus'la چراğı Küçük Adam'ın ünü, bir gece içinde bütün dünyaya yayılıyor.

Üste, Maxcık'ın, onun için özel yaptırılmış evini görüyorsunuz; Kral Bileam'ın, ülkesi Breganzona adına gönderdiği bir armağan bu. Maxcık, artık Profesör'ün sabunluğunda değil kendisine ait banyo küvetinde yıkanıyor. Evet, ünlü olmanın hoş yanları var. Pichelstein Jimnastik Kulübü, Maxcık'ı onur üyesi ilan etti. Bir kibrit şirketi ise içinde Maxcık'a benzeyen oyuncak bebeklerin bulunduğu kibrit kutuları üretmeye başladı. Günün birinde otele gelen Hokuspokus, her zaman komodinin üstünde duran kibrit kutusunun içinde yatanın Maxcık değil, oyuncak Maxcık olduğunu fark ediyor! Maxcık kaçırıldı!

Şimdi de Bernhardt ve Kel Otto'yu görüyorsunuz. Uluslararası bir çetenin üyesi olan iki karanlık çağdaşımız. Küçük Adam'ı boş bir evde saklıyor, başında sırayla nöbet tutuyor, gelecek emirleri bekliyorlar. Çocuk bakıcılığı yapmak zorunda kaldıkları için de çok kızgınlar. Maxcık nerede olduğunu bilmiyor. Ama bir konuda Hokuspokus, Rosa Marzipan, kriminal polis ve Maxcık'ın kaçırıldığı haberiyle şaşkına dönen bütün insanlardan daha iyi durumda çünkü hâlâ hayatta olduğunu biliyor! Hokuspokus, Küçük Adam'ın bulunmasına yardımcı olacak bilgi vereni 50 bin Markla ödüllendirecek.

Rosa Marzipan'la Hokuspokus "Goldenen Schinken" adlı restorandalar. Hokuspokus, bir buçuk gündür gözünü kırpmadı, yemek yemeği de reddediyor. "Bu durumda Maxcık'a sadece Maxcık yardımcı olabilir!" diyen trambolinci güzel Rosa bile Profesör'ü teselli edemiyor. Rosa haklı. Maxcık hemen bir plan yapıyor. Haydutlardan birinin dışarıya çıktığı anda midesi ağrıyormuş gibi kıvranarak var gücüyle bağırmaya başlıyor. Kel Otto, mide ağrısını giderecek ilaç -fırsattan istifade bir şişe de içki- almak için dışarıya fırlıyor. Çıkarken bütün kapıları kilitledi. Ama kibrit kutusu buna rağmen boş. Çünkü Maxcık Otto'nun sırtında çıktı evden. Sonra bahçe kapısının üstüne sıçradı. Şimdi kendisine yardımcı olacak birilerini arıyor.

Bu, Küçük Adam'ın tutulduğu evin karşısındaki binanın zemin katında oturan Jakob Hurtig. Oğlan, yediği kirazların çekirdeklerini Kickelhahn Caddesi'ne tükürürken göremediği birinin kendisine seslenip, hakaretler yağdırdığını duyuyor. Öfkeyle o tarafa koşunca günlerdir aranan Küçük Adam'ı görüyor! Jakob Hurtig, Komiser Steinbeiss'a telefon edip haber veriyor. Kel Otto mide ilacı ve tabii ki içki şişesiyle geri dönerken polis tarafından tutuklanıyor. Diğer haydut Bernhard da polisin elinde. Küçük Adam'ın kurtulduğu günün akşamı Profesör Hokuspokus, sevinçten iki şnitzeli indiriyor midesine. Maxcık, masadakilere yaşadığı macerayı anlatıyor ballandırarak. Öyle büyük bir kalabalık var ki polis otelin girişini kapatmak zorunda kalıyor. Kentte Küçük Adam kurtulduğu için sevinç gösterisi yapılıyor.

Evet, Değerli Okurlar,

Birinci cildi okumayanları, on adet resim yardımıyla bilgilendirmeye çalıştım. Yeterli olmadığını düşünenler, birinci cildi alabilirler. Sonuçta her çocuğun, her yıl doğum günü var. Ayrıca bütün çocukların, haklı olarak dört gözle bekledikleri Noel bayramı da her yıl yapılıyor.

Bu arada, aslında resimlerin on adet olmadığı dikkatinizi çekti mi? Sayın bakalım! Sadece dokuz resim var! Bay Lemke'yle ben, dikkatinizi ölçmek istedik. Her söylenene körü körüne inanmamak gerekir; Bay Lemke ve Kästner gibi iyi insanlar söyleseler bile. Ama bu satırlardan sonra artık hile hurda yok!

Bundan sonra iki haydudun tutuklanmasının ardından neler olup bittiğini dosdoğru anlatacağım. Tutukevine götürülüp tek kişilik hücrelere konulmuş-

lardı. Bernhard, beş karış suratla boş duvara dikmişti gözlerini. Hücre kapısını yumruklayan Kel Otto, "İçki şişemi geri istiyorum!" diye böğürüyordu. "Onu elimden aldınız! İnsan haklarına aykırı bu yaptığınız!"

O esnada hücre kapısının mazgal deliği açıldı ve bir polis hiç de dostane olmayan bir tavırla, "Neyi ya da kimi geri istiyorsunuz?" diye sordu.

"İçki şişemi!" diye haykırdı Kel Otto.

"Aklınızı kaçırdınız herhalde," diye homurdandı memur. "Burada yemek yiyebilirsiniz ama içki içemezsiniz."

Otto'nun gözü dönmüştü. "Şikâyet edeceğim! Sizi kapıya koyacaklar!" diye uludu uzun uzun.

"Sanmıyorum," dedi polis memuru. "Ama sizi kapıya koymayacakları kesin!"

Mazgal gürültüyle kapandı.

İki tutuklu, ertesi gün öğleden önce, sıkı kontrol altında polis merkezine götürüldü. Komiser Steinbeiss onları Maxcık'ın yanında sorgulamak istiyordu. Çünkü Küçük Adam, sadece kurban değil, aynı zamanda işlenen suçun baş tanığıydı. Hokuspokus göğüs cebine Küçük Adam'ı koyup arabayla yola çıktı. Öğrenci Jakob Hurtig de tanık olarak dinlenecekti; okulun kapısına kadar gelen polis arabasıyla götürülmüştü çocuk merkeze. Kendileri matematik sınavında ter dökerken Jakob'un böyle işlerle uğraşması, bütün sınıfı kışkırtmıştı.

Maxcık, Hokuspokus ve Jakob, Bay Steinbeiss'ın odasında buluştular. İşte birinci bölüm böyle başlıyor.

Birinci Bölüm

Kriminal Komiser Steinbeiss Baltayı Taşa Vuruyor
■ *Bernhard'ın Kompleksi ve Kel Otto Susamış* ■ *Paris'ten Gelen Bir Grup Tempelhof Havaalanı'na İniyor*
■ *Bay John F. Drinkwater, Hollywood'dan Geliyor; boyu 1,90 ve Acelesi Var.*

"İki haydut hakkında şimdiye kadar bildiklerimizin sözünü etmeye değmez," dedi Komiser Steinbeiss. "Elimizde pasaportları, uçak biletleri ve parmak izleri var. Pasaportlar sahte. Uçakla gidecekleri yer Madrid'ti. Ama orada kalmaya niyetli olduklarını sanmıyorum."

"Ama parmak izlerini tahrif etmek mümkün değil," dedi Maxcık. Çalışma masasının ortasında, küllüğün kenarına oturmuş ayaklarını sallamaktaydı. "Parmak izleri daima gerçektir."

"Son derece doğru," diye destekledi Jakob Hurtig. "Herkesin parmak izi ayrı. İkiizlerinki bile aynı değil. Daha önce hapse düşmüş biri, yandı demektir. Polis yeni parmak izlerini eskileriyle karşılaştırır ve iş biter."

"Bizim uyuduğumuzu mu sanıyorsunuz?" diye sordu komiser. "Gözümüzü bile kırpmadık."

Yürek paralayıcı biçimde esnedi.

"Paris'te Interpol, Londra'da Scotland Yard, Washington'da FBI ve Wiesbaden'da Federal Kriminal Polis hemen haberdar edildi."

Profesör Hokusfokus şaşırılmış görünüyordu:

"Bu kadar zahmete ne gerek var? Bu iki serseri Maxcık'ı çaldılar ve onu yurtdışına kaçırmak istiyorlardı. Bunun için hapisaneyeye konmaları gerekir, ceza alacaklarına hiç şüphe yok. Gerçekte adlarının ne olduğu ve gümüş kaşık ya da altın saat çalıp çalmadıklarının hiç mi hiç önemi yok!"

"Sizin için yok ama bizim için var," dedi Bay Steinbeiss hoşgörüsüyle. "Birincisi, sabıkaları varsa alacakları cezanın miktarı artar. İkincisi, efsane haline gelmiş şu Senyör Lopez'in yakasına nihayet yapışmak istiyoruz. Kel Otto, Küçük Adam'a çok ilginç şeyler anlatmış. Belki ben de onu biraz konuşturabilirim."

Maxcık irkildi.

"Ona işkence mi yapacaksınız?"

"Saçma," diye homurdandı Bay Steinbeiss.

"Haydut olsa da bana çok iyi davrandı. Kendisi kötü biri değil, sadece aptal."

"Aptallar da tehlikelidir," saptamasında bulundu komiser.

O anda Maxcık geriye doğru devrilip küllüğün tam ortasına düştü. Tekrar tırmanarak çıktığında hiç hoş görünmüyor ve durmadan hapşırıyordu.

Hokuspokus kir içinde kalmış çocuğu parmak uçlarıyla tutup elinden geldiğince sigara küllerinden arındırmaya çalışırken, "Sigara içmeyen biri, küllük kenarına oturmamalı. Bunu aklından çıkarma!" dedi.

Komiserin odasının önündeki bekleme salonunda, iki tahta sıranın birinde Kel Otto, diğerinde Bernhard, iki üniformalı görevlinin arasında oturuyordu.

"Aptalca bekleyiş," diye homurdandı Otto. "Dişçideymişiz gibi oturmuş bekleyiyoruz."

Bernhard tehditkâr bir bakış fırlattı Otto'ya:

"Ama bilirsin, dişçide insan ağzını iyice açar. Oysa poliste..."

"Susun!" diye bağırdı görevli memur öfkeyle.

"Çenenizi kapatın!" diye emretti diğeri.

"İşte duyuyorsun," dedi Bernhard; sinsî sinsî gülümsüyordu. "Polis bile çeneni tutmanı istiyor."

"Bu sizin için de geçerli!"

Bu kez uyarıyı yapan başka bir polisti; onun da öfkesi ses tonundan belli oluyordu.

"Artık tek kelime bile etmeyeceksiniz!"

"Tamam," diye yanıtladı Bernhard.

Kel Otto, ürkek gözlerle Bernhard'a bakarken aynı sözcüğü tekrarlardı, "Tamam." Sonra altısı birden susup beklemeyi sürdürdü.

Odaya ilk alınan Bernhard, komiserin karşısına oturup bacak bacak üstüne atmıştı; bir yandan da kaçamak bakışlarla ziyaretçileri süzüyordu. Açılmış bir sigara paketinin üstünde oturan Küçük Adam'a özel bir ilgi göstermemişti. Hiç de güzel olmayan büroyu sakin sakin inceleyip, "Yeriniz güzelmiş," dedi.

Öğrenci Hurtig'in kikirdemesine yol açan bu sözler, komiseri kızdırmıştı; çok yorgun olduğu için şaka kaldıracak durumda değildi. Bernhard'ı, "Şakalarınızı kendinize saklayın!" diye uyardıktan sonra sorguya geçti.

"Arkadaşınızla birlikte çocuk akrobat Max Pichelsteiner'i Berlin'deki bir otelden kaçırıp boş bir evde sakladınız, amacınız onunla birlikte yurtdışına çıkmaktı."

"Şimdiden bazı düzeltmeler yapabilirim," diye açıklamada bulundu Bernhard. "Garson kılığına girip çocuk akrobat Max Pichelsteiner'i kaçırdım. Otto'nun bu olayda bana en ufak bir yardımı olmadı. Onu yurtdışına çıkarmak istediğimiz yönündeki iddia, kanıtlanmamıştır ve kanıtlanamaz."

"Yani onu Güney Amerika'ya kaçırmak istemiyordunuz, öyle mi?"

"Bir bu eksikti! Durmadan böğüren bu küçük canavarı mı?" Bernhard'ın vücudu tiksintiyle sarsıldı. "Ta Güney Amerika'ya mı? Neden? Orayı sadece okul atlaslarında görmüştüm."

Yerinden fırlayan Maxcık, yumruklarını sıkmış bağıırıyordu:

"Yalan söylüyorsunuz! Beni Lopez'e götürmek istiyordunuz!"

"Lopez?" Bernhard şaşırılmış gibi yaptı. "Hiç duymadım."

"Demek öyle. Peki, o zaman çocuğu neden kaçırdınız?" diye sordu Bay Steinbeiss.

"Uzun hikâye."

"O uzun hikâyeyi kısalttın," dedi komiser.

"Benim bir kompleksim var," diye başladı Bernhard, anlatmaya. "Daha çocukken vardı bende bu. Boş bir kibrit kutusu görünce yanıma alır, içine canlı bir hayvancık koyup kutuyu yanımda taşırdım. Örneğin mayısböceği, yabanarısı, kelebek... Ya da bokböceği veya kurt sineği... Benim için pantolonumun cebindeki kutunun içinden gelen vızıltılardan, kanat çırpma seslerinden daha heyecan verici bir şey yoktu. Gazetede Küçük Adam'ı okuduktan sonra bir türlü huzur bulamadım."

"Ama ben bokböceği değilim!" diye haykırdı Maxcık; çok öfkelenmişti belliydi.

“Kompleksler, aslında birer hastalıktır,” diye iç geçirdi Bernhard.

“Pantolon ceplerini dikip kapatmalı bunun,” dedi öğrenci Hurtig.

Komiser bir düğmeye basıp görevliyi çağırdı. “Kompleksinizi anlattığınız için çok teşekkürler, Bay... Adınız neydi? Ya da daha doğrusu ağaçları silkeleyip mayısböceklerini düşürdüğünüz dönemde adınız neydi?”

“Size yardımcı olmayı çok isterdim,” diye yanıtladı Bernhard. “Kesinlikle. Ama doğum günümü ve doğum yerimi unuttum. Aradan o kadar çok zaman geçti ki.”

İçeri bir polis memuru girmişti.

“Götürün!” diye buyurdu Bay Steinbeiss. “Diğeri getirin.”

Biraz önce Bernhard’ın oturduğu sandalyede şimdi Kel Otto sorgu için bekliyordu; gözlerini masanın üstüne dikmişti.

“Hey!” diye bağırdı Maxcık.

“Senin gibi biriyle konuşmam,” dedi Otto. “Sana annenmişim gibi davrandım, sense beni oyuna getirdin. Karnın ağrıyormuş, ilaç almak zorundaymışsın... Ben de salak gibi inandım, fırlayıp gittim eczaneye. Yoo, bu tür şeylerle karşılaşınca insan her şeye inancını yitiriyor.” Umutsuzluk içinde kel başını salladı.

“Küçük çocuklar bile böyle sipsilikler yaparsa dünyanın hali n’olur?”

“Sinsilik,” diye düzeltti Jakob Hurtig.

Otto eliyle önemsemeyen bir işaret yaptı.

“Fark etmez, ha ceket ha pantolon. Ben duygusal bir insanım, beni ele veren de bu yanımdır işte. Bir cücenin bile hakkı yok böyle bir şey yapmaya.”

“Çocuk kaçıran biri için bana biraz ukala geldiniz,” dedi Hokuspokus; öne doğru eğilerek olanca sakinliğiyle konuşmuştu.

“Artık ağızımı açmayacağım,” dedi Otto. “Sadece dışıde açarım.”

“Bu pek akıllıca olmaz, dostum.”

Konuşan komiserdi. Sonra sol taraftaki bölmeden bir şişe içkiyle bir su bardağı alıp sanki Otto’nun en sevdiği amcasıymış gibi gülümseyerek, masanın üstüne koydu.

“Küçük Adam’ı sizin kaçırmadığınızı, bu suçtu Bernhard’ın işlediğini biliyoruz. Ama siz de ona yardım ettiniz. Bu da ağır bir suçtur. Ama ‘yardım’ oldukça esnek bir kavram.”

Kel Otto ipnotize olmuş gibi dolu şişeyle boş bardağa bakıyordu.

“Ne kadar ceza alacağınız mahkemenin takdirine kalmış.”

Bay Steinbeiss, su bardağını yarıya kadar doldurup Otto’nun önüne doğru iterken, “Şerefel!” dedi.

Bardağı şimşek hızıyla kapan Otto, diğerleri daha üçe kadar sayamadan kafasına dikmişti içkiyi. Boş bardağı masanın üstüne koyarken mutluluk içinde homurdanıyordu. Sonra derin bir nefes alıp sordu: "Pekâlâ, ne bilmek istiyorsunuz?"

"Küçük Adam odada tutsakken ona bir sürü şey anlattınız. Senyör Lopez diye birinden bahsettiniz. Dünyanın en zengin adamıymış. Santiago ile Valparaiso arasında gizemli bir kalede yaşıyormuş. Eski tablo ve genç balerin koleksiyonu yapıyor, yüz keskin nişancı tarafından korunuyormuş. İki yıl önce, Bernhard'la birlikte Lizbon'da bir Çingene kadını kaçırmışsınız, kadın o zamandan beri kalede tutuluyor, her gün Lopez için kart falı açıyormuş... Lopez ve çalışanları hakkında başka neler biliyorsunuz? Küçük Adam'ı kaçırma görevini size doğrudan kendi mi verdi? Ne zaman ve nerede? Ya da aracı olan kimdi, adı ne?"

Otto gözlerini şişeye dikmişti, diliyle dudaklarını yalayıp sustu.

"Bir el diğerini yıkar," dedi komiser. "Siz bana yardım ederseniz ben de size ederim."

Bardağı yine yarısına kadar doldurdu, "Şerefe!"

Bu sefer, önündeki bardaktan hiç acele etmeden küçük yudumlar alan Otto, sanki içtiği içkiyi bütün hücrelerine dağıtmak istermiş gibi titredikten sonra şöyle dedi:

"Hayatımda duyduğum en inanılmaz haydut hikâyesi bu! İnsanın kulak zarını patlatabilir yani!"

Odadakiler şaşkınlıkla izliyorlardı adamı. Maxcık, bir kez daha öfkeyle bağırdı; bu arada elini kolunu da sallıyordu, "Ben yalan söylemiyorum!"

"Elbette söylemiyorsun," dedi Otto. "Yalan, böyle bir şeyi karşılayabilecek bir kavram değil. Bu bir dünya rekoru, delikanlı. Bu kadar küçük kafada bu kadar çok hayal gücü... Nasıl başarıyorsun, hayret?"

"Ben yalan söylemiyorum," diye böğürdü Maxcık, şişe geçirilmiş gibi. "Büyük bir alçaklık bu!"

Profesör Hokuspokus sinirli sinirli şık bıyığını çekiştirmeye başlamıştı.

"Aslında ben uysal biriyimdir," dedi. "Ama şimdi parmaklarım karıncalanıyor." Ayağa kalkmaya yeltendi.

"Bravo," diye haykırdı öğrenci Hurtig. "Onu paramparça edin!"

Yanakları kıpkırmızıydı.

Tam o anda komiser yumruğunu masaya öyle bir vurdu ki Maxcık, hiç istemeden havaya sıçradı. "Sakin olun," diye homurdandı Bay Steinbeiss. Sonra şiseyi yan bölmeye geri koyup zile bastı. "Bugünlük son soru," dedi sıkıntılı bir yüz ifadesiyle Kel Otto'ya. "Eğer Senyör Lopez diye biri yoksa sizin gibi ayyaş bir kot kafa, yok, küt kafa aman canım kel kafa, Küçük Adam'ı neden kaçırsın?"

Otto gözlerini belertti.

"Siz, ne istediğinizi bilmiyorsunuz. Önce bana uzun uzun, benim değil, Bernhard'ın yaptığını anlatıyorsunuz. Şimdi de birdenbire Küçük Adam'ı neden kaçırdığımı bilmek istiyorsunuz. Ben sadece Bernhard'a yardım ettim. 'Yardım' esnek bir kavram. En iyisi siz Bernhard'a sorun!"

İçeri giren polis memuruna, "Götürün şunu!" diye böğürdü komiser.

Otto dışarı çıkar çıkmaz köşedeki kanepeye doğru sallanarak giden Steinbeiss, oturup çizmelerini çıkardıktan sonra, "Gerçi akşama daha çok var ama ben yirmi dört saattir uyumadım. İyi geceler," dedi

ve devrildi. Kanepenin yayları, odayı yirmi aç domuz yavrusu basmış gibi ciyaklamıştı. Çoktan uykuya daldığı için Komiser Steinbeiss hiçbir şey duymadı.

Aynı saatlerde, hikâyemizle ilgili iki şey daha oldu. Birincisi, Bay Drinkwater Berlin'e geldi. İkincisi, Paris'teki Orly Havaalanı'nda "Uyuyan Güzel Operasyonu" başlatıldı. Ne var ki operasyona bu tuhaf tanım, çok sonra verildi. Bilindiği gibi insanın aklı başına hep sonradan gelir.

Evet, sonradan, saat 16.25'te Orly'den otuz sekiz yolcusuyla bir charter uçağın Berlin'e uçtuğu saptandı. Aslında bu tür turistik uçuşlar son derece olağandır. Seyahat eden topluluğun sadece erkeklerden oluşması da pek o kadar dikkat çekici değildi. Belki de söz konusu olan bir bowling kulübüydü.

Berlin'e uçuş sorunsuz gerçekleşmişti. Üç günlüğüne kiralanmış ve geri uçuş ücreti ödenmiş olan uçak, bir hangara kondu. Adı Mösyö*Boileau olan rehber, pilottan, hangi otelde kaldığını sorup gerektiğinde telefon edeceğini söyledi; çünkü topluluk planlanan süreden daha erken Paris'e dönebilirdi. Sonra vedalaşarak yürüyen bandın yanında valizlerini bekleyen grubunu aramaya gitti.

Grubun Berlin'e ne amaçla geldiği şimdilik sırdı. Ağır valizlerini omuzlayışlarını görseydiniz onların bowling kulübü ya da çok sesli erkek korosu üyeleri olduklarına kesinlikle inanmazdınız. Ama ne yazık ki

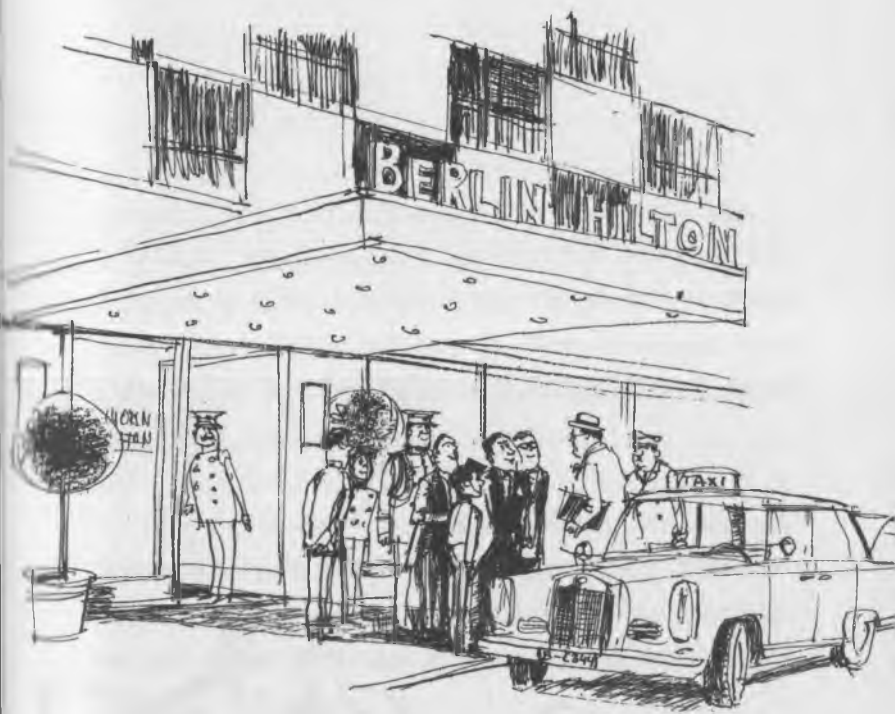
siz havaalanında değildiniz. Eh, insan aynı anda her yerde olamıyor.

Daha önce de söylediğim gibi aynı saatlerde Bay Drinkwater da Berlin'e gelmişti. John Foster Drinkwater, Amerikalı, büyük film yapımcılarından biri. Zaten kendi de büyüktü adamın: Çıplak ayakla tam 1 metre 90 santimdi boyu. Herkesin harcı değil yani.

Bay Drinkwater, önce şirketin Avrupa şefini Berlin'e gönderme niyetindeydi; Küçük Adam'ın çevresinde dönen sansasyonlarla ilgili ilk bilgileri ondan almıştı. Ama sonra bu düşüncesinden vazgeçti. Bu işin peşine kendisi düşmeliydi. Hollywood-New York-Londra-Berlin, zaman uçarcasına geçmişti. Maxcık'ın hikâyesini, ne pahasına olursa olsun sinemaya aktarmalıydı. Rakiplerinin, bu büyük işin kokusunu henüz almamış olmasını umuyordu. Ya şimdi ya hiçbir zaman!

Budapeşte Caddesi'ndeki Hilton Hotel'in kapısında taksiden indiğinde otelin müdürleri çoktan ana kapının önüne dizilmiş, onu selamlıyorlardı.

Müdürler öyle eğilmişlerdi ki, "Yerde ne arıyorsunuz?" diye sordu. Yaptığı şakaya müdürler saygıyla gülümseme fırsatı bulamadan o asansöre varmıştı bile. Müdürler asansöre yetişmek için koştururken Drinkwater, otel odasında oturmuş telefon ediyordu. Böylece ikinci bölüm başlıyor.

İkinci Bölüm

Müdür Brausewetter Eldiveninin Rengini Değiştiriyor ■ Rosa Marzipan Bay Drinkwater'a Opera Dürbününü Ödünç Veriyor ■ Mavi Salon'da Film Sohbetleri ■ Bazıları Geceleri Uyumamalıdır, Bazıları Uyuyamaz, Bazıları Uyumak İstemez.

Bay Drinkwater yorulmak bilmez bir adamdı. "Yılda sadece iki kez uyuyorum," derdi hep. "Bir temmuzda, bir de aralıkta. Ama bütün bir ay boyunca, her gün, yirmi dört saat uyurum, hiç gözünün yaşına bakmam."

Bir keresinde, hayretler içinde Drinkwater'ı dinleyen gazeteciler, bir şeyler atıştırmak için de mi uyanmadığını sormuşlardı. "Hayır," diye yanıtlamıştı Drinkwater. "Yarım yamalak şeyleri sevmem. Uyku aylarını, 'Sleepwell' adını verdiğim teknede geçiriyo-

rum. Kaptanla mürettebat dışında güvenilir iki çalışanın daha var. Bir tanesi benim için yiyor, ikincisi ise benim yerime yıkanmak zorunda.”

Şaka yapıp yapmadığını anlamak olanaksızdı çünkü konuşurken yüz ifadesi hiç değişmiyordu.

Her neyse, konumuza dönelim. İri ve uzun Amerikalı sinema patronu John Foster Drinkwater, Berlin’de, gözünden uyku akıyormuş gibi bir izlenim uyandırmadı. Otele gelir gelmez bir sürü telefon görüşmesi yapmıştı. Hokuspokus’la, sirk müdürü Brausewetter’le, uyandırıldığı için canı sıkılan Komiser Steinbeiss’la, Amerikan başkonsolosuyla, Deutsche Bank’la, son olarak da film şirketinin Frankfurt şubesiyle konuştu. Sonra yıkandı; bu kez bizzat kendi çünkü aylardan ne haziran ne de aralıktı. Sonra otele Golden City-Bar’ında peynirle fırınlanmış et yah-nisi yedi; yine bizzat kendi.

Gösteri başlamadan önce sirke gitmiş, kendine ayrılan locaya kurulmuştu.

Müdür Brausewetter, Amerikalı film yapımcısını coşkuyla selamladı; bembeyaz güderi eldivenleri dikkat çekiyordu. Drinkwater’a, sirki tıka basa doldurmuş kalabalığa, ilginç bir konuk takdim edip edemeyeceğini sordu.

“Niye bana soruyorsunuz ki?” dedi Drinkwater. “İlginç konuğun kendisine sorun!”

Müdür Brausewetter beyaz eldivenli ellerini başının üstünde birbirine vurarak, "Büyük bir anlaşmazlık!" diye haykırdı sıkıntıyla. "İlginç konuk sizsiniz."

"Sakın ha," dedi Drinkwater hiddetle. "Ben işadımı olarak buradayım. Erken reklam fiyat yükseltir. "Bana bir iyilik yapmak ister misiniz?"

"Elbette."

"O zaman sözleşmemiz tamamlanana dek, ağızınızı, o güzel beyaz eldivenlerinizle kapatın."

"Umarım bunu sadece mecazi anlamda söylüyorsunuz," dedi Müdür Brausewetter alaycı bir tavırla. "Artık gitmem gerek."

Bay Drinkwater program kitapçığının sayfalarını çevirirken bir yandan da, "Çoktan gittiniz sanıyordum," dedi.

Profesör'ün soyunma odasında, sirk müdürü, derinden incinmiş bir tavırla az önce yaşadıklarını anlatıyordu.

"Ne kadar kaba bir adam!" diye kızdı. "Ağzımı kapamalıymışım!"

"Pek nazik bir tavır değil," dedi Hokuspokus. "Ama aslında haklı. Rakiplerin durumun farkına varıp bize kendisinden daha fazla para teklif etmesini istemiyor."

"Bundan bize ne?" Müdür bıyıklarının ucunu yukarıya doğru burdu. "En fazla ödeyenle anlaşma yapmalıyız."

Gülümseyerek başını sallayan Profesör Hokuspokus, "En iyi adamla anlaşacağız yani Bay Drinkwater'la" diye yanıtladı Brausewetter'i. "Belleğinizi tazelayebilir miyim, sevgili Brausewetter? Bir süre önce, üstünden daha çok zaman geçmedi, 'Büyük Hırsızla Küçük Adam' numarası, sirk dünyasında büyük başarı sağlamıştı. İki sanatçıya, olağanüstü paralar teklif edilmişti. N'oldu peki? Paranın peşinden koştular mı?"

Müdür Brausewetter rugan ayakkabılarının ucuna baktı üzüntüyle.

"Hayır. Ama benimle yaptığınız anlaşma da eften püften bir şey değildi."

"Bir de olsaydı," dedi Hokuspokus. "Benim sloganım şu: Olabilecek en iyi adamla, olabilecek en iyi sözleşme! Bu sizin için de geçerliydi, Bay Drinkwater için de geçerli olacak. Anlaştık mı?"

"Emredersiniz, Sayın Profesör!"

Topuklarını birbirine vurup geri dönen Brausewetter, kapıya doğru yürümüş ama o sırada içeriye giren Rosa Marzipan'la çarpışmıştı.

Az sonra trambolin gösterisi yapacağı için genç kadının üzerinde gösteri kıyafeti vardı.

"Değişiklik yok değil mi?" diye seslendi. "Ara verildiğinde, sinemacılar prensinin yanına oturayım mı?"

"Dikkatli olun," diye uyardı Müdür Brausewetter. "Bu prens, ısıyor."

"Beni ısıramaz," dedi Rosa parmak ucunda dönerek.

"Locasına git ve rahatça otur canım," dedi Hokuspokus. "Eğer seni ısıracak olursa ben de onu ısırırım."

"Kendisine iletirim."

İyice eğilerek reverans yapıp maneje açılan korigora zıpladı.

Program, bir programa yakışır şekilde, programa uygun yürüdü. Akrobatlar, palyaçolar, atlar ve hatta kaplanlar özel çaba gösteriyordu. İzleyiciler neşe içindeydi. Bay Drinkwater'ın da eğlendiği belliydi. Ara sıra, bazı notlar alıyor, sanki bir şeylere not veriyor gibiydi. Olasılıkla hesap yapıyordu. İşadamları böyledir; rüyalarında bile hesap yaparlar. Bunun zararını görmedikleri de açık.

Gösteriye ara verilmiş, seyirciler, ihtiyaçlarını gidermek için kalkmışlardı yerlerinden. Drinkwater, hâlâ locasında oturuyordu. Çok geçmeden sarışın Rosa Marzipan, gümüş rengi giysisiyle yanına gelince o da ayağa kalktı. "Çok iyiydiniz," saptamasında bulundu. "Ayrıca çok da güzelsiniz."

Neşeyle adamın elini sıkın Rosa Marzipan, "Doğru değerlendirilmek insana iyi geliyor," diye yanıtladı adamı. İki de oturduktan sonra kadın, çantasından bir opera dürbünü çıkarıp uzattı Drinkwater'a. Adam,

opera dürbününü gözlerine yaklaştırıp Rosa'ya bak-
tıktan sonra başını salladı.

"Hatta son derece güzelsiniz!"

"Çok çapkınsınız, Bay Drinkwater," dedi Rosa.
"Hokuspokus'la Maxcık sahneye çıkınca dürbünle
bakmalısınız!"

"Yazık," dedi adam.

Programın ikinci yarısı birincisinden daha par-
laktı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu elbette; herkesin
heyecanla, "Büyük Hırsızla Küçük Adam"ı beklediği
açıktı. Profesör Hokuspokus, gök gürültüsünü an-
dıran alkış ve bağrıışmalar eşliğinde sahneye adım
attığında Bay Drinkwater, Rosa Marzipan'ın verdi-
ği opera dürbününü gözlerine iyice yapıştırdı. Ve
adamcağız dürbünü, ancak güvercin Emma, sırtında
Maxcık'la çadırın kubbesine doğru yükselip birkaç tur
attıktan sonra sağ salim Profesör'ün eline konunca
indirdi gözlerinden.

Yirmi sekiz dakika boyunca ünlü film yapımcısı
Drinkwater değil, birkaç bin büyülenmiş izleyiciden
biriydi. Onlarla birlikte gülmüş, onlar gibi şaşır-
mış, onların korkusunu paylaşmış, onlar gibi alkışlamıştı.

Ve sahne tabanından parmaklıklar yukarı yüksel-
diğinde herkese el sallayan Küçük Adam'ı görebilmek
için diğer insanlar gibi o da maneje doğru fırladı.
Çünkü dürbüne rağmen onu bir saniye bile göreme-
mişti.

Bayan Marzipan gözlerini Hollywood'tan gelen beyefendinin üzerinden bir saniye ayırmamış, tek hareketini bile kaçırmadan izlemişti. Artık Bay Drinkwater'ın, yaşam deyince rakamları, insan deyince çalışanların maaş taleplerini ve çiçek buketi deyince satış fiyatını gören soğuk bir adam olmadığından emindi.

Fakat adam, heyecanlı kalabalığın arasından zâr zor sıyrılıp locasına döndüğünde yine o soğuk hesap makinesine dönüşmüştü.

"Çadırın kubbesini aydınlatmak zor olacak," dedi sıkıntılı bir tavırla. "Oysa güvercinin sırtındaki uçuşu, büyüteçle çekilmiş gibi net almam lazım. Sabit binalarınız yok mu sizin? Taştan sirk binanız örneğin? Ya da spotlar ve kameramanlarım için sabit rampalar? Ayrıca dört direkli çadırlarda çekimler için sigorta primleri inanılmaz yüksek."

Rosa güldü.

"Eğer öyle olmasaydı çadırlarda bizler değil, sigorta görevlilerinin çalışması gerekirdi."

"Harika bir fikir!" dedi Bay Drinkwater keyifle; gözlerini kapamıştı. "Layık olduğunuza gönülden inanıyorum."

Rosa ciddileşmişti. "Örneğin Münih'te," diye başladı konuşmasına, "Krone Sirki vardı; Marsplatz'da. Merkez istasyonun yakınlarında. Bina birkaç yıl önce yenilenmişti."

"O sirk kiralanabilir mi?" diye sordu Drinkwater.

"Neden?" diye sordu Bayan Marzipan. "Orada zaten, bu yıl içinde gösteri yapacağız."

"Umarım aralıkta değildir, ben aralık ayı boyunca uyuyorum çünkü."

"Müdür Brausewetter ekim ve kasım ayları için anlaşma yaptı," dedi Rosa.

"Tamamdır," dedi Drinkwater. "Münih iyi. İki ay da iyi. Sirk sahnelerini sirk binasında çekeriz, atölye sahnelerini de Grünwald'de, Bavyera'da. Pichelstein köyü de sanırım o bölgede."

"Pichelstein'da ne yapacaksınız?"

"Ama filmimiz orada başlıyor ya!" diye açıkladı Drinkwater. "Minik evlerin, minik jimnastikçilerin ve Maxcık'ın minik annesiyle babasının yaşadığı minik köy... İkisinin, kocaman dünyada şanslarını denemek için minik valizleriyle minik istasyona gidişleri... Ya da siz daha iyi bir başlangıç biliyor musunuz?"

Kadın gülümseyerek başını salladı.

"Daha iyisi yok, Bay Drinkwater."

"Bana John deyin," dedi adam neşeyle.

Çevredeki izleyiciler rahatsız olmuştu. "Psst!" ve "Şşşt!" sesleri duyuldu. Hatta biri, "Hadi artık kapayın çenenizi!" bile dedi.

Gösteriden sonra, Hokuspokus'la Maxcık'ın kaldığı otelin Mavi Salon'unda buluştular. Önce masada beş kişi olduklarını söyleyelim: Rosa Marzipan, John F. Drinkwater, Küçük Adam, Hokuspokus ve çekingen bir tavırla masaya iştirilmiş gibi duran Bay Brausewetter. Bu kez sıçantüyü renginde eldivenler takmıştı; deyim yerindeyse yarı yas durumundaydı. Pomatlanmış bıyık uçlarını yarıya indirmişti. Amerikalı bu sinemacı amca belki de hâlâ kızgındı kendisine.

Bay Drinkwater görüldüğünde Maxcık, "Gör bak ne yapacağım!" diye fısıldadı heyecanla. "Baksana adam git git bitmiyor! Tam bana göre bir iş! Tırmanma direği olarak doğmuş diyebilirim!"

"Terbiyeni takın!" dedi Hokuspokus; ses tonu sertti. Küçük Adam masanın üstünde oturmuş kaşıkla sıcak çikolata içiyordu.

"Emredersiniz, Sayın Profesör," diye fısıldadı Maxcık.

Kocaman siyah bir puro yakan Drinkwater, konuşmasına, "Maxcık Pichelsteiner'in yaşam öyküsünü filme çekmek istiyorum," diye başladı. "Elbette rolü kendisinin oynaması gerekiyor. Diğer başrolleri de oyuncularından değil, sizlerden seçmek istiyorum. İyi sirk sanatçıları, her zaman iyi birer oyuncudur."

"Peki, sirk müdürünü kim oynayacak?" diye sordu Müdür Brausewetter dikkatle.

Drinkwater gülümsedi:

"Elbette ki siz! Yoksa daha iyi birini mi biliyorsunuz? Hayır mı? Ben de bilmiyorum."

Brausewetter'in pörsümüş bıyık uçları tekrar yukarıya dikildi. Gri eldivenlerini masanın altında gizlice çıkarıp beyaz eldivenlerini takmıştı. Büyüculükle elbette ilgisi yok çünkü yanında daima bir çift beyaz, bir çift gri ve bir çift siyah eldiven taşırdı. İçinde bulunduğu ruhsal duruma göre eldivenlerini değiştiriyordu. Yaşamak için buna ihtiyacı vardı. Neden olmasın? Bu dünyada daha kötü alışkanlıklar olduğunu hepimiz biliyoruz. Hem de çoğu daha pahalı.

Bay Drinkwater, filmi nasıl hayal ettiğini ay-

rıntılılarıyla anlattı. Nerede ve ne zaman çekeceğini, yönetmenliği bizzat kendisinin üstleneceğini, gerçek haydutlar, cezaevinden izin alamayacakları için kendilerini oynayamayacak Bernhard'la Kel Otto'nun yerine hangi oyuncularını oynatmayı düşündüğünü... Buraya kadar her şey netti.

"Sadece bir eksiğim var," dedi. "Çok önemli bir şey. Bir aşk hikâyesi. Çünkü her filmde bir aşk hikâyesi olması gerekir. Neyse bir şeyler bulurum sanırım."

Maxcık öyle güldü ki az kalsın sıcak çikolata boğazında kalacaktı.

"Belki biz size yardımcı olabiliriz," dedi Rosa Marzipan yüz ifadesini hiç değiştirmeden. "Filminizde üç trambolinci kızdan biri sihirbaza âşık olsa nasıl olur?"

Drinkwater purosundan derin bir nefes çekip düşündü:

“Fena fikir değil. Ama dramatik çatışma yine yok. En önemlisi budur. İzleyici bunu ister. Zahmetsiz mutluluk sinemaya göre bir şey değil.”

“O da halledilebilir,” dedi Müdür Brausewetter, sol beyaz eldiven, sağdakini hafif hafif okşuyordu. “Örneğin palyaçolardan biri, sihirbazı kıskandıığı için soyunma odasına gizlice girip sihirbazın frakını at cambazınıninkiyle değiştirirse...”

“Kulak kesilmiş haldeyim,” dedi Drinkwater merakla.

“Ve at cambazı, frakların değiştirildiğinden habersiz, sihirbazın frakıyla atın sırtında maneje doğru ilerlerken elinde kırbaç sandığı ama aslında sihirli değnek olan sopanın ucundan kâğıttan yapılmış kocaman çiçek buketi fırlasa, aynı anda frakın kollarından eğitilmiş iki güvercin çıkıp kanat çırpmaya başlasa, o anda beyaz tavşan da at cambazının seyirciyi selamlamak için kaldırdığı şapkasından düşüp manejde dört dönme koyulsa... At ürküp ünlü biniciyi sırtından atsa...”

“Harika!” diye haykırdı Drinkwater. “İşte çözüm bu! Aşk, kıskançlık, gerilim, değiştirilen fraklar, kapalı gişe oynayan filmin komik sahnesi de, palyaçonun at cambazından dayak yediğı sahne... Sonra sihirbaz, arzu uyandıran sarışın trambolinciyi öper. Bundan iyisi Şam'da kayısı! Yalnız bir sorun var: Acaba Profesör Hokuspokus gibi ağırbaşlı ciddi bir beyefendi âşık rolünü oynamak ister mi?”

Ciddi Bey'e doğru baktı; gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Çünkü profesyonel trambolinci Rosa Marzipan, sihirbaza sevecenlikle sokulmuştu. "Mutlaka isteyecektir," dedi sevgi dolu bir sesle.

"İstemek zorunda kalacağım herhalde," diye ekledi Hokuspokus; biraz utandığı belli oluyordu.

"Vay!" dedi Drinkwater. "Yavaş yavaş anlıyorum. Gerçeklik benden önce uğramış buraya."

"Doğru." Müdür Brausewetter çocuk gibi seviniyordu. "Palyaço, değiştirilen fraklar ve binicinin attan düşmesi... Hiçbir şey uydurma değil, hepsi geçenlerde sirkimde gerçekleşti."

"Yaşasın gerçeklik!" dedi Bay Drinkwater keyifle. "Bazen yaşam neredeyse sinemacılar kadar iyi fikirler buluyor."

Diğerleriyle birlikte kendi de bol bol güldü bu sözlere. Amerikalı film yapımcısı çok geçmeden ciddileşmişti; toparlanıp dik oturdu.

"Sanatsal denilen konular böylece konuşulmuş oldu. Bunun olması gerekiyordu. Ama şimdi toplantımızın daha önemli bölümü başlıyor yani ticari bölümü."

"Erteleme talep ediyorum," dedi Hokuspokus. "Oğlan artık yatmalı. Çok geç oldu."

"Onu götürüp kibrit kutusuna yatırın," diye öneride bulundu Amerikalı. "Sonra pazarlığımıza devam edebiliriz."

Hokuspokus başını şiddetle salladı.

"Kesinlikle olmaz. O benim ortağım."

Birden irkildi.

"Nerelerdesin?"

Salonun ortasına yıldırım düşmüştü sanki. Herkes masaya bakıyordu. Küçük Adam yok olmuştu!

"Maxcık!" diye seslendi Hokuspokus. "Canım!" diye haykırdı Rosa Marzipan. "Ufaklık!" diye bağırdı Müdür Brausewetter. Yanıt yoktu.

"Maxie!" diye seslendi Bay Drinkwater.

Oraya resmedilmiş gibi sessiz ve kaskatı oturuyorlardı, nefes sesi bile duyulmuyordu. Çıt yoktu salonda. Birinin, dışarıda, kapının önünde yavaş yavaş volta attığını fark etmişlerdi.

Hokuspokus, kapıya doğru fırlayıp koparırcasına açtı, "Kimsiniz siz?"

"Ama Sayın Profesör," diye yanıtladı adam. "Beni tanıyorsunuz. Maxcık'a göz kulak olan otel dedektifiyim ben."

"Peki, nerede Maxcık?"

"Soruyu anlayamadım," dedi dedektif; şaşırmişti. "O sizin yanınızda. Bir kez daha kaçırılmasın diye kapıda bekliyorum."

"Gitti!" diye bağırان müdür Brausewetter, hızla beyaz eldivenlerini çıkarmıştı.

"Bu olanaksız," dedi dedektif. "Mavi Salon'un sadece bir kapısı var, o da bu, içeri girdiğinizden beri, gözlerimi bu kapıdan hiç ayırmadım."

“Peki, bu kadar seslenmemize rağmen neden yanıt vermiyor?” diye sordu Drinkwater; sesinden sinirli olduğu anlaşılıyordu. “Kayboldu işte!”

“Olanaksız!” Dedektif sakinliğini koruyordu. “Kravatınız da kaybolmuş ama buralarda bir yerde olmalı.”

Gerçekten de Drinkwater’ın rengârenk kravatı gitmiş, hiç kimse bunu fark etmemişti.

“Hadi bakalım!” diye seslendi Rosa Marzipan umutla. “Diz çökün beyler!”

Ve Mavi Salon’un ortasında, anında dizlerinin üzerine çöken dört adam, yerde sürünmeye başladı. Yakınlarda bir fotoğrafçının olmaması çok yazık. Muhteşem bir enstantane olurdu.

Rosa Marzipan, eteği çok dar olduğu için yerde sürünerek arama faaliyetine katılmamıştı. Dört adamın sürünüyor olması yeterli diye düşündü. O daha yüksek yerleri araştırıyordu. Küçük köşe masalarına, büfelere, kütüphaneye, eski porselenlerin konduğu

vitrine ve Biedermeier dönemine ait zarif çalışma masasına baktı. Çekmecelerden biri açtı; ipekten rengârenk bir kravatın ucu sarkıyordu dışarıya.

Kravatın ucunu özenle kaldırıp, duygulu bir sesle, "İşte burada yatıyor, numaracı!" dedi kadın. Anında ayağa dikilen dört adam, itiş kakış çalışma masasına koşmuşlardı. Pantolon paçalarını silkeleyip temizlerken hayran hayran açık çekmecenin içine bakıyorlardı. Maxcık uyuyordu; uzun ve derin bir uykuya dalmıştı. Hokuspokus onu dikkatle avucuna koyup parmak uçlarında salondan ayrıldığında da uyanmadı.

Profesör, Küçük Adam'ı emektar kibrit kutusuna yatırırken bir an gözlerini açıp, "Çook yorgundum," diye mırıldanmıştı. Sonra tekrar uyudu.

Otelin dedektifi, yatak odasının önündeki kordorda sandalyeye oturmuş nöbet tutuyor, uyumamak için koyu kahve içiyordu. O uyumamalıydı.

Bay Drinkwater taksiyle Hilton'a gitti, hesap yapmaya başladı. Çünkü uyuyamıyordu.

Kalabalık Berlin kentinde bir yerlerde Mösyö Boileau, Paris'ten gelen o tuhaf grupla oturuyordu. Onlar uyumak istemiyorlardı; ertesi gün için karanlık planlarını konuşacaklardı. O tuhaf grupla olmasa da ertesi günle üçüncü bölüm başlıyor...

Üçüncü Bölüm

İş Konuşuluyor ■ Hesap Yapmak da Yaşamın Bir Parçası ■ Gizemli Zarf ■ Usta Öğretici Olarak Bay von Goethe ■ İkinci Mühürlü Zarf ■ Kusursuz Pazarlık.

Ticari pazarlıklar kahvaltıdan hemen sonra başlamıştı. Otel dedektiflerinden biri Mavi Salon'u yine gözaltında tutuyordu ama bugünkü farklı biriydi. Çünkü bir önceki akşam ve gece boyunca nöbet tutan dedektif yorulmuştu, uyuması gerekiyordu. On iki saatte bir nöbet değişimi yapıyorlardı.

İşle ilgili sadece en gerekli olanları anlatacağım çünkü çocukların ticari konularla pek ilgilenmediklerini biliyorum. Tek gözlü bir at hırsızının kementle yakalanması ya da çakırkeyif belediye baş-

kanının itfaiye bandosunu yönetirken davulun içine düşmesi onlar için bin kat daha ilginçtir. Bu tür ilginçliklerle kıyaslandığında ticari pazarlıkların sıkıcı olduğu açık.

Yine de Mavi Salon'daki toplantıyı anlatmadan geçmem olanaksız. Birincisi, hikâyemiz için önemli. İkincisi, okulda toplamayı, çıkarmayı, çarpmayı ve bölmeyi sadece öğretmenlere ve müdüre iyilik olsun diye öğrenmiyorsunuz. Hesap yapmayı bilmeyen günün birinde şaşar kalır. Bazen öylesine tuzağa düşürülür ki çıra gibi yanar. Çünkü karşılaştığımız iyi hesap yapanların hepsi iyi insanlar değildir.

"Neyi, hangi amaçla satın almak istediğimi ortaya koydum," dedi Bay John F. Drinkwater. "Şimdi sıra sizde, Profesör. Bana fiyatı söyleyin."

"Ona zarfı göster," önerisinde bulundu Maxcık. Yine büyük masanın üstündeki küçük masada oturmuş ananaslı pasta yiyordu.

"Ne zarfı?" diye sordu Drinkwater; şaşırılmıştı.

Rosa Marzipan hınzır hınzır gülümsüyordu.

"Biz sirk sakinleri kurnaz kişilerizdir, sevgili John."

"Fiyatımız bir kâğıtta yazılı," diye açıklama yaptı Maxcık. "Kâğıt bir zarfın içinde. Zarf kapalı. Kapalı zarf ise vasim ve ortağım Hokuspokus'un göğüs cebinde."

Müdür Brausewetter, hem şaşırmış hem de alınmıştı. “Ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum!” Gri eldivenlerini çıkarmıştı; hiç yapmadığı bir şey yapıp yaklaşık yarım saat eldivensiz oturdu. Çünkü beyaz eldivenleri mi yoksa siyahları mı takması gerektiğini henüz bilmiyordu.

“Sevgili Brausewetter,” dedi Hokuspokus, “Bay Drinkwater’la sirkiniz arasındaki sözleşme ayrı bir mesele. Onunla bizim bir ilgimiz yok. Zarfın içindeki kâğıtta sadece Maxcık, Bayan Marzipan ve benim talep ettiğimiz fiyat var.”

“Kapalı zarfınız beni sinirlendiriyor,” dedi Bay Drinkwater. “Renkli, sinemaskop bir film çekmek istiyorum. Ayrıca Maxcık’ın hikâyesini televizyon için altı bölümlük dizi yapacağım. Pahalı bir eğlence olacak. O yüzden dünya çapında tüm haklarını on yıllığına almalıyım. O yüzden Münih’teki Kronebau’da ekim ve kasım ayları için başrol oyuncularını olarak Maxcık’a, size ve nişanlığınıza ihtiyacım var. Bütün bunlar gün gibi açık.”

“Film hiç de pahalı bir eğlence olmayacak,” diye seslendi Maxcık.

“Ortağım haklı,” dedi Hokuspokus, nezaketini koruyarak. “Televizyon dizisi dahil filminiz, herhangi bir sirk filminden bir dolar bile pahalıya gelmeyecek. Ama herhangi bir filmde en az on kat fazla para kazandıracak. Çünkü şimdiye kadar hiçbir star sadece

beş santim boyunda değildi. Dünya böyle bir şeyi şimdiye kadar hiç görmedi ve yeryüzündeki herkes, bu filmi görmek için en yakın sinemaya koşacak."

"Deli gibi para kazanacaksınız!" diye bağırdı Maxcık coşkuyla.

Diğerleri kınayan gözlerle ona baktılar.

"Tamam tamam," diye homurdandı Drinkwater. "Pekâlâ, filmimiz belki gerçekten de iyi iş yapacak. Ama bu kapalı zarf da neyin nesi? Ve nerede?"

Hokuspokus cebinden bir zarf çıkarıp masanın üstüne koyarken şöyle dedi, "Burada." Ancak Amerikalı almak için uzanınca elini tuttu.

"Bu zarf ancak, bize gönüllü olarak ödemek istediğiniz miktarı bir kâğıda yazdığınızda açılacak."

"Biraz dolambaçlı bir yol," dedi Drinkwater. "Sonra sizin komik zarfınızı açacağız, iki miktarı karşılaştırıp pazarlığa başlayacağız. Bu kadar tiyatroya ne gerek var?"

"Bekleyin," diye seslendi Maxcık. "Esas güzeli şimdi geliyor."

Keyifle ellerini ovuşturuyordu.

"Pazarlık etmeyeceğiz," diye açıkladı Hokuspokus. "Sizin ve bizim kâğıtlarımızda yazılı miktarlar kesindir. Eğer sizin miktarınız bizimkinden yüksekse sözleşme tamam demektir."

"Peki, ya sizin çılgın zarfınızda talep edilenden daha düşük teklif ettiysem?"

"O zaman," diye gülümsedi Rosa, "iş yatar."

Bay Drinkwater afallamıştı; bu duruma pek sık rastlanıldığı söylenemezdi. Susuyordu. Müdür Brausewetter bir eline siyah, diğerine beyaz eldiven taktı. Artık her şeye hazırды.

Bir süre sonra o kara purolarından birini yakıp duman bulutlarının ardından bakan Bay Drinkwater, gözlerini gizemli zarfa dikip, "Yeni bir yöntem bu. Çok kurnazsınız," dedi.

"İkisi de doğru değil," diye yanıtladı Hokuspokus. "Biz ticareten anlamayız. Yöntem ise neredeyse yüz elli yıllık."

"Emektar Goethe'ye ait," diye haykırdı Maxcık. "En büyük Alman şairine."

"Tanıyorum," dedi Drinkwater. "Bu zarf hilesini Goethe mi icat etmiş? Ama o zamanlar henüz film yapımcısı yoktu ki!"

Rosa güldü.

"Ama kitap yayıncıları vardı, onlar da hiç yabana atılır cinsten değildi."

"İşadamları bu dünyada iş yapmak için vardır,"

dedi Drinkwater. "Şairler ve sihirbazlar masaya kapalı zarflar koyarlarsa halimiz ne olur?"

"Olan oldu," dedi Hokuspokus. "Bir yayıncı, sanırım adı Goeschen'di, Goethe'nin bir sonraki kitabını basmak istiyordu, kitabı için ne kadar istediğini sordu. Bunun üzerine şair, bir yakınını yayıncının yanına gönderip zarfı önüne koydurdu. Yayıncı mektupta talep edilenden daha az teklif edecek olursa, iş..."

"...yatacaktı!" diye bağırdı Maxcık neşeyle.

"Peki, sonuç ne oldu?" diye sordu Drinkwater.

"Yayıncı oldukça uzun süre düşündü."

"Bunu çok iyi anlayabiliyorum," dedi Amerikalı. Mendiliyle alnını kuruluyordu. Sıcak basmıştı.

"Peki sonra?"

"Sonra yüksek bir rakam söyledi. Teklif edebileceği en yüksek ücretti bu. Zarfları açtılar ve iki sayıyı karşılaştırdılar. Yayıncının teklifi Goethe'nin talebinden yüksekti. Böylece anlaşma yapıldı."

"Sizin o büyük Goethe'niz düzenbazın tekiymiş," dedi Drinkwater; çok öfkelenmişti. "Ne yazık ki sadece kitaplarını okumakla kalmayıp muhasebe defterlerine de burnunuzu sokmuşsunuz."

"Sizi zorlamak istemeyiz," dedi Hokuspokus sakin bir tavırla. "Önerimizi reddedebilirsiniz."

"Hayır işte, edemem. *Küçük Adam* filmini çekmek istiyorum ve çekeceğim. Bu yüzden dünya çapında haklarını satın almak zorundayım."

“Pekâlâ,” dedi Hokuspokus. “O zaman teklifinizi bekliyoruz. Eğer önereceğiniz miktar, zarftaki miktarı geçiyorsa her şey yolunda demektir. Sakin sakin düşünün. Acelesi yok.”

“Düşünme süresi gerekmiyor bana,” diye homurdandı Drinkwater. “Kendimi mahvetmeden size en fazla ne ödeyebileceğimi biliyorum.”

Ayağa kalktı, hızlı adımlarla duvarın yanındaki çalışma masasına yöneldi. Kâğıda bir şeyler yazdıktan sonra kâğıdı, “Al!” diyerek Hokuspokus’a uzatıp kendini bitkin halde koltuğa bıraktı.

Kâğıtta yazılı miktarı okuyan Hokuspokus, hiçbir şey söylememiş ama Rosa, “Ooo!” diye tepki göstermişti. Hokuspokus’un omzunun üstünden bakan Müdür Brausewetter’in ağzından ise, “Vay canına!” sözleri döküldü. Drinkwater’ın önerdiği miktarı okuyabilmek için kâğıdın kenarı boyunca yürümüş olan Maxcık, masanın kenarından Hokuspokus’a doğru sıçradı. Profesörün üzerine gelincik ustalığıyla tır-

manarak burnunun ucuna bir öpücük kondurduktan sonra zarif bir biçimde kaydı ve alışkın olduğu o rahat göğüs cebine indi.

"Tebrik ederiz," dedi Profesör Hokuspokus törensel bir tavırla. "Kazandınız."

Bay Drinkwater rahatlamıştı; o zamana kadar tuttuğu soluğunu koyuvermişti sanki.

"Film çekiminde çok çaba göstereceğiz," diye seslendi Maxcık. "Film çekimi tamamlandığında da köşemize çekileceğiz artık."

Müdür Brausewetter bıyık uçlarına kadar irkilmişti.

"Sirkimi yarı yolda mı bırakacaksınız?"

"Çocuk abartıyor," dedi Hokuspokus. "Ama iki ay tatil yapacağımız kesin."

Şimdi herhalde, kâğıtta ne yazdığını bilmek isteyeceksinizdir. Ben, kendi gözlerimle gördüm. Profesör, Lugano'da, terasta bir şeyler içip havai fişek gösterisini izlerken göstermişti bana. İşte Drinkwater'ın önerisi:

*2 milyon Dolar
ama bir cent bile fazlası olmaz!
John F. Drinkwater.*

2 milyon Dolar! Marka çevrildiğinde ne kadar eder? Bunu kendiniz hesaplayabilirsiniz sanırım. Her neyse, insan bu kadar çok parayı her zaman kazanamaz. Sihirbaz ve Küçük Adam olarak da kazanamaz. Trambolincilerden söz bile etmiyorum.

"Filmin bütün haklarının bana ait olduğunu biliyorum artık," dedi Bay Drinkwater. "Size ne kadar ödeyeceğimi de... Ama kahrolası zarfınızda ne yazdığını hâlâ bilmiyorum. Bakabilir miyim?"

"Elbette," diye yanıtladı Hokuspokus.

"Eyvah!" dedi Maxcık.

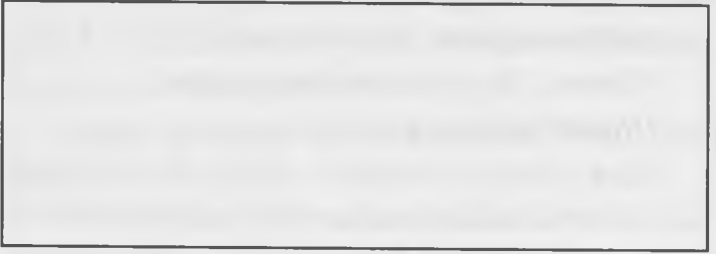
Rosa Marzipan, sarışın bir sfenks gibi gizemli gü-lümsüyordu. Müdür Brausewetter sıçrayıp Drinkwater'ın sandalyesinin arkasına geçti. Bu kez korkudan değil meraktan titriyordu. Sık sık titriyor ve bundan hoşlanıyordu.

Zarfı yırtarak açan Amerikalı kâğıdı çıkardı, kat yerinden açtı ve donup kaldı.

Omuzlarının üstünden bakan Müdür Brausewetter, gözlerini devirip. "Şimdi düşüp bayılacağım," diye fısıldadı. Ama Bay Drinkwater'ın oturduğu sandalyenin arkasına tutunduğu için düşmedi, sadece düşer gibi oldu.

Amerikalı sinema devi, Brausewetter'in düşme tehlikesi geçirdiğinin farkında bile değildi. Balmumu heykel sergisindeki bir balmumu figürü gibi kaskatı kesilmiş halde oturuyordu sandalyesinde.

Şimdi de ikinci kâğıtta ne yazdığını bilmek isteyeceksinizdir. Onu da Lugano'da kendi gözlerimle gördüm. Bay Drinkwater, kâğıdı saklamak istemiştir. "Böyle bir rezaleti," demiş, "bir de çerçeveletip kanepenin arkasına asmak gerekmez." Eh yani, onu anlayabiliyorum. Çünkü kapalı zarftan çıkardığı kâğıt aşağıda gördüğünüz gibiydi:

Başka bir deyişle: Kâğıt boştu! Üzerinde hiç rakam yoktu! Olmayan rakamın altında imza da yoktu. Hiçbir şey yoktu. Bir zarfın içine şimdiye kadar konmuş en boş kâğıttı.

John F. Drinkwater adındaki balmumu figürünün hareket etmesi aşağı yukarı beş dakika aldı. Önce gözkapakları hareket etti; ilk yaşam belirtisiydi bu.

"Kendine geliyor," saptamasında bulundu Maxcık.

İki dakika daha geçtikten sonra Amerikalı nihayet konuşacak duruma gelmişti. "Ben eşeğin tekiyim," dedi öfkeyle. "İki milyonun biri cebimde kalabilirdi. Bir milyona siz de hayır demezdiniz. Boş bir kâğıt! Sizin Bay Goethe, 'Faust' adlı eserindeki Mefisto gibi zeki bir şeytanmış."

Hokuspokus gülüyordu:

"Bizim Bay Goethe, tam anlamıyla zeki bir şeytan değildi, belki yarı yarıya. Kapalı zarf yöntemini ondan öğrendim ama kâğıda hiçbir şey yazmama fikri bana ait."

"Saygılar!" dedi Drinkwater; hâlâ geçmemişti öfkesi. "Peki ya ben kâğıda örneğin sadece on ya da yirmi bin dolar yazmış olsaydım?"

"Bunu asla yapmazdınız," dedi Rosa Marzipan. "Film haklarını mutlaka almak istiyordunuz çünkü."

Drinkwater başını salladı.

"Doğru Rosie. Ama yine de... Risk aldığımı varsayalım. Oldukça iyi bir poker oyuncusuyumdur ben."

"Ben de oldukça iyi bir sihirbazım," dedi Hokuspokus. "Ne kadar teklif edeceğinizi tabii ki bilmiyorduk. Çünkü biz amatörüz. Ama eğer bize sadece bahşiş teklif etmiş olsaydınız o zaman masanın üzerinde başka bir zarf bulacaktınız."

"Başka bir zarf mı? O kadar çabuk nereden bulcaktınız başka zarfı?"

"Ah, çok komiksiniz," diye seslendi Maxcık keyifle saçlarını çekiştirirken. "Gözünüzün önünde duruyor işte!"

Bay Drinkwater masaya yöneltti bakışlarını. Gerçekten de gözünün önünde kapalı bir zarf daha vardı. 1.90'lık boyuna rağmen kendisi tavşan, zarf da çingiraklı yılanmış gibi donup kalmıştı.

"Açıp bakın," diye önerdi Hokuspokus. "Biz size engel olmayalım."

Bay Drinkwater ikinci zarfı da yırtarak açıp, kâğıdı çıkardı. Duvar gibi bembeyaz kesilmişti.

"Bu... Bu olanaksız! Bu kadar çok para kimsede olmaz!"

Profesör başını salladı.

"Eğer önerdiğiniz paranın çok az olduğu ortaya çıksaydı ikinci zarftaki miktarı isteyecektim. Böylece görüşmelerimiz..."

"... sonuç vermemiş olacaktı!" diye haykırdı Maxcık neşeyle.

"Ve daha sağlam bir müşteri bekleyecektik," diye ekledi Rosa Marzipan.

"Kurnaz bir üçlüsünüz siz," dedi Drinkwater. "Eğer çekimler sırasında bugünkünün yarısı kadar iyi olursanız filmin bir şaheser olacağı kesin."

"Olacak. İddiaya var mısınız?" diye sordu Maxcık.

Drinkwater ellerini kaldırdı.

"İddia mı? Senin gibi uyanık bir herifle mi? Asla! Ben o kadar zengin değilim."

"Ama ben artık zenginim," dedi Maxcık gururla. "Size ananaslı pasta ısmarlayabilir miyim?"

"Utan, utan! Ananaslı pasta mı? Duple viskiyi yeğlerdim."

"Tamamdır," dedi Maxcık. "Ama anlamadığım bir şey var: Viski içmeyi bu kadar seven bir adamın adı neden içme suyu anlamına gelen Drinkwater olur?"

Aslında üçüncü bölümde "Uyuyan Güzel Operasyonu" hakkında da bilgi verecektim. Ama üç kâğıt ve iki zarf olayı düşündüğümünden fazla oyaladı beni. Oysa ben, bölümlerin çok uzamasından hiç hoşlanmıyorum. Bu yüzden hemen dördüncü bölüme geçiyorum.

Dördüncü Bölüm

Uyuyan Güzel Operasyonu ■ Başçavuş Mühlenschulte Belli Belirsiz Anımsıyor ■ Kel Otto Yine Susamış ■ Havadaki Piyano da Neyin Nesi? ■ Komiser Steinbeiss Valizlerini Topluyor ■ Stilke Sirki Glasgow ve Londra'da Turnede.

O günün gecesi heyecan uyandıran bir baskın gerçekleşti; sessiz sedasız hem de. Baskının kimler tarafından düzenlendiği bilinmiyordu; kimse tarafından tanınmadan kaçmışlardı. Çaldıkları ne para ne kürk ne de mücevherdi; iki tutukluyu kaçırmışlardı. Bastıkları kuyumcu ya da banka değil, tutukeviydi.

Büyük bir küstahlıktı bu. Böyle bir şey ilk kez oluyordu. Basın, radyo ve ana haber bültenleri uzun uzun bu olaydan söz etti. Elbette artık olan olmuş, iş işten geçmişti. Artık sadece gülebilir veya kızabilirdiniz.

Emniyet müdürü kızdı. Tutukevi müdürü görevinden istifa etti. Komiser Steinbeiss ise izne çıktı. Ama neye yarar? Polis kendini iliğine kemiğine kadar rezil olmuş hissediyordu.

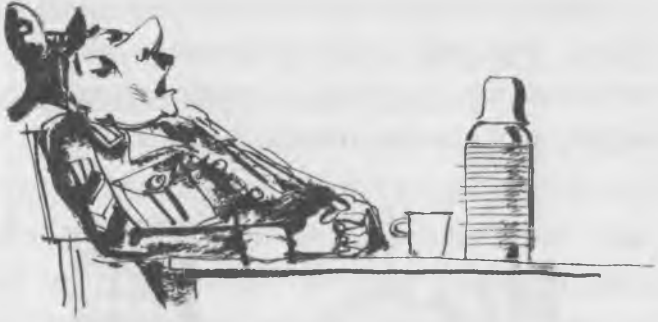
Sonuçta baskını ilk keşfeden tutukevi müdürü olmuştu; ne var ki tahminen altı yedi saat sonra. Ama onun suçu değildi bu. Çünkü tutukevi müdürü Doktor Heublein, kentin banliyölerinden birinde oturuyordu.

Her şeyi sırasıyla anlatmam daha iyi olacak. Bu yöntemin hâlâ en iyi yöntem olduğunu düşünüyorum. Yöntem yeni değil, hayır. Zaten niye yeni olsun? Yeni her zaman doğru ve doğru her zaman yeni olmak zorunda değil.

Doktor Heublein, her sabahki gibi saat tam sekizde arabayla tutukevinin önüne gelip kapıyı açmaları için üç kez kornaya bastı. Ama kapıyı açan olmadı. Bekleyip tekrar kornaya bastı. Hareket yoktu. Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı.

Öfkeyle arabasından indi, parmak uçlarına kalkıp parmaklıklı pencereden nöbetçi kulübesine baktı. Şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı az daha. "Bu olanaksız," diye geçirdi aklından. Eliyle cama vurup, "Nöbetçi!" diye bağırdı. "N'aptığınızı sanıyorsunuz siz?"

Çalışma masasında oturan polis memuru uyu-

yordu; yanındaki çoban köpeği Diana da derin bir uykuya dalmıştı. Davul, zurna çalınsa faydası yoktu.

Doktor Heublein kapıya koşup var gücüyle yumrukladı. Demir kapının kanatlarının biri hareketlenmişti; içeride sallanan ağır anahtar destesinin takırdadığını duydu. Aman Tanrım, kapı kilitli değildi! Hafif aralayana kadar yüklendi kapıya. İçeri girip arkasından kilitledi. Artık rahat bir nefes alabilirdi. Ama olmadı.

Başçavuş Mühlenschulte'ye takıldı gözü; çoban köpeği Pluto'nun zincirini tutuyordu elinde. Ama Mühlenschulte de, Pluto da müdürü görecek halde değildi; yere uzanmış rahatça uyuyorlardı.

Doktor Heublein dizleri titreyerek avluyu geçip tutukevi binasına doğru yürüdü. Tüpleri diken diken olmuştu; bu kapı da açıktı! Koridorları sessizce geçti. Üst katlara çıkarken her yerde aynı manzara vardı: Tutuklular uyuyordu, gardiyanlar uyuyordu. Revir-

deki hemşireler uyuyordu. Aşçı kadın ve yardımcıları uyuyordu. Ateşçi ve bir çift muhabbetkuşu uyuyordu. Hatta duvardaki sinekler bile uyuyordu.

Doktor Heublein çaresizlik içinde emniyet müdürünü arayıp kekeleyerek ürkütücü haberi verdi. Önce, "Bu tür masalları Noel ağacı altında büyükaneniz hanımefendiye anlatın!" diye bağırarak emniyet müdürü, bir yandan da düşünüyordu. Belki de masal değildi anlatılan?

On dakika sonra kent içinde hızla yol alan bir düzine devriye arabası görüldü. Siren lambaları dönüyor, canavar düdüğü çalıyor, peşlerinden kocaman makam arabaları geliyordu. Öndeki arabada emniyet müdürü, Sağlık Kurulu Başkanışmanı Dr. Grieneisen, Komiser Steinbeiss ve Adli Tıp Enstitüsü Müdürü Profesör Dickhut oturmaktaydı. Yayalar, hızla geçip giden bu araçların arkasından bakıyordu şaşkın şaşkın. "Ne aceleleri var bunların?" diye sordu elinde ağır alışveriş çantası taşıyan kadın.

"Belki de birinin sütü taşmıştır," dedi yanında duran öğrenci çocuk.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı kadın dehşetle. "Ocağı kapatmayı yine unuttum!"

Geri döndü, koşarak ilk köşenin ardında kayboldu.

"Sen oldukça kaba birine benziyorsun," dedi sert görünümlü bir adam.

"Kendimi övmek istemem," diye yanıtladı oğlan. "Ama insan elinden geleni yapıyor."

Emniyet müdürü nöbetçi kulübesinde oturmuş, boğuk bir sesle söyleniyordu, "Burası tutukevi değil, beyler. Buranın tımarhaneden farkı yok." İnceleyen gözlerle uyuyan polis memuruyla uyuyan çoban köpeği Diana'ya baktıktan sonra gözlerini uyuyan Başçavuş Mühlenschulte'yle geçen yılın Avrupa şampiyonu Pluto'ya çevirip uzun uzun süzdü ikisini de; suratı bir karıştı. Pluto ve Mühlenschulte'yi tutukevinin avlusunda yatar halde bırakamayacakları için içeriye çekmişlerdi.

İlk iş olarak, uyuyan polislerle uyuyan köpekler, Profesör Grieneisen ve Profesör Dickhut tarafından muayene edildiler. Grieneisen, "Ateş yok. Nabız normal. Nefes alışverişleri son derece iyi. Dördü de turp gibi," diye açıklamada bulundu.

"Sadece bir hayli yorgunlar," dedi emniyet müdürü ironiyle. "Sizce bu çılgın tutukevi ne zaman uya-

nacak? Birileri bize, dün burada neler olup bittiğini anlatmalı!"

Tutukevi müdürü Doktor Hublein, parmaklıkları pencereden dışarı dikmişti gözlerini. "Uyuyan Güzel masasında prenses, yüz yıl sonra uyanıyordu," diye mırıldandı.

"O kadar zamanım yok benim!"

Emniyet müdürünün öfkeden sesi çatallanmıştı, "O zamana kadar biz çoktan emekli oluruz!"

Bu kez sözü Profesör Dickhut aldı. Masallarla işi olmazdı; o kimyagerdi.

"Amerikalı meslektaşlarımız," dedi, "bizim henüz bilmediğimiz insancıl dedikleri savaş araçları geliştirdiler. Böyle bir şey olabilir. Düşman birliklerin üzerine uyku roketleri atılıyor. Askerler anında devrilip uyumaya başlıyorlar..."

"Yüz yıl boyunca mı?"

"Yok canım, birkaç saat."

"Yani siz şimdi ciddi ciddi, dün gece, bir panzerin buradan geçip Amerikan uyku roketleriyle tutukevini bombaladığına mı inanıyorsunuz?"

"Elbette hayır, sayın müdürüm," dedi Profesör Dickhut gülümseyerek. "Bu tür uyku zehirleri bir kez icat edildikten sonra dozlara ayrılabilir. Tablet olarak veya sprey şeklinde sürülebilir piyasaya. Yani bunları haşereyle mücadele eden bahçıvanlar gibi kullanmak olanaklı."

“Size inanmak durumundayım,” diye açıklamada bulundu emniyet müdürü. “Uzman sizsiniz. Dediğiniz gibi olmuş olabilir. Sadece kendi kendime sorduğum soru şu: Neden? Bütün bir hapisane neden uyutulur, hangi amaçla?”

Komiser Steinbeiss, “Nedenini ben biliyorum,” diye haykırdı, soluk soluğaydı. Tutukevi binasında inceleme yapmış emniyet müdürünün o soruyu sorduğu anda girmişti odaya.

“İki tutuklu kaçırılmış. Küçük Adam’ı kaçıran iki haydut.”

Sonra telefona sarıldı.

Telefon çaldığında Profesör Hokuspokus’la Küçük Adam, oteldeki odalarında kahvaltı ediyorlardı. Hokuspokus ahizeyi kaldırdı, adını söyledi, sonra, “Günaydın Bay Komiser,” diye bağırdı; sesi çok neşeliydi. Elbette burada, yanımda. Her tarafını yine çilek marmeladına buladı... Eh yani... Bir milyoner olarak bunu yapmaya hakkı var. Ne oldu? Bernhard’la Kel Otto ortada yok mu? Vay canına! Nasıl? Gece baskını mı? Herkes uyuyor mu? Çoban köpekleri de mi? Haaa! Büyük bir kimyasal saldırı, demek. Hiçbir iz yok, öyle mi? Kaygılanmayın. Çocuğu gözümün önünden ayırmam. Nasıl? Elbette. Bir çete işi olmalı. Tempelhof Havaalanı’na haber verdiniz mi? Charter uçakları araştırılsın! Doğru. Bizi tekrar arayacak mısınız? Güzel. Çok teşekkür ederiz.”

Hokuspokus'tan olayın tamamını dinleyen, Maxcık, "Bunun arkasında Senyör Lopez yoksa süpürgeyi yerim," dedi.

"Umarım o kadar küçük süpürge vardır," diye karşılık verdi Hokuspokus. "Hadi artık yüzündeki marmeladı temizle."

Maxcık yüzünü temizledikten sonra sordu:

"Beni yine kaçırmaya yeltenirler mi dersin?"

Hokuspokus başını salladı:

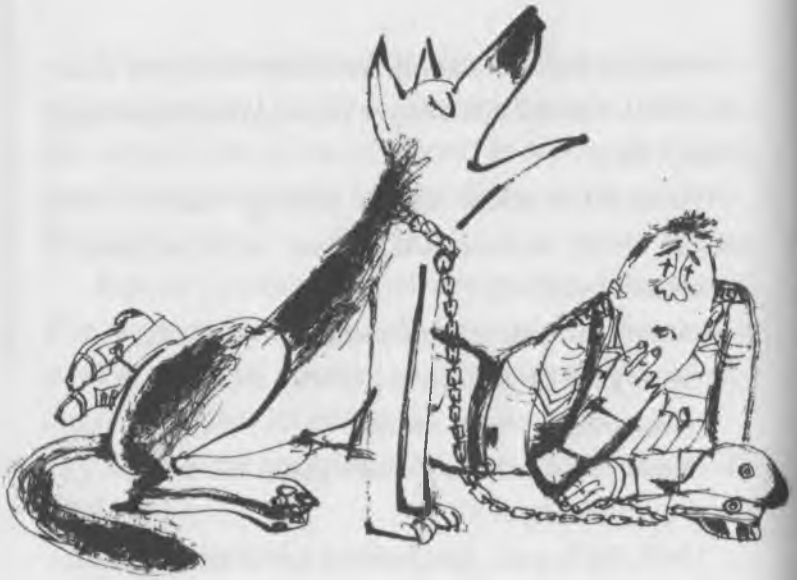
"Hayır. Çete çoktan toz olmuştur. Bu bir geri çekilme çarpışmasıydı."

"Peki, bu Lopez, Bernhard'la Kel Otto'nun hapis-haneden çıkmasını neden sağladı? Çok tehlikeli ve çok pahalı bir iş bu. Öyle değil mi?"

"Para o adam için hiç önemli değil," dedi Hokuspokus, kahvesinin son yudumunu içerken. "Peki, hangisi onun için daha tehlikeliydi? O iki haydudu kaçırtmak mı, yoksa bu davanın açılması mı? Sırf hapiste fazla kalmamak için... Kim bilir neler anlatacaklardı?"

"Anlıyorum," dedi Maxcık. "Böyledir mutlaka. Ayrıca süpürgeyi yemek zorunda kalmayacağım için de mutluyum."

"Uyuyan Güzeller" arasında ilk uyanan, Avrupa şampiyonu Pluto'ydu. Ağzını açtı ama sadece esnemek için. Çoban köpekleri akıllı olabilir ama konuşmaktan hoşlandıkları söylenemez.

Kendine gelen ikinci uykucu Başçavuş Mühlenschulte'ydi. Birden gözlerini açtı, etrafına bakıp, "Neler oluyor?" diye sordu. Söyledikleri fazla bir şey sayılmazdı. Ama emniyet müdürünün emriyle ağzına bir litre koyu kahve dökülmesi işe yaradı.

Mühlenschulte anımsamaya başlamıştı. "Meslektaşım ile dama oynuyorduk ki giriş kapısının zili çaldı. Anahtar destesini alıp dışarı çıktım, köpek de yanımdaydı. Mazgali açtım. Yakası çenesine kadar ilikli, siyah ceket giymiş bir adam duruyordu karşımda. Tutukevi rahibinin yardımcısı olduğunu söyledi. 34 numaralı hücredeki tutuklu, karıştığı bir gasp olayını itiraf etmek istediği için çağrılmış."

"Saçmalık!"

"Lafı ağızımdan aldınız, efendim. 'Saçmalık,' dedim ben de ona. O anda açık mazgaldan içeri metal bir hortum soktu. Elektrik süpürgesi tanıtımı yapmaya gelmedi herhalde... Gece yarısı... Tutukevi kapısının önünde, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ve..."

"Ve?" diye sordu Dr. Grieneisen.

"Devamını bilmiyorum," dedi Mühlenschulte. "Ondan sonrası ekran bomboş. Üzgünüm."

Duraksadı. Arkadaşına seslendi uyanması için.

"Hâlâ neden uyuyorsun ki? Gustav! Uyansana!"

Ama polis memuru gözlerini açmaya hazır değildi henüz.

Hemen hemen aynı saatlerde Kel Otto gözlerini açtı; onun şaşkınlığı da az değildi. Uçaktaydı. Sabah güneşi parlıyordu. Gökyüzü çelik mavisine gömülmüştü. Beyaz bulutların üstünde uçuyorlardı; altlarında sanki yan yana dizilmiş binlerce kuştüyü yatak

vardı. "Tuhaf," diye homurdandı Otto. "Hapishaneye hiç benzemiyor."

O an yanından bir ses geldi:

"İyi sabahlar diliyorum. Uykunu aldın mı?"

Önce komşusuna kuşkuyla bakan Otto, çok geçmeden sırttı, ağzı kulaklarına varmıştı.

"Boileau, eski dostum, senin ne işin var burada?"

"Esas sen buraya nasıl geldin, onu sor bana?" dedi Mösyö Boileau.

"Her şey sırasıyla. Önce mümkünse bir içki alayım. Alkol yok mu bu uçakta?"

Üçüncü bardaktan sonra kendisini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

"Bernhard da burada mı?" diye sordu.

"Evet ama hâlâ uyuyor."

"Yazık," dedi Kel Otto. "Onu hapishanede bıraksaydınız keşke. Ne kadar iğrenç olabildiğine inanamazsın! Bana hizmetçisiymişim gibi davrandı. Hoşlanmıyorum bundan. Kalkmama yardım et de gidip yüzüne bir tane patlatayım!"

"Heyecanlanma," diye uyardı Boileau. "Yüksek tansiyonunu düşün!"

"Düşünmek bana göre değil," dedi Otto.

Boilaeu başını salladı:

"Sonunda kabul ettin demek. Senin budalalığın patrona pahalıya mal oldu. Beş santimlik bir yumurcağın oyununa gelip yakayı ele verdiniz. Mes-

lektaşım Ballhaus, Lopez'i arayıp olanları anlatmış. Lopez de beni aradı. Bir uçakla birkaç düzine adam kiraladım. "Berlin Seyahat Etmeye Değer," şarkısını çaldık. Koca bir tutukevini uyuttuk. Kısaca söyleyecek olursam büyük risk aldık. Peki neden? Sırf sizin gibi gece bekçilerini kurtarmak için!"

"Kapa çeneni, yoksa cereyan yapacak," diye seslendi biri kızgınlıkla. Bernhard'ın sesiydi bu. Uyanmış ve Boileau'nun serzenişini duymuştu.

"Sakın Lopez'in, bizi çok sevdiği için kurtarılmanızı sağladığını söyleme. Otto öter diye korkmuştur. Bir şişe içki için iki büyükannesini de satar o."

"Bana bir iyilik yap ve biraz daha uyu," diye homurdandı Kel Otto. "Bu herifi hücrelerinden neden çıkardınız ki? Şu tavırlarına katlanamıyorum. Hele boş mideyle hiç çekilmiyor."

"Aç mısınız?" diye sordu Boileau.

"Elbette, be adam."

"Sandviç ister misin?"

"Yooo, birkaç şişe içki," dedi Otto. "Yemek deyince biberon çocuğu gibi şişe gelir benim aklıma."

Bu arada kriminal polis de boş durmamış, Komiser Steinbeiss, Berlin'den gece saatlerinde havalanan Charter uçağın Tempelhof Havaalanı'nda tutulduğu hangarı ortaya çıkarmıştı. Ne var ki uçağın Paris'e değil başka bir yere indiği ve çoktan toz olduğu öğrenildi.

Gazeteciler de boş durmuyordu. Bildikleri ve bilmedikleri her şey, öğleden sonra sokaklarda satın alınabilen gazetelerdeydi. Haberler birinci sayfada ışıl ışıl parlıyordu. "Uyuyan Güzel Operasyonu" yazıyordu dev puntolarla.

Komiser Steinbeiss gazeteleri okuyunca öfkeden mosmor kesildi. Öfkeden sapsarı olup sarılığa yakalananları duyduk, o morluk hastalığına yakalanmıştı; yepyeni bir hastalık! Ama bu daha bir şey değildi. Daha fenası gelecekti.

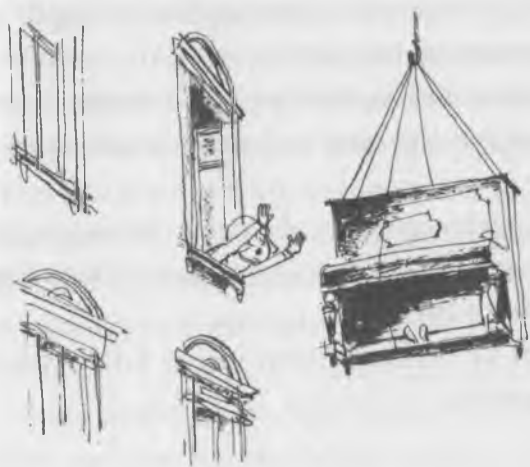
İki saat sonra karısı büroya telefon etti. Tamamen kendinden geçmişti; bağılıyor, ağlıyor, kıyameti koparıyordu, komiser telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı, yoksa kulak zarı patlayacaktı. "Delirdin mi sen?" diye haykırdı karısı en tiz sesiyle. "Piyanoyu ne yapacağız biz?"

"Piyano mu?" Masaya tutundu.

"Evet, piyano!" Merdivenlerden yukarı çıkaramadılar, şimdi pencereden içeri sokmak için makara düzeneği kurmaya çalışıyorlar."

"Ama minik farem," dedi Steinbeiss, "ben piyano sipariş etmedim ki."

"Parasını ödemişsin," diye bağırdı karısı. "Bana faturayı gösterdiler! Hadi piyano aldın diyelim. Peki, başka yere taşınacağımızı söyleyip neden evimizi kiraya veriyorsun? Kiralamak isteyen bir sürü insan geldi bugün."

Steinbeiss nefesini tutmuştu.

"Bir de ambulans dayandı kapıya," diye ciyakladı kadın. "Bizim banyoda senin yeğenin bacağını kırmış, onu olmaya gelmişler!"

"Sinirlerine hâkim ol lütfen," dedi komiser karısına; hâlâ sakindi. "Hemen geliyorum. Dışarıya çıkma sakın."

"Zaten çıkamam! Önünde üzüm sirkesiyle dolu on tane kocaman kasa duruyor! Neden on kasa üzüm sirkesi sipariş ediyorsun?"

Komiser Steinbeiss ahizeyi yerine fırlatıp başına şapkasını geçirdi.

Köşeyi dönüp Konstanz Caddesi'ne girince uzaktan evinin önünde birikmiş kalabalığı fark etmişti. Havada bir piyano sallanıyor, aslında hoş ve çok sabırlı biri olan Bayan Hildegard Steinbeiss, üçüncü kattaki açık pencereden sarkmış, elini kolunu sallayarak piyanoyu içeri almayı reddediyordu

Kalabalığı, sadece oradan geçen meraklı yayalar ve işi gücü olmayan aylaklar oluşturmamıştı. Hayır. Basın fotoğrafçıları, kameramanlar, ellerinde not defterleri olan gazeteciler vardı aralarında. Deklanşörlerle basılıyor, kameralar çalışıyor, notlar alınıyor ve bol bol gülünüyordu; insanın kendi sesini bile duyması olanaksızdı. Steinbeiss arabasından fırladı.

"Esas adam da çıktı nihayet ortaya!" diye seslendi bir gazeteci.

“Buraya niye geldiniz?” diye sordu Steinbeiss öfkeyle.

“Hadi ama,” dedi gazeteci; gerçekten de alınmıştı. “Hepimizi resmen kendiniz davet ettirdiniz! Başka kim bizi telefonla arayıp evinizin önüne çağıracak?”

“Eğer siz değilseniz,” dedi fotoğrafçılardan biri, “o zaman sizden pek hoşlanmayan biri yapmış olmalı. Havada sallanan bir piyano, pencerede karınız... Hepsi canlı yorumlarla bütün gazetelerde ve ana haber bültenlerinde yer alacak.”

Hızla merdivenleri çıkan komiser, sirke kasalarının üstüne tırmanıp minik fare açincaya kadar kapıyı yumrukladı. Sonra telefona koşup devriye arabasını yardıma çağırdı, ardından da emniyet müdürünü bağlattı.

“Efendim,” dedi, “görevimden istifa ediyorum.”

“Konuyu biliyorum ben,” diye yanıtladı emniyet müdürü. “Önemsemeyin, sevgili Steinbeiss. Bu Senyör Lopez’le kimse başa çıkamaz. Sizin gibi becerikli bir adamdan vazgeçmeyi rüyamda bile düşünmem. Ama sizi altı aylık izine çıkarıyorum. Sonrasında bakarız. Anlaştık mı?”

“Anlaştık,” dedi Steinbeiss. “Atlantik Okyanusu’nu yaya geçmem gerekse bile bu Senyör Lopez’i enseleyeceğim.”

Akşam Bay Drinkwater'la birlikte Hilton'un barında oturuyordu. Amerikalı film yapımcısının isteği üzerine, "Uyuyan Güzel Operasyonu" Interpol'den aldığı yetersiz bilgiler ve hediye edilen piyano ile ilgili her şeyi, bir kez daha ayrıntılarıyla anlattı.

"Peki, size nasıl yardım edebilirim?" diye sordu Amerikalı.

"Bu Lopez'i bulmam lazım," dedi Steinbeiss. "Beni aptal yerine koydu. Buna izin veremem. Şu an bütün dünya bana gülüyor. En kısa zamanda Lopez'i gülünç duruma düşürmeliyim."

"Anlıyorum," dedi Drinkwater. "Yani Güney Amerika'ya uçmak istiyorsunuz."

"Evet."

"Ve oranın polisiyle ortak çalışmak niyetinde-siniz."

"Hayır. Lopez gibi zengin birinin poliste de dostları vardır. Onu uyarırlar, komik duruma düşen yine ben olurum."

"O zaman size başka kim yardım edebilir?"

"Siz."

"Ben mi?"

"Dinleyin," diye rica etti komiser. "Senyör Lopez'in yaşadığını tahmin ettiğimiz bölgeye film çekmek için bir ekip göndereceksiniz. New York'tan birkaç dedektifle birlikte benim, yani Berlin'den komiser Steinbeiss'ın, ekibin içinde olması dikkat çekmez;

kamyon şoförlüğü yapar, yemek getirip götürür, çadır kurarız. New York'tan dostum MacKintosh ise tercümanlığımızı yapar. Kendisi Güney Amerika'ya yeleşinin cebi gibi tanır, ayrıca yeryüzündeki en akıllı dedektif olduğunu söyleyebilirim. Film ekibi o bölgeye, sözüm ona o ülkeyi, o ülke insanlarını, geleneklerini, eğitimin ne düzeyde olduğunu, nadir bulunan bitkileri ve egzotik kelebekleri anlatan bir kültür filmi çekmek için gitmiş olacak."

"İğrenç şeyler," dedi Drinkwater titreyerek. "Ama aklınızda ne olduğunu anlıyorum."

"Birkaç kaktüs ve papağan çekip o sırada insanları konuşturacağız. Bu Lopez'in hiç düşmanı olmaması mümkün değil. Adamın o tuhaf kalesini bulacağız."

"Güney Amerika'ya böyle bir iş için ekip yollamanın pahalı bir eğlence olduğu açık. İşler ters gidebilir. Ama isterse sonuçta kullanabileceğimiz sadece yüz metre film şeridi çıksın, olayı finanse edeceğim."

"Hiçbir şeye söz veremem," dedi komiser. "Bankada biraz param ve ipotek edebileceğim bir hayat sigortam var."

"Böyle bir şeyi ya hiç yapmam," diye yanıtladı Drinkwater kuru bir ses tonuyla, "ya da bütün rizikoyu üstlenirim. Öyle de yapacağım. Uçağınız ne zaman?"

"Öbür gün."

"İyi. Siz arkadaşınız MacKintosh'a telefon edin. Ben de New York'taki büromu bilgilendireceğim. Film

ekibi kurulacak. Ayrıntıları size yarın anlatırım. Karınız nasıl?"

"Kız kardeşinin yanına gidecek," dedi komiser. "Çünkü artık kapının önüne çıkmaya cesareti yok. Herkes bizimle alay ediyor. Mizah dergisi karakterlerine döndük. Bu sabah evimizin duvarına tebeşirle şu yazının karalandığını gördük: 'Emekli Komiser Steinbeiss ve eşinden bugünden itibaren piyano derisi verilir. Başvurular 3. kata!' Zili iptal ettik, telefonu da müşteri hizmetlerine bağlattık. Artık dayanılır gibi değildi."

"Bu Lopez denen haydudun hinoğluhin biri olduğu belli," dedi Bay Drinkwater. "Ama burada perde arkasından her şeyi kimler planladı? Piyanonun parasını kim ödedi? Ambulansı kim çağırdı? O aptal on kasa sirkeyi kim sipariş verdi?"

"Polis bunu bilmiyor. İsim ve adreslerin hepsi sahte. Sadece ödedikleri paralar gerçek."

"Charter uçağı kim kiraladı? Gezi rehberi kimdi? Pilot kimdi? Uyuyan Güzel Operasyonu'nun ayrıntıları neler? Uçak, Kel Otto ve Bernhard'la birlikte Tempelhof Havaalanı'ndan nereye uçtu?"

"Bilmiyoruz. Paris polisinin elinde de fazla bilgi yok. Laboratuvarımız hapisanedekileri uyutmak için püskürtülen maddeyi analiz etti. Ama bu bizi bir adım bile ileri götürmüyor. Kimyasal maddelerin bize ne yararı olabilir?"

Ansızın ayağa kalkan Bay Drinkwater, "Haydi o zaman mücadeleye başlayalım!" dedi. "Valizlerinizi hazırlayın!"

Ertesi gün Komiser Steinbeiss, New York'a uçtu. Artık uzun süre ondan haber almayacağız.

Bay Drinkwater sık sık Stilke Sirki'ne gidip notlar alıyordu. Maxcık'ı, Hokuspokus'u ve Rosa Marzipan'ı görmek için otele de çok sık uğruyordu. Bazen öğrenci Jakob Hurtig'i de görüyordu otelde. Çoğunlukla, ekim ve kasım aylarında Münih'te çekecekleri filminden söz ediyorlardı. Jakob, filmde oynayabilmek için okul yönetimiyle görüşmüş ve birkaç hafta izin koparmıştı. "Sevinçten aklım başımdan uçup gidecekmiş gibi geliyor bana," diyordu. "Yüzyılın filmi olacak bu. Ama ekim ayı neden bir türlü gelmek bilmiyor?"

"Daha birkaç gün önce yola kiraz çekirdekleri fırlattığın için," diyordu Maxcık. "Sakın takvimi birbirine katayım deme!"

Bu rica fazlasıyla haklıydı. Henüz Münih'e sıra gelmemişti. "Stilke Sirki" ağustosta, İskoçya'da, Glaskow'daki Kelvin Hall'de gösteri yapacak, eylülde ise Londra'da, Olympia Hall'de olacaklardı. *Times*'ın yazdığı gibi gösteri öyle başarılıydı ki bir örneği daha yoktu. "Maxie, bir numaralı mucize" deniyordu gazetede çıkan yazıda.

Eylülün yirmi dokuzunda beklenen gün gelmişti işte. İnsanlar, hayvanlar ve eşyalar yine araçlara yüklenmişti. Yine kafesler ve karavanlarla dolu bir yük treni gecenin içinde takırdayarak ilerliyordu. Yine bir feribotla, bu kez Harwich'le Hoek arasındaki kanal geçildi. Yine zürafayı, At Cambazı Galoppinski'yi ve Aslan Ali'yi deniz tuttu. Yine tren takırdaya takırdaya Hollanda'yı geçti. Bu kez hedef Münih'ti. Böylece beşinci bölüm başlıyor.

Beşinci Bölüm

Münih'te Basın Toplantısı ■ Tekerlekler Üstündeki Köy ■ Maxcık Bir Muhabir Kızın Saçlarını Yapıyor ■ At Cambazı Galoppinski Atından İzin Almak Zorunda ■ Beş Porsiyon Karamelli Puding Çok Fazla ■ Pichelstein'a Bir Gezinti Yapmaya Ne Dersiniz?

Sirk yaşamının kolay olmadığını daha önce de söylemiştik. Sirk müdürünün işi de çok zordur; sirk müdürlerini belediye başkanlarıyla karşılaştırabiliriz ama aralarında önemli bazı farklar vardır. Köy ve kentlerde, ev hayatına uyum sağlamış evcil hayvanlar dışında, sadece insanlar yaşar, oysa sirklerde aslanlar, kaplanlar, filler, ayılar, maymunlar ve foklar vardır.

Önemli bir başka fark da sirklerin, aslında gezici köyler olmalarıdır. Bu köyler, her ay ya da iki ayda bir, yer değiştirir. Gitme zamanı geldiğinde bir gecede

hızla sökülen gezici köyler, hemen yarın, en geç öbür gün, sanki hiçbir şey olmamış gibi başka dil konuşan insanların yaşadığı bir ülkenin büyük kentlerinden birinin kıyısında yeniden kuruluverir. Üstelik aynı akşam ilk gala gösterisi yapılır. Büyücülük gibi bir şeydir bu.

Elbette olup bitenin büyücülükle hiç ilgisi yok. Sirktekiler durmadan çalışır. Her hareket yerinde yapılır. Her şey saatin dişlileri gibi işler. Yükleme sorumlusu, hayvanların sorumlusu, çadırların sorumlusu, arabaların sorumlusu ve şef elektrikçi, bu çarkın büyük dişlilerini oluştururlar. Peki, saatin bütünü kimin kafasının içinde, hangi silindir şapkanın altındadır? Müdür Bey'in yani tekerlekler üstündeki köyün belediye başkanının. Bunun için sirk müdürünün sicim gibi sağlam sinirlere sahip olması gerekir. Ya da Müdür Brausewetter gibi gri, siyah ve beyaz bir sürü eldivene.

Londra'dan Münih'e yolculuk tereyağından kıl çeker gibi sorunsuz geçti. Brausewetter, öğleden sonra, basın mensuplarını Sirk Krone'de kabul ederken bembeyaz eldivenlerini takmıştı. Bıyıklarının ucu havanın güzel olduğunu gösteriyordu.

Sirk hakkında kısa ve genel bilgiler verdi. "Bayanlar Baylar," diye başladı sözlerine. "Biz gezici bir köyüz. 150 çalışan ve sirk sanatçısı aileleriyle birlikte karavamlarda yaşıyor. Bakımlarını kendileri yapıyor."

Bu arada Brausewetter, "Yemeklerini kendileri pişiriyorlar," diyeceğine, "Kendi kendilerini pişiriyorlar," demişti.

"Hayda," diye seslendi elinde not defteri olan, gözlüklü gazeteci bir kız. "Kendi kendilerini pişiriyorlar da ne demek? Lezzetli oluyor mu bari?"

Müdür Brausewetter, beyaz eldivenli işaretparmağını sallayarak, "Fazla ince eleyip sık dokumayın, genç bayan!" diye serzenişte bulundu kıza. "Birkaç sayı vereceğim, hepsi o kadar. Evet: Sırf 300 hayvanımız için her gün 150 kg et, 20 kg ekmek, 100 kg sebze ve meyve, 25 litre süt, 12 metreküp talaş ve 6 metreküp toprak satın alıyoruz. Araçlarımız için günde 400 litre yakıtı ihtiyacımız oluyor. Jeneratör ve kalorifer için 500 litre yakıt tüketiyoruz."

"Vay canına!" dedi bir gazeteci, "Pahalı bir eğlence derim ben buna."

Brausewetter hararetle başını salladı.

"Eğer akşamları biletler tümüyle satılmamışsa hiç eğlencesi yok, sadece pahalısı kalıyor geriye. Çünkü ekip açlığını bilet satışına göre ayarlamıyor; örneğin her gün, elli kilo ekmek, elli kilo patates ve 25 kilo taze et tüketiyor."

"Peki, Küçük Adam ne kadar yiyor?" diye sordu bir muhabir. "Okurlarımız bunu mutlaka merak edecektir."

Müdür kapıyı gösterdi. Profesör Hokuspokus'la

Bay Drinkwater tam o anda ortaya çıkmışlardı. "Kendisine sorun!"

Gazeteciler, o ukala kız dahil, sandalyelerinden fırlayıp alkışlamaya başladılar. Profesör'ün göğüs cebinde olan Maxcık el sallıyordu. Herkes yerine oturunca muhabir sorusunu tekrarladı.

"Günde ne kadar yiyip içiyorum?" Maxcık kısa süre düşündü. "Eh yani, milimi milimine bilmiyorum, bazen daha çok, bazen daha az oluyor, aynı benden otuz kırk kat uzun olan diğer insanlarda olduğu gibi. Yaklaşık iki santimetrekare siyah ekmek, bıçağın ucuyla tereyağı, bir çay kaşığı kakao, bir dikiş yüksüğü limonata, bir adet horoz mantarı, üç santimetreküp dana şnitzeli ya da sığır filetosu, tuzlu suda pişirilmiş bir patatesin onda biri, iki lokma sosis..."

"Peynir yok mu?" diye sordu ukala kız.

"Var, var. Ama sadece gravyer peyniri. Hem de çok! Günde 20-30 delik!"

Maxcık'ın bu sözlerine herkes gülmüştü; elbette kız dışında.

Basın toplantısı bir saat daha sürdü. Önce Hokuspokus gazetecilerle sohbet etmiş, sonra da sıra Bay Drinkwater'a gelmişti. Amerikalı, çekeceği film hakkında konuştu uzun uzun. Sirk çekimlerinden, güvercin Emma'nın sırtında havada uçan Küçük Adam'dan, kayıt stüdyosundaki çekimlerden, kim-

senin boyunun 51 santimi geçmediği Pichelstein'da yani Maxcık'ın annesiyle babasının akrobat olarak şanslarını denemek için terk ettikleri o tuhaf köyde, yapılacak dış çekimlerden söz etti.

"Pichelstein'ı hâlâ anımsıyor musun?" diye sordu o kaba kız.

"Hayır," dedi Maxcık. "Orayı hiç bilmiyorum."

Bu aptal kızdan hiç hoşlanmamıştı. Onu çok itici buluyordu.

"Ama o küçük, sevimli annenle babanı anımsıyorsundur herhalde," diye devam etti kız, şirinlik yaparak. "Onların Eyfel Kulesi'nde fırtınaya kapılarak uçup gittiklerini öğrendiğinde neler hissettiğini? Tabii yapay saç örgülerinin gömüldüğü o töreni... Çok ağlamış mıydın o zaman?"

Maxcık susuyordu. Herkes kaskatı kesilmiş, hiç ses çıkarmadan sandalyelerinde oturuyordu.

“Niye yanıt vermiyorsun?” diye sordu kız; sabırsızlandığı belliydi.

“Patavatsız biri olduğunuz için yanıt vermiyor,” dedi Hokuspokus alçak sesle.

“Patavatsız da ne demek?”

Tükenmezkalemiyle masaya vurmaya başlamıştı kız.

“İyi bir muhabir çıtkırıldım olmaz. Evet ufaklık, hadi bakalım?”

Maxcık, başını sallarken, “Hemen, Sayın Bayan,” dedi. Masanın üstüne çıkıvermişti. Göz açıp kapayınca kadar kızın üstüne tırmanmaya başladı. Çok geçmeden, özenerek taranmış saçların içindeydi; kızın saçlarını var gücüyle çekiyor, yoluyordu.

Önce, “Ah!” diye tiz bir ses duyuldu. Sonra, “Bırak saçlarımı!” diye böğürdü biri. “Yardım eden yok mu?”

Hiç kimse kılını bile kıpırdatmadı. Kız havada elini kolunu sallayıp duruyordu. Ama Maxcık, rahatsız edilmesine izin vermedi. Ot biçirmiş gibi ölesiye çalışıyordu. Tutam tutam saç uçuşmaktaydı havada. Kız ciyaklıyor, ağlıyor, uluyor, şişe geçirilmiş gibi bağırıyor ama Maxcık insafa gelmiyordu. Foto muhabirleri durmadan basıyorlardı deklanşörlerine. Harika bir sahneydi.

Kız artık kendi olmaktan çıkmıştı. Özene bezeneye yapılmış saç mahvolmuş, rimelleri ağlamaktan akmıştı. Küçük Adam’ı yakalamak için son gücüyle

kendi başına vurunca eli tokaya isabet ettiği için acıyla inledi. Rimel gözlerini yakıyordu. Artık hiçbir şey göremiyordu. Saçları düz şeritler halinde bluzuna doğru sarkmıştı. Korkunç görünüyordu.

Çoktan Hokuspokus'un göğüs cebine yerleşen Maxcık, hâlâ nefes nefeseydi. "İşte böyle," dedi sonunda. "Artık size yanıt verebilirim. Evet, o zaman çok ağladım! Memnun oldunuz mu?"

Bay Drinkwater mükemmel bir organizatördü. Sinema çevrelerinde onun gibi deneyimli adamlara "usta sinema kurdu" derlerdi. Hiç kimse onu kandıramazdı; ne kameraman ne ses yönetmeni ne rejisi asistanı ne set amiri ne de ışıkçı... Küçük Adam adlı televizyon dizisi ve filmi için zaman planları, sanki fotoğrafları çekilmiş gibi kafasındaydı. Her gün öngördüğü görevler yerine getiriliyordu. Hiçbir aksilik çıkmıyor, hiçbir bahane ileri sürülmüyordu.

Geceleri en önemli elemanlarıyla birlikte gösterim salonunda "kopyaları" -kopyalama stüdyosunda tab edilen çekimlere böyle denir- izliyor, yanında oturan kurgucuya, sahneleri nereden kesip nereye monte etmek gerektiğine ilişkin talimatlar veriyordu.

Sabahtan akşama kadar aralıksız süren bu zorlu iş onun için pek önemli değildi. Oysa çalışanların günün sonunda pestili çıkıyor ama dayanmaya çalışıyorlardı. Şef oydu. Patron oydu. "Adam gücün ta

kendisi," diyorlardı hayranlıkla. Lokomotif oydu ve herkesi kendisiyle birlikte çekip götürüyordu.

Hokuspokus'la çok iyi anlaşmışlardı. Çekimlerin ilk gününden beri, birbirlerine sen diyor ve ön adlarıyla sesleniyorlardı. Ancak Profesör, bu uzun boylu Amerikalıya ender olarak, "John," derdi. Bazen "Johannes" diye seslenir, daha çok da eskilerden kalma bir Alman çocuk şarkısında anlatılan, küçükken terk ettiği evine yurduna yıllar sonra, koca adam olarak dönen Küçük Hans'a gönderme yaparak, "Hanscık," diyordu.

Küçük Adam, işini çok iyi yapıyordu; sirk ahalesinin de ondan geri kalır yanı yoktu. Sadece sihirli frakı giymek, sonunda da kameraların önünde attan düşmek istemeyen at cambazıyla başları dertteydi.

"Meslek onuruma aykırı bu," diyordu Galloppinski gururla. "Filmi bütün dünya izleyecek, Nero'yla benim ebediyen işimiz biter."

Nero, at cambazının siyah aygırıydı.

Drinkwater'ın, biniciye ekstra ücret, ata da yüz kilo kesmeşeker teklifi bile onları yumuşatmamıştı; taviz vermeye yanaşmıyorlardı. Durum umutsuzdu. Sonunda yapımcı, kovboy filmlerinde oynayan Tom Middleton'a telgraf çekip eğer zamanı varsa kıratı Whitehors'la birlikte gelmesini isteyecekti ki Hokuspokus araya girdi.

“Onur duygusu saygıyı hak eder,” dedi. “Tom Middleton’u da, kıratını da tanıyorum. Her ikisi de olağanüstü yetkin. Ama sevgili meslektaşım Galloppinski, onlar asla siz ve sizin Nero’nuz gibi dünya standartlarında değiller. Tom yeterince zarif değil. Atın üzerinden detone bir piyano gibi düşecek, kıratı ise heyecandan maneje giden yola girmek yerine localara koşacaktır.”

“Sanırım haklısınız, sevgili Profesör,” dedi at cambazı. “Ama yapacak bir şey yok. Nero’yla ben hayatımızda bir kez rezil olduk; Berlin’de, farkında olmadan sizin çılgın frakınızı giydiğimde... Hâlâ onun acısını çekiyoruz. Şimdi de Nero’yla benden o rezaleti televizyon ve sinema için bile bile tekrarlamamız mı isteniyor? Washington’dan Moskova’ya kadar, Buenos Aires’ten Hongkong’a kadar bizimle dalga geçilsin diye mi? Hayır, beyler. Zaten dünyada bu rezaletin karşılığı olacak kadar kesmeşeker yoktur.”

Hokuspokus’la Drinkwater başlarını öne eğdiler. Ansızın Maxcık’ın sesi duyuldu, “Aklıma bir şey geldi!”

O kadar kaygılıydı ki Profesör’ün göğüs cebinde oturup onları dinlediğini unutmuşlardı, irkildiler.

“Aklıma bir şey geldi,” diye tekrarladı Maxcık, ellerini ovuşturarak. Sinemalarda satılacak olan program broşürlerine, Bay Galloppinski’nin, Nero’nun sırtından düşmekte zorlandığı çünkü her ikisinin de

dünya standartlarında oldukları, ünlü binicinin, atının sırtından düşmeyi beceremediği için palyaçolar gibi aylarca çalışmak zorunda kaldığı yazılabilir.”

“Benimle alay edilmesinden hoşlanmam,” diye itirafta bulundu Galloppinski; biraz utanmışa benziyordu.

“Ne zamandan beri palyaçolarla alay ediliyor?” diye sordu Bay Drinkwater şaşkınlıkla. “En aptallar bile palyaçoların beceriksiz olmadığını, sadece öyleymiş gibi davrandıklarını bilir. Onlarla alay edilmez. Kendileri ciddi durdukları için onların yerine gülünür.”

Galoppinski biniciydi, düşünür değil. Hem atı olmadan yarım sayılırdı. O yüzden aniden ayağa kalkıp, “Düşünmek için zaman istiyorum,” diye vızıldayarak kapıya doğru yürüdü.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Bay Drinkwater.

“Ahıra.” Ve gözden kayboldu.

“Ahırda ne yapacak?”

“Atına soracak,” dedi Maxcık. “Nero olmadan hiçbir şey yapmaz o.”

“At konuşabiliyor deme sakın!”

“Hayır ama dinleyebiliyor,” dedi Hokuspokus. “Galoppinski konuşurken yüzüne bakıyor at, Galloppinski Nero’nun ne düşündüğünü yüzünden anlıyor.”

“İkisi hep böyle yapar,” diye ekledi Maxcık.

Bay Drinkwater'ın nutku tutulmuştu.

Beş dakika sonra Galloppinski ahırdan geri döndü. "Mesele hallolmuştur," dedi. "Atım karşı çıkmıyor."

Zorlu haftalardı. Her akşam ve haftada üç gün öğleden sonraları da gösteri vardı. Sabah saat yedide film çekimi için stüdyoya gidiyorlardı. Makyajcı, makyaj kutusuyla hazır bekliyor, Maxcık'a büyüteç kullanarak makyaj yapıyordu.

Stüdyonun 5 numaralı salonuna çeşitli dekorlar kurulmuştu: Otel odası, otel koridoru, vitrin mankeni Waldemar'ın ve başka mankenlerin yerleştirildiği vitrin, bir erkek giyim mağazasının içi, haydutların, kaçırdıkları Küçük Adam'la birlikte kaldıkları oda, Jakob Hurting'in evinin zemin kattaki penceresi, Hurtinglerin evinin salonu, komiserin bürosu, Mavi Salon, Müdür Brausewetter'in karavanı ve daha neler... İnsan kendini panayırda gibi hissediyordu. Mavi Salon'da iki gün, haydutların ininde üç gün, restoran sahibini oynayan kadın oyuncunun, haydut Bernhard'ı oynayan erkek oyuncunun yüzüne karamelli pudingi yapıştırdığı "Krumme Würfel" restoranında yarım gün çekim yapıldı.

Işık, bir türlü Amerikalının istediği gibi olmadığı için bu sahne dört kez çekilmişti. Üçüncü kez puding tabağını yüzüne yiyen erkek oyuncu, burnundan soluyordu. Ama Bay Drinkwater, kameraman dördüncü çekimden hoşnut kalana dek gevşemedi.

Öğlen yemeklerini kantinde yiyorlardı. Haydutları canlandıran oyuncularla, Rosa, Hokuspokus ve Komiser Steinbeiss'ı canlandıran oyuncu huzur içinde bir masada oturuyorlardı. Maxcık, Hurtig'in tabağının yanında durmuş ciğerli köfte çorbasından tadıyor, Bay Drinkwater Kel Otto'yu canlandıran tıraşsız oyuncuyla sohbet ediyor, kantini işleten kadın, az önce "Krumme Würfel"in sahibini canlandıran oyun-

cuya hizmet ediyordu. Kısacası her şey oldukça tuhaftı. Bol bol gülüyorlardı.

Ama en çok yemekler bitip sıra tatlı servisine geldiğinde güldüler. Bernhard'ı canlandıran oyuncu, elbette gülenler arasında değildi. Önünde tatlı tabağını görünce dehşet içinde çılgılık atmıştı adamcağız. Tatlı olarak ne vardı dersiniz? *Ahududu soslu karamelli puding!*

Maxcık'ın çabası övgüye değerdi. Bu iş ona keyif veriyordu. Oğlan çocukları keyif aldıkları bir işi yaparken daha az yorulurlar. Biz yetişkinlerde de durum aynıdır. İnsanın zamanı geldiğinde seçeceği meslek, bu yüzden çok önemlidir. (Ama sanırım konudan uzaklaşıyorum.)

Maxcık'a diyordum, film çekmek keyif veriyordu. Kendi sahnesi olmadığı zaman izlemeyi de seviyordu. Bazen kameramana tırmanıyor, o da kamera raylar üzerinde yürürken ya da bir vincin ucunda sallanırken bile Maxcık'ın vizörden bakmasına izin veriyordu.

Ama Maxcık'a göre en ilginç, elbette ki Pichelsstein'daki dış çekimlerdi. Hatırladınız mı? Hani bu köyde yaşayanların boyu elli bir santimetreyi geçmiyordu ve herkesin soyadı Pichelsteiner'dı. Maxcık'ın annesiyle babasının, kendisi doğmadan aşağı yukarı on yıl önce, taşlarını taraklarını toplayıp, sirke katılmak için terk ettikleri köy...

Ekim ayında bir akşam, gösteriden sonra, sanatçıların gittiği "Die Kanne" adlı restoranda dört kişi otururlarken, "Yarın sabah saat altıda arabayla Pichelstein'a gideceğim," dedi Bay Drinkwater. "Set amiri önceden gitti. Ekip bu gece gidiyor. Eğer yarın, bugünkü gibi güzel bir sonbahar havası olursa öğle saatlerinde dış çekim yapacağım. Olmazsa jimnastik salonundaki sahneleri çekerim. Kulüp elinden gelen en iyisini yapmaya çalışacak. Yer jimnastiği, barfiks, halka, kulplu beygir... Asimetrik barda ve denge aletinde kızlar... Filmimiz böyle başlayacak."

Kısa bir ara verdikten sonra gülümseyerek sordu:

"Gelmek ister misiniz?"

"Oo," diye fısıldadı Maxcık.

"Peki, bu arada Stilke Sirki ne olacak?" diye sordu Hokuspokus.

"Arabayla zamanında geri dönersiniz," dedi Drinkwater. "Ben çekimler sırasında Pichelstein'da olacağım. Geceleri Regensburg'ta kalmak zorundayım. Çünkü Pichelstein otelinin yatakları çok kısa; en uzununu yetmiş santim. Benim için üç yatağı birleştirmeleri gerekir ama odalar çok küçük olduğu için bu da çare olmaz."

"Elbette ki geliriz," diye yanıtladı Rosa Marzipan kararlılıkla. "Oğlan, anne ve babasının memleketini tanımalı."

"İster misin?" diye sordu Hokuspokus sakınarak.

Maxcık kararsızlık içinde bakıyordu.

"İstemeye istiyorum da," dedi. "Ama birazcık da korkuyorum."

"Biz yanındayız," dedi Profesör.

"Doğru. Yoksa... Soyadları Pichelsteiner olan, benimle akraba bir sürü küçük insanın, annem ve babamla birlikte nasıl okula gittiklerini dinlemek zorunda kalırım."

Ertesi sabah erken saatlerde Münih'ten hareket ettiklerinde ortalık karanlık ve pusluydu. Hava aydınlandıkça sis dağıldı, Regensburg'ta ise artık güneş parlıyordu. Gökyüzü ipek gibi masmavi, ağaçlar sonbahar buketi gibi rengârenkti. Regensburg'tan sonra köy yollarında ilerlemeye başladılar. Yokuş yukarı, çayırların ve ormanların arasından geçiyorlardı.

"Pichelstein şurada, yukarıda," dedi Drinkwater'ın şoförü. Biz de böylece altıncı bölüme başlıyoruz.

Altıncı Bölüm

“Dikkat, Kiliseyi ve Belediye Binasını Ziyaret Ederken Eğilin!” ■ Büyük Sarkaç Ne Zaman dan Beri Kalıtımsal? ■ Maxcık'ın Anne ve Babasına Çok Benzeyen Oyuncular ■ Komiser Steinbeiss Güney Amerika'dan Dönüyor ■ Fotoğrafı Çekilen Senyör Lopez Kaçıyor.

Yok kenarındaki tabelayı okudular: “Dikkat! Transit geçiş yoktur! Park yeri köyün girişinde! Gece konaklama sadece boyu 50 santimi geçmeyen çocuklar için olanaklı! Kiliseyi ve belediye binasını ziyaret ederken eğilin! Anlayış göstermenizi rica ediyoruz! Pichelstein'a hoş geldiniz! Alois Pichelsteiner. Belediye Başkanı.”

Rosa Marzipan güldü.

“En iyisi dört ayak sürünmek. Umarım köy sokakları yeterince geniştir.”

"Biz erkekler için öyledir," dedi Hokuspokus.

"Küstahlaşma," dedi Rosa, "yoksa nişanı bozarım."

Susup merakla sağ tarafa baktılar. Hasat edilmiş tarlaların arasında, bir midillinin çektiği, el arabasından büyük olmayan minik araba tangur tungur yol alıyordu. Arabayı kullanan köylünün boyu birinci sınıfa giden oğlan çocuklarının boyu kadardı. Ama saçları kırışmıştı. Patikadan şoseye çıkarken otomobile el salladı.

"Hayvanat bahçesindeki çocuk faytonlarına benziyor," dedi Bay Drinkwater.

"Babanın boyu da bu yaşlı köylü kadardı," dedi Hokuspokus, küçük at arabasının ardından bakan Maxcık'a.

Profesör'ün omzunda oturan Maxcık, çayırılık alanda sağlı sollu nadasa bırakılmış dikdörtgen biçimindeki tarlalara bakıyor ve susuyordu.

"Acaba buradaki patateslerin büyüklüğü bizdekiler kadar mı?" diye sordu şoför. "O zaman hasat işi korkunç zordur."

Maxcık, "Köyden iki kişi, annemle babamı oynayacak demek," dedi.

Karşılama, konuklar otomobilden indikten sonra, park yerinde yapıldı. Küçük enstrümanlarıyla bir sürü küçük adamdan oluşan İtfaiye Bändosu, Pichelstein

Marşı'nı çaldı. Küçük olmalarına rağmen insanların sesi olağanüstü gür çıkıyordu. Belediye Başkanı Pichelsteiner çok güzel bir konuşma yaptı. Jimnastik Kulübü'nün başkanı Ferdinand Pichelsteiner, Maxcık'ı onur üyesi olarak selamladı. Bay Drinkwater, belediye başkanına, köyün filme sunacağı katkıya teşekkür olarak bir banka çeki sundu. Ferdinand Pichelsteiner, 1892'de kurulan Pichelstein Jimnastik Kulübü'nü anımsatmak için Maxcık'a bir armağan vereceklerini bildirdi.

"Neredeyse yüz yıllık bir jimnastik kulübüyüz biz," diye haykırdı. "Annenle baban bizim en iyi jimnastikçilerimizdendi; bizi dünyaya onlar tanıttılar. Sen, saygıdeğer onur üyemiz, onlardan bu yeteneği miras aldın ve daha da geliştirdin. Sana bir jimnastik aletinden daha iyi ve daha güzel ne armağan edebiliriz? Tornacı Fidelis Pichelsteiner ve ben, senin için en iyi çelikten barfiks yaptık; boyuna uygun, çubuğu dört kademeli ayarlanabilir. Yanında da kipe, büyük sarkaç ve açık atlama çalışırken kemikçiklerini kırmayasın diye, on santimetrekare büyüklüğünde yumuşak keçeden minder var. Annenle baban sırkte akrobat olmadan önce jimnastikçilerdi. Sen akrobatsın, artık gerçek bir Pichelsteiner gibi jimnastikçi olmanın zamanı geldi!"

İtfaiye Bandosusu hareketli bir şarkı çalmaya başlamıştı. Pichelsteinliler, "Bravo!" diye bağırıyorlardı. O

sırada bir eşek arabasının köşeyi döndüğü görüldü; arabanın üzerindeki küçük masanın üstüne minik bir barfiks monte edilmişti. Önce şaşırان kalabalıktan, çok geçmeden bir alkış koptu.

Maxcık, Profesör'ün göğüs cebinden iyice eğilip, "Sevgili adaşlarım, annemle babamın sevgili dostları!" diye başladı konuşmasına. "Bu eğlenceli karşılama için sizlere teşekkür ederiz, ben de ayrıca bu harika armağan için teşekkür ediyorum. Bana hediye ettiğiniz bu jimnastik aletini her zaman hak ettiği onurla koruyacağım. Ama önce ölçüler doğru mu bakayım. Biz akrobatlar çok titiz oluyoruz."

Kimse daha ne olduğunu anlayamadan, Küçük Adam barfikste sallanmaya başlamıştı bile.

Eşek, kulaklarını havaya dikmişti. Arkasında neler olup bittiğini göremediği için rahatsızlık duyuyor ama kulak kesilmiş bir heykel gibi kıpırtısız duruyordu.

Maxcık bir süre barfikste hareketsiz asılı kaldı. Sonra yatay pozisyona gelinceye kadar bacaklarını yavaşça kaldırdı, dizleri gergindi. Sonra önde duran ayaklarını çubuğa kadar getirdi, bacaklarını dimdik yukarı kaldırdı, öne ve arkaya hızla sallandıktan sonra öne karın dönüşü yapıp parmaklarıyla iyice tutunmak için çubuğa dayanarak kısa süreliğine durdu. "Çok eğlenceli," dedi, arabanın yanında diz çökmüş bekleyen Hokuspokus'a bakarak. Profesör korkmuş görünüyordu.

"Sen iyice sapıttın," dedi Hokuspokus. "Hemen şimdi iniyorsun oradan!"

"Birkaç saniye daha. Çok hoşuma gidiyor. Lütfen elini uzat."

Hokuspokus, Maxcık'ı barfiksten almaya yeltenmişti ki Maxcık yine havada sallanmaya koyuldu. Yükseğe, daha yükseğe, daha daha yükseğe... Kollar ve bacaklar gergin. Ansızın büyük sarkaç hareketini yapmaya başladı, sonra ikincisi ve üçüncüsü geldi. Çubuğun etrafında saniye göstergesi gibi dönüyordu. Çok

geçmeden titreyen çubuğun üstünde amuda kalkarak durdu, "Yihuuu!" diye bağırdı, bacaklarını açarak çubuğun üzerinden, Hokuspokus'un avucuna atladı. Bitirirken çömelme hareketini bile kusursuz başarmıştı.

"Bu çocuk sinirlerimi yıpratıyor," dedi Rosa Marzipan, heyecan içinde. Ama bütün Pichelsteinliler alkışladığı için bunu hiç kimse duymadı. Ferdinand Pichelsteiner kalabalığı yararak öne geçmişti. "Bu hareketleri yapmayı nereden öğrendi?" diye sordu.

"Hiçbir yerden," diye yanıtladı, Küçük Adam'ı göğüs cebine sokuşturan Hokuspokus.

"Annesi de, babası da bu işin ustasıydı," dedi Ferdinand Pichelsteiner. "Ama büyük sarkaç hareketi ne zamandan beri kalıtımsal?"

Maxcık kıkırdedi.

"Dünya şampiyonasını izledim; televizyonda. Rus ve Japon aletli jimnastikçiler müthişti."

"Barfikste açık bacak sıçrama hareketi televizyondan öğrenilmez," diye saptamada bulundu usta jimnastikçi Ferdinand.

"Ben öğrenirim," diye iddia etti Maxcık. "Ben akrobatım."

"Biliyorum," dedi Ferdinand Pichelsteiner. "Biliyorum, evlat. Hatta dünyaca ünlü bir akrobatsın. Ama jimnastiği öğrenmiş olman gerekiyor. Başka bir açıklaması yok. Büyük sarkaç hareketi, deyim yerindeyse senin damarlarında akan kanda var."

İlginç bir gündü. Aynı zamanda çok da yorucuydu. Yollar çok dar, evler çok alçaktı. Bay Drinkwater, bazen çatı oluklarına tutunmak zorunda kalıyor ve üst katlardan içeri bakabiliyordu. Kameramanlar, cihazlarına jimnastik salonlarında yer bulamadıkları için erkek ve kadın jimnastik takımlarının gösterilerini dışarıdan çekmek zorunda kalmışlardı, Niedermarkt'taki pencereden.

Konuklara öğle yemeği de orada, Niedermarkt'ta servis edildi. Yemekte ünlü Pichelstein eti vardı. Eh, tabii, başka ne olabilirdi ki? Ama yemek dışında "tabii" denebilecek hiçbir şey yoktu. Sandalyeler konuklar için fazla alçak ve kırılğan, tabaklarla kaşıklar çok küçüktü. Sandalye yerine masaların üstüne oturup yemeği tencerelerden kepçelerle yemek zorunda kaldılar. Sorun böylece bir ölçüde çözülmüş oldu.

Öğleden sonra film çekimine devam edildi. Bay Drinkwater, güneş olduğu için birkaç önemli dış sahne çekmek istiyordu. Kameramanla her şeyi ayarladıktan sonra Rosa Marzipan'ı kenara çekip alçak sesle, "Hokuspokus'a da söyle Maxcık'ı alıp uzun bir gezintiye çıkın," dedi.

"Niye ki?" diye sordu Rosa. "Çekimleri izlemek istiyoruz."

"Gezintiye çıksanız daha iyi," dedi Drinkwater. "Çünkü birazdan Maxcık'ın annesiyle babasının kom-

şularla vedalaşıp uzaklarda şanslarını denemek için köyden ayrılışlarını çekeceğim.”

“Anlıyorum.”

“Seçtiğimiz genç kızla genç adam Maxcık’ın annesiyle babasına çok benziyor. Makyajcı da çifti eski fotoğraflara göre öyle gerçeğe uygun hazırladı ki Maxcık ürkebilir. Annesiyle babasını kaybettiğinde çocuk, ne de olsa altı yaşındaydı. Ayrıca anne ve babasını fotoğraflardan da tanıyor.”

“Hanscık,” dedi Rosa Marzipan. “Bir dakika önce düşündüğümden çok daha iyi birisiniz siz.”

“Hokuspokus’a kendim anlatmak isterdim. Ama Maxcık onun göğüs cebinde oturuyor ve...”

“Kaygılanmayın. Nişanlımla Pichelstein tarlalarında bayılana kadar dolaşacağım.”

Fakat yapması söylendiği kadar kolay olmadı. Profesör’le Maxcık gezintiye bir süre sabırla katlanmışlar ama sonra mızızlanmaya, homurdanmaya başlamışlardı.

Rosa Marzipan, Hokuspokus’a ne kadar kaş göz ettiyse de derdini anlatamadı; bugün Profesör, genç kadının göz dilinden anlamıyordu. Ama bir şeylerden kuşkulanır gibi olan Maxcık, “Nişanlın hanımefendi neden durmaksızın gözkapaklarını takırdatıp duruyor?” diye sordu merakla.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Hokuspokus. “Kadınlar

bilindiği gibi anlaşılmaz yaratıklardır. Hatta sihirbazlar için bile.”

“Film çekimini izlemek istiyorum,” diye mızırdandı Maxcık. “Hasat edilmiş tarlaların nasıl görüldüğünü biliyorum zaten.”

Geri dönmek isteyen Profesör’le Maxcık’a daha fazla direnemeyen Rosa Marzipan’ın, yapabileceği tek şey, çekimin yapıldığı yere dönerken ağır yürüyerek biraz daha zaman geçmesini sağlamaktı. “Umarım Drinkwater, Maxcık’ın anne ve babasını oynayan oyuncuların köyden ayrılış sahnelerini çekmiştir,” diye düşündü. Ama umudu boşa çıkmıştı.

Çekimlerin tam ortasına düştüler. Elektrikli bir aracın üstüne monte edilen kamera, elleri kolları valiz ve paketlerle dolu olarak dar caddede yürüyen çiftin önü sıra yavaş yavaş ilerliyordu.

Genç kadın çok güzeldi, genç adamın simsiyah bıyıkları muhteşemdi. Beş yaşında bir çocuktan daha uzun olmayan çiftin, eşyalarını taşıırken çok zorlandıkları görülüyordu.

Konu komşu kapı önlerine, pencerelere çıkmış, el sallayarak genç çifti uğurluyor, "Bol şans!", "Her şey gönlünüzce olsun!", "Ara sıra bir kart yazın!", "Bizleri unutmayın!" diye bağırişiyorlardı.

Çiftin gönlünden, köylülerine el sallayarak karşılık vermek geçiyordu ama yükleri çok fazla olduğu için sadece gülümseyip başlarını sallamakla yetiniyorlardı; görünüşe bakılırsa gülümsemekte bile zorlanıyorlardı. Çünkü üzerinde yürüdükleri geleceğe açılan bu yol, bilinmezler ülkesine gidiyordu. Bu durumda gülümsemek pek o kadar kolay olmasa gerek.

Hokuspokus kaskatı kesilmişti. Rosa'nın çocuğu da alıp neden tarlalara gezintiye çıktığını, yürüyüşü neden uzatmak istediğini, neden kaş göz işareti yapıp durduğunu şimdi anlıyordu.

"Kadınlar bilindiği gibi anlaşılmaz yaratıklardır, demiştin değil mi?" diye fısıldadı Rosa; Profesör'e sitem ettiği çok belliydi.

Peki, Maxcık ne yaptı dersiniz? Bir süre anne ve babasını oynayan oyunculara büyülenmiş gibi bakan Maxcık, sonra zorlukla yutkunup, "Sevgili Hokuspokus, beni hemen buradan götür!" dedi.

Her şeyin bir sonu vardır. Elbette bu, film çekimleri için de geçerli. Kasım ortasında artık sona gelinmişti. Kameramanların severek kullandıkları bir cümleyle söyleyecek olursak artık her şey kutudaydı. Küçük Adam'ın öyküsünü çekip bitirmişlerdi. Yağmur altında stüdyodan çıkıp sıcak ve rahat kantine geçtiler. Niyetleri birer bardak bir şey içmekti; ancak birer bardakla yetinmeyip işi biraz abarttılar, hatta daha küçük bardaklarda, daha sert şeyler içtiler. Küçük bardakların daha çabuk boşaldığını da herkes bilir; bunda anlamayacak bir şey yok.

Arada da domuz kızartması, hamur köftesi ve lahana salatası yediler. Ağızları hiç boş kalmıyordu; açlık susatır, susuzluk acıktırır. Patronun yani Bay Drinkwater'ın davetlileriydi. "Her şey serbest diyen patron, çalışanlarına teşekkür edip övgüler yağdırdıktan sonra diğer elemanların kendisini beklediği yan odaya geçti. Bir film sonuçta sadece pozlanmış selüloitten ibaret değildi.

Yan odada, Hokuspokus, Rosa Marzipan ve Maxcık dışında, Ses Yönetmeni Sohnemann, Kurgucu Waegehenkel ve film çekilirken çalışmalarla ilgili bütün bilgileri hazırlayan, gerekli notları tutan, çekimlerle ilgili bütün rapor ve yazıları düzenleyen Matmazel Odette oturuyordu. Cenevrelili olan matmazel, tam beş dili ana dili gibi konuşuyordu; çok şaşırtıcı olduğunu söylemeliyim.

Bay Drinkwater siyah purolarından birini dudaklarının arasına alıp, "İnsanların kulakları gözleri kadar zeki olsaydı şimdi kameramanların yanına oturup birlikte kutlama yapabilirdik. Ama kulaklar gözlerden daha aptaldır," dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordu Maxcık.

Hokuspokus başını salladı.

"Çok daha aptal. Göz, gördüğü her şeyi anlar. Kulak sadece İngilizce veya Japonca veya Portekizce anlar."

"Bu doğru değil," dedi Maxcık. "Matmazel Odette beş dil biliyor."

Matmazel Odette güldü, "Ama dünyada beşten fazla dil konuşuluyor, inan bana, yüzlerce dil var."

"Bana beş tanesi yeter," dedi Bay Drinkwater. "Hatta dört tanesinin fazla olduğunu söyleyebilirim. Ama elimden bir şey gelmez. Ben kulak doktoru değil, tüccarım. Amacım dünyayı düzeltmek değil, ben dünyanın her tarafında satabileceğim, her yerde anlaşılan filmler çevirmek istiyorum."

Sonra kiraladığı seslendirme stüdyosunun termin planını masanın üstüne koyup uyarılama, kiralama, müzik kayıtları ve aktarımlar için alınan sürelerden ve filmin kaç kopya hazırlanması gerektiğinden söz edildiği profesyonel bir konuşma başlattı.

Sizler olsaydınız üç saat süren konuşmanın onda birini bile anlamazdınız; orada olmadığınız için ger-

çekten şanslısınız. Lokantacı kadın, ışığı yaktıktan sonra bir süre kapıda durup konuşulanları dinleyip omuz silkip mutfağa dönmüş ve aşçı kadına, "Çinceyi daha iyi anlarım," demişti.

"Ee, n'olmuş? diye sordu aşçı kadın. "Birileri film, diğerleri köfte yapıyor. Önemli olan herkesin kendi işinden anlaması. Ötesi fazla olurdu."

Akşam saat yedi olmuştu ama Bay Drinkwater hâlâ konuşuyor, yorulmak nedir bilmiyordu.

"30 Kasım'da Cenova'ya uçuyorum, yatım 'Sleepwell'e binip bir ay boyunca kimseyle görüşmeyeceğim. Televizyon dizisi kopyalarıyla ilgili bir aksilik olmasın sakın!" dedi. "İlk bölüm, Noel tatilinin birinci günü otuz kanalda birden gösterilecek. Hata yapanı doğduğuna pişman ederim."

"Ama önce bir aylık uyku dönemini atlatmanız lazım," yanıtını verdi Bay Wegehenkel. "Yani 1 Ocak'tan önce uyanamazsınız. Bu durumda bizler, rahat rahat yılbaşını kutlayabiliriz," diye devam ettirdi konuşmayı Bay Sohnemann.

Yüzünde sıkıntılı bir ifade beliren Drinkwater, "Bu, son kutlamanız olur," diye homurdandı. Maxcık gülmeye başlamış, Rosa Marzipan da kendini tutamayıp kahkahayı patlatmıştı. Amerikalı daha da karanlık bir ifadeyle devam etti, "Sanırım bu çevrede ciddiye alınmıyorum." Herkes gülüyordu. Ekip, bu

uzun boylu Amerikalıyı çok seviyor, onun da sevildiğini bildiğini biliyorlardı.

Tam o sırada, içeriye giren taksi şoförü, yere iki valiz bıraktıktan sonra "Selam!" diye homurdanıp gözden kayboldu. Bir süre hiçbir şey olmadı.

Nihayet güçlü adımlarla yürüyen bronzlaşmış bir adam görüldü kapıda. Maxcık, "Komiser Steinbeiss bu!" diye bağırdı.

Selamlaşıp, biraz viski eşliğinde hal hatır sorduktan sonra komiserin Güney Amerika'dan getirdiği renkli filmi izlediler. Film kısa ve sessizdi. Bu yüzden tavan lambası söndürüldükten ve perde aydınlandıktan sonra Steinbeiss, anlatıcı rolünü üstlendi. Perdeye yansıyan görüntüleri açıklıyordu.

"Gördüğünüz bu ıssız yaylada," diye başladı konuşmaya, "Subtropikal iklim egemen. Toprak verimli. Yapay sulama da verimi artırıyor. Genellikle şeker kamışı, pamuk, üzüm, muz ve incir ekiliyor ama patates, buğday, mısır ve arpa da var. Çok eski zamanlarda, İnkalara, 18. yüzyıla kadar da İspanyollara dünyayı dar eden Kızılderili kabilesi Araucoların torunlarının yaşadığı bu topraklarda bugün tarım ve hayvancılık yapılıyor. Yük eşiği olarak lamaları kullanıyor, atları seviyor, kil ya da oluklu sacdan yapılmış çiftliklerde yaşıyorlar. Soldaki köyün adı San Cristobal. Bu köyde konaklama olanağı bulduk. İlk haftalar sinekkuşlarını, kelebekleri, papağanları filme aldık. Kaktüsler, servi

ağaçları, manolyalar, küçük çocuklar, defne ağaçları, kapı önünde duran yıpranmış büyükanneler, kırkılan koyunlar, doğudaki sıradağların karlı doruklarını çektik. Kısaca söyleyecek olursam, 'Güzel tatil maceram' konulu bir okul ödevi çekiyoymuşuz gibi davrandık."

"Pahalı bir okul ödevi," diye iç geçirdi Drinkwater. "Hepsi benim paramla." Amerikalı ansızın sesizleşmişti çünkü perdede, surları, atış mazgalları, mazgallar arası siperleri ve geniş, yuvarlak bir kuleyle eski, gri bir kale belirmişti. Atış mazgallarının ardında silahlı nöbetçiler devriye geziyordu.

"Demek Senyör Lopez, burada oturuyor," diye fısıldadı Maxcık heyecanla.

"17. yüzyılda İspanyol genel valilerinden birinin inşa ettirdiği bir kale bu," diye rapor verdi komiser. "O zamanki genel vali, denetleme gezileri esnasında burada kalıyor, yargılamaları burada yapıyor, asi yerlilere karşı mücadeleyi buradan yürütüyormuş. Zamanla önemini yitirip harabeye dönen kaleyi otuz yıl önce satın alan Lopez, surları yeniden yaptırmış ve yeni teknolojiyle donatmış. Kalede radyo istasyonu var, suyunu, elektriğini kendi temin ediyor. Her şey mevcut. Olmayan hiçbir şey yok."

"İçeri girdiniz mi?" diye sordu Maxcık merakla.

"Evet. Ama ona daha sonra geleceğiz. Şu an kare şeklindeki iç avluyu görüyoruz. Soldaki gül bahçesi hariç her yere beton döşenmiş. Ortalıkta zıplayıp duran şu mayolu kızlar ise Senyör'ü akşam eğlendirmek zorunda olan dansçılar. Çalışıyorlar."

"Yaşları oldukça geçkin kızların," dedi Rosa Marzipan.

"Şaşılacak bir şey yok," diye yanıtladı onu Steinbeiss. "On yıl önce Meksiko City'de bir gece kulübünden kaçırılmışlar, belli ki o zaman da pek o kadar genç değillermiş."

"Teleobjektifle mi çekim yaptınız?" diye sordu Hokuspokus.

"Evet."

"İyi de Tanrı aşkına, kamera nerede duruyordu?" diye sordu Drinkwater.

"Durmuyordu. Asılıydı. Burada yetişen dev çam ağaçlarından biri olan altmış metre yüksekliğinde bir arokarya ağacının tepesinde asılıydı kamera. Yerlilerimiz bir tünek monte ettiler ağaca. Kameraman geceleri vinçle yukarı çekiliyor, ertesi gece halatla indiriliyordu. Havadar bir iş!"

"Avluda sıraya girenler keskin nişancılar mı?" diye sordu Maxcık.

"Evet. Nöbet değişimi," dedi Steinbeiss. "Soldaki grup öğle yemeğinden geliyor, sağdaki ise öğle yemeğine gidiyor."

"Yorgun aslanlar," dedi Hokuspokus, küçümseyerek söylemişti bu sözleri

"Yorgun mu?" Maxcık adamların yorgun olduğu konusunda kuşkuluydu. "O aslan beylerden biri, kırmızı mayolu kızın poposuna bir tane geçirdi demin."

"Böyle şeyler görmezden gelinir," dedi Rosa Marzipan sertçe. "Asla nazik bir çocuk olmayacaksınız."

Maxcık kikirdedi.

"Biraz daha sessizlik lütfen," diye ricada bulundu komiser. "Kale kapısına yaklaşan kamyon, hayvan yetiştiricisi Miguel'e ait. Haftada üç kez taze et, salam, sosis sızma yağ ve tavuk getiriyor. Branda'nın üstünde oturan yerli, aslında yerli değil, Dedektif MacKintosh. Saçlarını boyadı."

"Peki, bu kamyon hareket halindeyken nasıl çe-

kildi?" diye sordu Bay Drinkwater. "Kamera arkada başka bir arabada mıydı?"

"Evet. On metre mesafeden takip ettik; biz kaleye meyve-sebze getiren Gonzales'in arabasındaydık. Portatif kamerayla dört muz hevenginin altında yatan Richardson'un beli kırılacaktı az daha."

"Siz de mi yerli kılığına girdiniz?" diye sordu Maxcık.

"Elbette. Dikkat, kapı açılıyor."

Açılan kale kapısından giren Miguel'in arabası avlunun ortasında durdu. Arabadan atlayan MacKintosh, brandayı kaldırıp kesilmiş bir danayı omuzladı. Koşarak gelen birkaç kişi boşaltmaya yardımcı oldu. Sırtına yarım sığırı alan birini tanıyan Maxcık, "Aaa, Kel Otto bu!" diye bağırdı.

"Doğru," dedi Bay Steinbeiss. "Kel Otto'nun ta kendisi. Görüntüye giren beyaz önlüklü ve kepli adam

da aşçıbaşı Mösyö Gerard, üç altın madalya sahibi. Ne yazık ki üç kadınla evliymiş ve Lopez onu bu durumdan kurtarınca ona hayır diyememiş. Ama şimdi çok dikkatli olmanızı rica ediyorum. Kamera gül bahçesine doğru gidiyor. Tombul bir bey görüyoruz.”

Adamın üzerinde ham ipekten bir takım elbise, başında da hasır şapka vardı, koyu kırmızı bir gül kesti özenle. Kısa, kalın parmaklarında yüzükler kuyumcu dükkânındaki vitrinler gibi parıl parıl parılıyordu.

“Bu o olmalı,” diye fısıldadı Maxcık.

“Bu o,” dedi komiser. “Senyör Lopez, dünyanın en zengin adamı. Adamları, dünyada nadir bulunan insanları, ona hoşça vakit geçirsinler diye kaçırıyor. Lopez de bu insanları hayvan besler gibi besliyor kalesinde. Orası, nadir bulunan iki bacaklıların hayvanat bahçesi adeta.”

Maxcık iç geçirdi.

"Az kalsın kendimi orada bulacaktım!"

Senyör Lopez şimdi ağır adımlarla avluyu boydan boya geçiyordu; Miguel'in kamyonunun önünde durdu, Fransız aşçıyla konuşup, bir yandan gülü koklarken, bir yandan da indirilmekte olan yarım sığırı inceledi. Sonra başını salladı, döndü, kapısında, saçları karman çorman yaşlı bir kadının beklediği binaya doğru yürüdü. Birlikte içeri girip gözden kayboldular.

"Bu, fal baktırdığı Çingene kadın," dedi komiser. Şimdi görüntüye bir hevenk muzla iki yerli gelmişti. "İkinci arabadaki kameraman Richardson görünmesin diye, meyve ve sebzeleri Miguel'in arabasının yanına istiflediler. Yerlilerden biri köylü Gonzales, diğeri ise yerli kılığına girmiş Steinbeiss."

Bay Drinkwater güldü. "Tanımak olanaksız!" Salondakiler komiserin kılık değiştirme konusundaki ustalığıyla eğlendiler.

Sadece Maxcık huzursuzdu. "İyi ki Bernhard görmedi sizi," dedi; sesi titriyordu "Çünkü Bernhard sizi tanıyabilirdi."

"Neredeyse Bernhard kadar kurnazsın sen de," dedi Steinbeiss. "Bir hafta sonra üçüncü kez yükü boşaltmaya yardım ederken o açığız geldi. Ağzında bir kürdanla sıkıntılı bir halde yanımızda duruyordu. Birden afallayıp, ben daha ne olduğunu anlayamadan yüzümü elledi. Parmaklarına kahverengi makyaj malzemesi yapışmıştı. Bu sefer ben onun yüzüne dal-

dım. Gözü döndü ve düştü. Gonzales muz hevingini Bernhard'ın karnına bıraktı. MacKintosh'la Miguel birinci kamyonu, Gonzales'le ben ikincisine atlayıp nöbetçiler ne olduğunu anlayamadan tangır tungur çıktık ana kapıdan. Ufak bir çatışma çıktı ama yaralanan olmadı."

"Ya keskin nişancı değillermiş," dedi Hokuspokus, "ya da havaya ateş ettiler."

"Havaya ateş ettiler. En azından tutuklandıktan sonra böyle dediler."

"Tutuklandılar mı?" diye sordu Rosa Marzipan.

"Ya Senyör Lopez?" diye haykırdı Maxcık.

"O başka bir bölümün konusu," dedi komiser, sesi çok üzgün duyuluyordu. Sonra bir düğmeye basarak filmi devam ettirdi. "Diğer kameraman hâlâ çam ağacında oturuyordu. Şimdi izleyeceğiniz görüntüleri, bizim kale avlusundan kaçışımızdan iki saat sonra çekti. Dikkat edin. Benim yenilgimi izliyorsunuz."

Herkes büyülenmiş gibi perdeye bakmaya başlamıştı. Bomboş kale avlusu görülüyordu. Ah hayır, tümünden boş değildi avlu. Gül tarhının orada tombul, şık bir bey durmaktaydı. Ham ipekten bir takım elbise giymiş, başına hasır şapka takmıştı. Koyu kırmızı bir gül kesti özenle. Sonra döndü, gülü kokladı, bir şey bekliyor gibiydi.

"Adamın sinirleri çok sağlam," diye mırıldandı Drinkwater.

Avludaki beton plakalar aniden açılmaya başlamış, ortaya bir çukur çıkmıştı. O çukurdan yukarıya yavaş yavaş bir uçak yükseldi. Üzerinde durduğu beton plaka, diğer beton plakalarıyla aynı seviyeye gelip durdu. Senyör Lopez ağır adımlarla uçağa doğru yürüdü. Uçağın kapısı açıldı. Aşağıya bir merdiven sarkıtıldı. Senyör Lopez uçağa tırmandı. Merdiven içeri çekildi. Kapı kapandı. Az sonra uçak havalandı ve ufukta kayboldu. Gökyüzü kale avlusu kadar boştu.

“Dikine havalanabilen bir uçak,” saptamasında bulundu Maxcık.

“Çok doğru,” diye homurdandı Bay Steinbeiss. “Ama bu makineler henüz seri üretime geçmedi.”

“Dünyanın en zengin adamının seri üretimi beklemesine ne gerek var?” diye sordu Bay Drinkwater. “Bir deneme pilotu rotayı şaşırabilir. Değil mi? Uçak kaybolur. Pilot kaybolur. Belki de buzulların arasında bir yerlerde yatmaktadır uçak. Ama belki de deneme pilotu rüşvet almış, bir kalenin yeraltı sığınaklarına indirmiştir uçağı; içindekilerle birlikte, sağ salım.”

“Öyle olmuş olmalı,” dedi komiser. “Her neyse, Senyör Lopez ve uçakla birlikte aşçı, Çingene kadın, balerinler, dostlarımız Bernhard ve Otto, keskin nişancıların başı, bir sanat tarihçisi ve yüz yetmiş dört çerçevesiz tablo da kayıp. Bize de tabloların asılı olduğu çivileri saymak düştü.”

“Uçağın nereye gittiği biliniyor mu?”

“Bilinmiyor. Belki Paraguay’a? Belki Bolivya’ya? Belki Peru’ya? Lopez’in maden ve taş ocakları, çiftlikleri, balıkçı filoları, konserve fabrikaları, otel zincirleri ve bankaları var. Onunla karşılaştırıldığında zenginliğiyle ünlü Lidya kralı Krezüs çulsuzun teki sayılır. Adam yok oldu. Belki de şu an, dünyanın başka bir bölgesinde, başka bir şatoda yaşıyordu, kim bilir? Beni faka bastırdı.”

"Bekle ve gör," dedi Bay Drinkwater. "Sabreden derviş muradına ermiş. Yaptığınız çekimlerin bütün sinemalarda filminden önce gösterilmesini sağlayacağım. Gerekli açıklamalar yapılacak ve Küçük Adam'ın büyük filmine dikkat çekilecek. Seferiniz boşuna değildi. Interpol nihayet müdahale etmek zorunda kalacak. Senyör Lopez'in kırmızı gülleri koklamaya pek zamanı kalmadı artık."

"Yarı yolda bıraktığı keskin nişancılarının ifadesini aldınız mı?" diye sordu Hokuspokus.

"Mackintosh aldı. Çok öfkeliydiler. Bant kayıtlarını yanında New York'a götürdü. Konuşmalar bugünlerde çevriliyor olmalı. Adamların filmini ve fotoğrafını da çektik."

"Harika," dedi Drinkwater. "Onlardan *Life* ve diğer dergiler için belgesel haber yaparız." Komiserin omzuna vurdu. "Neden kendinizden bu kadar hoşnutsuzsunuz?"

"Sizi, bu yolculuğa çıkmaya ikna edişimin nedeni neydi?" diye sordu Steinbeiss. "Sinekkuşlarını görüntülemek için mi? Eski bir kalenin filmini çekmek için mi? Bir uçağın ardından el sallamak için mi? Doğrusu hayır. Biraz daha fazlasını istiyordum ben."

"İnsan hep biraz daha fazlasını ister," dedi Drinkwater, "ve hep biraz daha azını elde eder."

Rosa Marzipan neşelenmişti, "Siz bir filozofsunuz."

Bay Drinkwater ayağa kalktı.

“Esasen ben puro içicisiyim. Şimdi New York’la telefon görüşmesi yapmam gerek.”

Her şeyin bir sonu vardır. Kasım ayının da sonu geldi. Hatta kitabımın altıncı bölümünün de... John F. Drinkwater, yatı Sleepwell’in kendisini beklediği Cenova’ya, Komiser Steinbeiss ise Berlin’e uçtu. Stilke Sirki, trenle tangır tungur kış ayları boyunca kalacakları yere gitti. Maxcık’la Hokuspokus, Kral Bileam’ı ziyaret etmek için yola koyuldular. Böylece yedinci bölümümüz başlamış oluyor.

Yedinci Bölüm

Breganzona'nın Nerede Olduğunu Bilen Yok ■ Kral Bileam'ın Şapkası ■ Başkent Nasıl Bir Yer? ■ Judith Dikiş Dikiyor, Maxcık Şarkı Söylüyor ■ On Dört Gün Sadece İki Haftadır.

Dediğim gibi Drinkwater Cenova'ya uçmuştu. Cenova'nın nerede olduğunu biliyorsunuz. Bilmeyen varsa da haritaya bakabilir. Profesör Hokuspokus, göğüs cebinde Maxcık'la birlikte Calaise'ye gitmiş, orada kendilerini bekleyen "Dagobert" uçağına binip Breganzona'ya uçmuştu. Breganzona'nın nerede olduğunu bilmezsiniz. Haritaya bakan da şaşıracaktır.

En büyük ve en kalın atlalarda bile yok. Sayfaları istediğiniz kadar karıştırın, bulamazsınız. Benim eski, yirmi beş ciltlik ansiklopedimde de adı geçmiyor; Breganzona hakkında tek sözcüğe rastlamak

olanaksız. Oysa Pichelstein köyünden bile söz ediliyor. İnsan saçını başını yolabilir. Sadece ünlü İngiliz ansiklopedisi *Britannica*'da kısa bir bilgi var:

Breganzona: Verilen bilgilerle ilgili sorumluluk kabul edilmez. Konumu, büyüklüğü ve nüfusu: Bilinmiyor. Olasılıkla Atlantik'te bir ada-kent.

Önceleri sanatçılar kolonisi. 1912'den beri seçimli monarşi ile yönetiliyor. Bilge Kral Dagobert (1912-1950) Fransız kökenli, çağdaş bir kültür filozofu. 1951'den beri Alman kökenli, ressam Kral İyi Bileam tarafından yönetiliyor.

İhraç malları: Oyuncak, tablo, kitap, resimli kitap, şekerli yiyecekler, salam, sosis vs. spor ayakkabısı, uçan balon, boya kutusu, zencefilli ve kirazlı kek, sakız, plastilin vs.

İthalat: Yok.

Turizm: Yok.

İhracat için geçici adres: Calais, Yük limanı, Dok XII B.

Mektup ve küçük paketler için: Calais Posta Kutusu 97.

Breganzona üzerine literatür: Yok.

Bu bilgiler söylentilere dayanmaktadır.

Editör

Yaklaşık iki saatlik uçuş süresince uçağın penceresinden bakan birinin görebildiği tek şey, uçsuz bucaksız denizdi. Başlangıçta zaman zaman bir parça kıyı göze çarpıyordu, giderek her yer okyanus oldu; dalgasız, köpüksüz bu dev su kütlesi tüyler ürperticiydi. Ara sıra doğuya ya da batıya yol alan gemiler giriyordu görüş alanına, yukarıdan minicik görünen gemiler.

Açılıp kapanan masaya jambonlu omlet servisi yapan hostese Hokuspokus, "Bu hatta hangi sıklıkta uçuyorsunuz?" diye sordu. "Her gün mü? Yoksa haftada iki üç kez mi?"

Hostes şaşırmişti:

"Şaka mı yapıyorsunuz? Sadece konukları almak için uçuyoruz. Haftada iki, üç kez değil, bütün bir yıl boyunca iki, en fazla üç kez."

"Turist gelmiyor mu?" diye sordu Maxcık, tabaktan bir parça jambon alırken. "Gazeteciler ve fotoğrafçılar yok mu?"

Hostes ellerini hoş kepinin üzerinde kavuşturarak:

"Tanrı korusun! O tür baş belalarına giriş yasak. Girmeyi deneyen sonuncu kişiyi Kral İyi Bileam pataklayarak kendi elleriyle motorlu tekneye geri bindirdi."

"Nylep atkladı?" Maxcık öksürmek zorunda kalmıştı.

Hokuspokus, "Ağzın doluyken konuşma," diye uyardı çocuğu, ses tonu sertti.

Anlaşır biçimde konuşuncaya kadar bir süre daha öksüren Maxcık, "Ben sadece kralın adamı neyle paktladığını öğrenmek istemiştım."

"Halı dövme sopasıyla," dedi genç kadın. "Ama korkma ufaklık. Konuklarını dövmez."

Böyle deyip uçağın mutfağına girdi; pilotla telsizci aklıktan ölmesin diye dolu bir tepsi götürmüştü kokpite.

"Onun için konuşmak kolay tabii," dedi Maxcık alçak sesle. "Eğer şu an yalnız olsaydım korkardım herhalde. Sence de öyle değil mi? Boş bir uçaktayız; bizim dışımızda sadece mürettebat var. Ve Breganzona nerede, kimse bilmiyor..."

"Biraz daha omlet ye," önerisinde bulundu Hokuspokus. "Sinirleri güçlendirir."

"Hayır, doydum, ayrıca kaygılanıyorum."

Profesör'e tırmanmaya başlayan Küçük Adam, çok geçmeden göğüs cebinde gözden kaybolduktan sonra tekrar başını uzatıp, "Beni iyi koru," dedi.

"Seni, kendimden daha iyi korurum," yanıtını verdi Hokuspokus. Sonra Küçük Adam'ın göğüs cebinde siftinerek yerleşişini hissetti. Gülümsedi, bir sigara yakıp yuvarlak pencereden okyanusla gökyüzünün selamlaştığı ufka doğru baktı.

Breganzona Havaalanı'nın pistinde bekleyen Kral İyi Bileam, brokar yeleğinin cebinden saatini çıkarıp yüksek sesle ve anlaşılır biçimde, "Hemen gelmezler-

se daha geç gelirler ya da hiç gelmezler. Dördüncü bir olasılık yok," dedi.

Çocukları Judith ve Osram da yanındaydı. Arkalarında kırk sınıfın öğrencileri karşılama için üçgen çalgılar, ağız mızıkaları, gitarlar ve küçük flütlerle iki yana dizilmişlerdi.

Kral, sinekkaydı tıraş olmuş Noel Baba'ya benziyordu. Ak saçları, sağlık fıskıran kırmızı yanakları vardı. Siyah bir şapka takmıştı ama kraliyet tacı da başındaydı. Şapkanın kenarına sabitlenmiş olan tacın üzerindeki mücevherler göz kamaştırıyordu. Şapkaya sabitlenmesi şarttı, yoksa kral şapkayı her çıkardığında yere düşerdi. (Tacı kast ediyorum, kralı değil.)

"Şapka ve taç benim için ayrılmaz bir bütündür," demeyi seviyordu İyi Bileam. "Şapka olmaksızın sadece kral olurum, taç olmaksızın ise sadece bir vatandaş. Oysa ben her ikisiyim. Günün birinde taç bana ağır gelinceye kadar ikisini de taşıyacağım. Artık tacı taşıyamaz duruma geldiğimde, başımda sadece şapka kalacak ve tekrar resim yapmaya başlayacağım."

Prenses Judith kolundan çekiştirdi.

"Baba, uçak geliyor!"

Haklıydı. "Dagobert" uçağı ufukta görünmüştü; sesi giderek artıyordu. Havada bir kavis çizdikten sonra alçalarak piste inen uçak, yer personeli tarafından yönlendirilmiş ve belirlenen yerde sarsılarak

durmuştu. Çok geçmeden açılan çıkış kapısına asma merdiven yaklaştırıldı. Kapıdan önce hostes çıktı, arkasında Hokuspokus vardı; el sallıyordu.

“Müzik!” diye bağırdı Kral Bileam ve kırk sınıfın öğrencileri, var güçleriyle çalmaya başladılar; okul yakınlarda olsaydı duvarları zangır zangır titrerdi mutlaka. İyi çalıp çalmadıklarını bilemiyorum ama çok gürültücü oldukları kesindi. Şöyle demek daha doğru olacaktır: Oldukça iyi gürültü çıkarıyorlardı.

Karşılama son derece içtendi. Kral, şapkasını, dolayısıyla tacını da kaldırarak selamladı konuklarını. Judith reverans yapmış, Osram yerlere kadar eğilmişti. Hokuspokus üçünün de elini sıktı. Profesör’ün göğüs cebine kurulmuş olan Maxcık, el sallayıp gülüyor ama sesini kimseye duyuramıyordu. Kral Bileam da, Hokuspokus da kendi seslerini duymuyorlardı çünkü. Breganzona Krallığı’ndaki okullarda sınıflar yirmi beş kişilikti ve karşılama orkestrasının kırk sınıftan oluştuğu düşünülürse bin çocuğun müzik yaptığı çıkar ortaya. Kimsenin kimseyi duymaması çok doğal.

Ancak Kral Bileam dehşetle kulaklarını tıkayınca orkestra durdu. Kral Bileam ve Hokuspokus, gürültü nedeniyle birbirlerini duyamadıkları için karşılama sözlerini bir kez daha tekrarladılar. Hokuspokus, göğüs cebinden Maxcık’ı çıkarıp Kral’ın avucuna koydu. Bin çocuğun sevinç haykırıları eşliğinde kendilerini bekleyen, 1930 yapımı Rolls-Royce’a doğru yürüme-

ye başladılar. Oldukça geniş ve rahat bir araçtı bu; binerken, başındaki şapka ve taca rağmen Kral'ın bile eğilmesi gerekmedi.

"Karım, karşılamaya gelemediği için özür diliyor," dedi Kral kentin içinden geçerlerken. "Kakao ve sandviç hazırlıyor. Buna gerek olmadığını anlatamadık. Üstelik soyadının anlamı sosis tanrısı olan Bay Würstchengott'a uğrayacağımızı da biliyor."

"Sosis tanrısı mı?" diye sordu Maxcık. "O da kim?" Kralın şapkasının kenarında oturmuş, sırtını

taca yaslamıştı; kendisini evindeymiş gibi hissettiği belliydi.

“Würstchengott, usta bir kasaptır,” dedi Osram. “Çeşit çeşit sosis satıyor. Gülüşü de çok ünlüdür ve...”

“En ünlüsü de sıcak sosisleridir,” diye tamamladı cümleyi Judith; ağzı sulanmıştı. “Hiç kimse onun gibisini yapamaz. Sosisler insanın ağzında eriyor.”

“Nasıl yapılıyor acaba?” diye sordu Maxcık. “Ben ısırıldığında çıtırdayan ve epeyce çiğnenmesi gereken sosisleri biliyorum.”

Arkada itişip kakışan çocuklar, neredeyse saç saça baş başa gireceklerdi. Kral dönüp sakın bir ses tonuyla, “Dalaşacağınıza dövüşün daha iyi,” deyince tekrar uysallaştılar. Böylece Kral ve Hokuspokus, sohbetlerini rahatça sürdürebildiler.

“Gönlünüzü kaptırdığınız genç hanımı neden getirmediğiniz?” diye sordu Bileam. “Güzel Rosa Marzipan neden yanınızda değil?”

“Yaşlı teyzesini ziyarete gitti,” dedi Profesör. “Çok çok özür diliyor.”

“Rosa’nın yaşlı teyzesi filan yok,” diye bağırdı Maxcık, “kandırıyor sun!”

“Doğru mu bu?”

Göbeğinin üstünde ellerini kavuşturan Kral, neşyle sormuştu bu soruyu.

Kral’a gizlice göz kırpan Hokuspokus, “Yaşlı tey-

zesi olmadığı doğru, benim kandırdığım da doğru," yanıtını verdi.

Kral'ın şapkasının kenarından başını uzatıp parmağını sallayan Maxcık, "Benden bir şeyler gizliyorsunuz" diye tehdit etti.

"Bu da doğru, evlat. Ancak bir şeyler değil bir şey gizliyoruz ama..."

"Kulağıma söyleyemez misiniz?" diye sordu Bi-
leam.

"Ancak o haylaz, şapkanızdan aşağıya inince söyleyebilirim. Çünkü duymaması gereken şeyleri özellikle iyi duyuyor."

"Benim çocuklarım da aynen öyle," diye itirafta bulundu Kral. "Kendilerine iş buyrulduğunda duvar gibi sağır oluyorlar. Fakat anneleri kulağıma bir şey fısıldadığında, noktasına, virgülüne kadar her şeyi anlıyorlar."

"Peki, benden sakladığınız her neyse, güzel bir şey mi bari?" diye bilmek istedi Küçük Adam.

"Çok şaşıracaksın, gözlerin iki kocaman çorba tası kadar açılacak."

"Peki, ne zaman açacağım gözlerimi o kadar?"

"On dört gün içinde."

Breganzona neşeli bir kent. İnsanlar burada başka yerlerde olduklarından daha keyifli. Tezgâhtar kızlar daha sevimli. Pencerelerdeki perdeler, hatta

çatıların üstündeki yağmur bulutları bile yollara, meydanlara gülümseyerek bakıyor. Tramvayla en az on istasyon yolculuk edenlere kondüktör, bir bardak limonata ikram ediyor. Kentteki sokak lambalarının hiçbiri diğerine benzemiyor; bahçe partilerindeki kâğıt fenerler gibi rengârenk ve çeşitliler.

Alışverişi yapanlar, sürekle avıyla kovalanan tavşanlar gibi araba yollarında hoplayıp zıplamak zorunda değiller. Herkes otomobilini merkeze uzak yerlere park etmek zorunda; bagajlarından ayakla itilen scooterlarını çıkarıp o mağaza senin bu mağaza benim rahatça dolaşıyorlar.

“Normalde biz de öyle yapıyoruz,” dedi Kral Bileam. “Sadece konuklarımız geldiğinde limuzine biniyoruz. Saygıyı hak edene saygı göstermek gerek.”

Bu kadar saygı Maxcık'ın hiç mi hiç hoşuna gitmemişti.

“Şimdi yapamaz mıyız bunu? Siz scootera, ben de sizin taçlı şapkanıza ya da şapkalı tacınıza otururum. Çok eğlenceli olur.”

“Belki başka sefere,” diyerek kestirip attı Kral.

“Zaten geldik,” dedi Osram. “Herkes insin.”

Bay Würstchengott, şişman bir kasaptı; konukların ellerini –Maxcık'ın dışında– var gücüyle sıktı. Kral ve konukları, küçük dükkânın içindeki müşterilerin dikkatini bile çekmemişti. Breganzona halkı için sıradan bir olaydı kralın içlerinde olması.

İster lunaparkta ailesiyle birlikte eğlence trenine binerken ister çekiçle demire vurup ibreyi havalandırırken, ister Judith'in akvaryumu için supiresi ya da Kraliçe Hildegard için bir plak veya kum saati satın alırken, insanlar onu rahatsız etmemek için gözlerini dikip bakmaktan kaçınıyorlardı.

Elbette zaman zaman yan gözle kralı süzdükleri de oluyordu. Üstelik de bugün şapkasının kenarında Küçük Adam otururken... Böyle bir şey gerçekten de her gün görülmezdi.

Tezgâhın arkasında sosis kazanı ve tezgâhtar kızlar parılıyor, hem kazanın hem kızların dumanı tütüyordu. Önde ise pırıl pırıl temizlenmiş, adam boyunda yedi adet yuvarlak, ahşap masa vardı. Sandalye koyacak yer olmadığından herkes ayakta yiyordu. Masaların bu kadar yüksek olmasının nedeni buydu. Ayrıca altta, daha alçak başka bir masa daha vardı. Müşterilerin yanlarında getirdikleri çocuklar için tabaklar bu alçak masalara konmuştu. Altı masa, geve-

zelik edip ağızlarını şapırdatarak karınlarını doyuran müşterilerle doluydu ve tabaklar, sosisler, ekmekler ve küçük hardal kâseleriyle. Ortadaki boş masa, üzerinde, "Bu masada her gün saat 16.00-17.00 arasında Kral, sosislerimizin tadına varır. Saray Kasabı Würschengott," yazan işlemeli bir forsla süslenmişti.

"Ne kadar pratik," dedi Hokuspokus. "Her masanın iki katı var."

Kralın masasına servisi kendisi yapan şişman

kasabın yüzü parladı. "Kendi icadım," dedi gururla. "Bu buluşumu, 'Büyükler ve küçükler için iki katlı bar ve yemek masası' olarak bildirdim patent bürosuna. Herkese afiyet olsun."

Sonra buharlar çıkararak fokur fokur kaynayan kazana atmak için birkaç sosis daha getirmek üzere, mezbahaya doğru ağır adımlarla yürüdü.

"Bu tür masalara pratik mi diyorsun sen?" diye sordu Maxcık Profesör'e. "Beni şaşırtıyorsun."

Hokuspokus ve Kral, kendilerinden geçmişçesine sıcak sosisleri ısıırken mutlulukla iç geçirmişlerdi. İkisinin sosislerinden birer lokma alan Maxcık da iç geçirdi. Sonra masa ayaklarından birinden kayarak alt kata indi.

Tam o sırada Judith'le Osram, sosisleri çıtır çıtır sesler çıkararak midelerine indiriyorlardı; zevkten gözleri dönmüştü. Alt kattaki masada da sosislerin tadına bakan Maxcık, az daha dilini yakacaktı; nefesi kesilir gibi olmuştu.

"Ee, ne diyorsun?" diye sordu Osram.

Maxcık yanıt vermedi, yine yukarı tırmanmıştı; Kral Bileam'ın elleriyle koparıp ağzına verdiği sosis lokmalarını indiriyordu midesine. "İki çift sıcak sosis daha!" diye seslendi Kral.

Az sonra da Judith'in sesi duyuldu:

"İki çift sıcak sosis daha lütfen! Çocuk katına!"

Şişman kasap dört çift sosisle geldi masaya. Yine

büyük bir zevkle yediler. Ve yine Maxcık, iki masa arasında, bir aşağı bir yukarı gitti geldi. Ancak yirminci tırmanma turundan sonra koşuşturmaktan vazgeçti.

"Lezzeti nasıldı?" diye sordu Judith.

"Haklısın," diye yanıtladı Maxcık. "İnsanın ağzında dağılıyor."

Kral Bileam, saraya giderken beş tane kırmızı lale satın almıştı. "Sevgili karım için," diye açıkladı.

"Annem kızmasın diye."

Bu açıklamayı Osram yapmıştı. Kurnaz kurnaz gülümseyerek önüne bakan Prenses Judith, "İki lale, geç kaldığımız, iki lale de tok olduğumuz için. Peki, beşincisi niye?" diye sordu babasına.

"Sevinsin diye," dedi Kral. "Hadi artık ağzınızı bir güzel silin bakalım. İşte mendilim."

Dördüncü laleye kadar insafa gelmeyen kraliçenin sert bakışları, beşinci laleyi görünce yumuşamıştı; çünkü beşincisinin içinde Maxcık vardı. Darmadağınık saçlarıyla başını çiçeğin kenarından uzatıp, "Akşam ne kadar geç olursa konuklar o kadar güzel olur," deyince kraliçe neşeden mutfak önlüğünü çıkardı.

Selamlaşmanın ardından Prensess Judith ve Prens Osrar, Maxcık'ı ellerine alıp oyun odasına gittiler; şövalye şatosunu, oyuncak tren setini, tuzakçı avcılar ve Sioux Kızılderilileriyle kütükten yapılmış evi, öğleden önce kurup hazır etmişlerdi. Önce elektrikli treni çalıştırdılar. Osrar makasları değiştiriyor, Judith sinyalleri ayarlıyordu. Maxcık makinistti; lokomotif tam

ona göreydi. (Oyun oynayan bu üçlüyü rahat bırakalım. Çocuklar rahatsız edilmekten hiç hoşlanmazlar.)

Bu arada Kral Bileam, kraliçe ve Hokuspokus sarayın kütüphanesinde oturmuşlardı. Beyler birer bardak şarap içiyor, kraliçe de kocasının şapkasına dikilmiş olan tacı birkaç iğne darbesiyle sağlamlaştırıyordu. Ara sıra çocukların sesleri geliyordu.

"Saray pek büyük değil," dedi Kral. "Eski de değil. Benden önceki Kral Dagobert, 1912'de seçildikten sonra yaptırdı bu sarayı. O zamanın zevki de korkunçtu."

"Ama duvarlar sağlam," dedi karısı. "Odalar, günümüzdekiler gibi alçak değil. Akaryakıtla çalışan kaloriferlere sahip olduğumuzdan beri rutubet de yok." Dikiş ipini dişiyile kopardı. "İşte Bileam, tacını sağlamlaştırdım. Şapkayı gardıroba asıyorum."

Gitti ve iki adamı yalnız bıraktı.

"Breganzona'nın bir zamanlar sanatçı kolonisi olduğu doğru mu?" diye sordu Hokuspokus.

"Ressamlar, müzisyenler ve yazarların tercih ettiği bir tatil adasıydı o kadar. Ama dünya giderek daha gürültülü olmaya, fabrika bacaları giderek daha çok zehir saçmaya, savaşlar giderek daha tehlikeli bir hal almaya, çok çok eski zamanlarda insanların taptığı bir put olan zenginlik ve gücün simgesi Altın Buzağı, günden güne büyüyüp günümüzde dev bir öküze

dönüşmeye başlayınca yazın gelen konuklarımız, sürekli burada kalmayı seçtiler.”

“Ve bu küçük sanatçı topluluğu bir halk haline geldi, öyle mi?”

“Küçük topluluk demeye devam edelim,” dedi Kral. “Daha fazlası değiliz, daha fazlası olmak da istemiyoruz. Ne atlaslara ne de ansiklopedilere girmek niyetindeyiz. Ne şan ne şöhret ne de zenginlik peşindeyiz.”

“Breganzona bu kadar küçük olduğu için sevinmelisiniz,” dedi Hokuspokus. “Yoksa başınız fena halde belaya girerdi.”

“Şeref, Profesör.” Kral kadehini kaldırdı. “Artık bana Bayan Rosa Marzipan’ın neden gelmediğini söyleyin.”

“Oğlandan habersiz bir ev satın aldık,” diye anlatmaya başladı Hokuspokus. “Şu an evi yerleştirmekle uğraşiyor. Sonsuza kadar bir otelden diğerine taşınamayız, değil mi?”

“Çok doğru,” diye homurdandı Bileam. “İnsan ait olduğu yeri bilmek istiyor. Giderek gençleşmiyoruz.”

“Bu Maxcık için bile geçerli. O da büyüyor. Onun da bir yuvaya ihtiyacı var. Doğru düzgün özel ders alması gerek. Ayrıca ben de ‘Sihirbazlığın Tarihi’ kitabımı yazmak istiyorum...”

“Ve Bayan Marzipan’la evlenmek.”

“Söylemesi kolay.”

“Ne o, Bayan Marzipan istemiyor mu yoksa?”

“Sevgili Kral Bileam sır saklayabilir misiniz?”

“Sadece bir mezar gibi değil, bütün bir mezarlık gibi susabilirim. Neler oluyor?”

“Maxcık için endişeleniyoruz,” dedi Hokuspokus kaygıyla. “Ben neredeysem, nerede uyuyor, yürüyor ve duruyorsam yanımda hep Maxcık vardı, hep Maxcık var; çocuk bunun dışında bir şey bilmiyor. Rosa’yla ben evlenirsek ne olacak? Ya çocuklarımız olursa? Parçalara ayıramam kendimi. Küçük hergele onu daha az sevdiğime inanacak, mutsuz olacaktır, tabii ben de.”

“Mutlu insanlar bu kadar mutsuz olabiliyorsa,” dedi Kral Bileam, derin düşüncelere dalarak, “ya mutsuzlar ne yapsın?”

Bu arada oyun odası epeyce hareketliydi. Makinist rolünü bırakan Maxcık, yukarı çekilmiş köprüye ve derin su hendeklerine rağmen şatoya girmiş, şatonun avlusunda, mazgallı siperlerde, balkonlarda, rastladığı bütün şövalyeleri yere sermişti; hizmetçilerden ve saraydaki şövalye adaylarından söz bile etmiyorum.

Soylu şövalye Maximilian von Pichelstein, her türlü direnişi kırdıktan sonra ganimet olarak aldığı miğferi başından çıkardı, savaşların terlettiği alnını sildi. Korkusuzca uzaklara bakıyordu. Sonra, “Yeni

kahramanlıklara susadım," diye haykırdı. "Sıradaki düşman, lütfen!"

Prens Osram'ın çözümü hazırды: "Vahşi Batı'da bir şeyler oluyor. Siouxlar kütük evi kuşatmışlar, sınıırım. Ne dersin?"

"Zafer kimin olacak, ey yabancı?"

"Kızılderililer çitleri tutuşturmaya çalışıyorlar. Meşaleler bile hazır."

"Onları söndüreceğiz."

"Neyle?" diye sordu Osram çaresizlik içinde. "Kuyular boş. Su tesisatı bozuk."

"O zaman tükürük kullanırız," diye haykırdı korkusuz soluk benizli Max.

"Aynen," diye bağırdı Osram. "İşte çözüm bu!"

"İkiniz de pis domuzsunuz," dedi Judith; sesi dargın gibiydi. "Odada sağa sola tükürmeye kalkışmayın sakın."

Maxcık, Osram'a baktı.

"Bu arsız kadın da kim? Erkek işine neden karışıyor?"

"Yabani atlardan birinin sırtına bağlayıp steplere kovalayayım mı?"

Ama olmadı. Vahşi Batı'nın bu kaba saba adamları bir anda zalim planlarını unuttular; gözlerini büyülenmiş gibi Judith'in ellerine dikmişlerdi. Çünkü prenses, siyah, yuvarlak bir şapkanın üstüne altın bir taç dikiyordu!

Taç, Judith'e doğum gününde hediye edilen altın bir yüzüktü. Aslında şapka da parmak büyüklüğünde oyuncak bir çöl çobanına ait olduğu için minicikti. Oyuncak çoban şimdi kabak başıyla fazla dikkat çekmeden Judith'in dikiş malzemelerinin yanında

yatıyordu. Judith dikiş ipini dişıyla koparıırken, "İşte!" dedi.

"Babamızın dışarı çıkarken taktığı tacın aynısı," diye seslendi Osram.

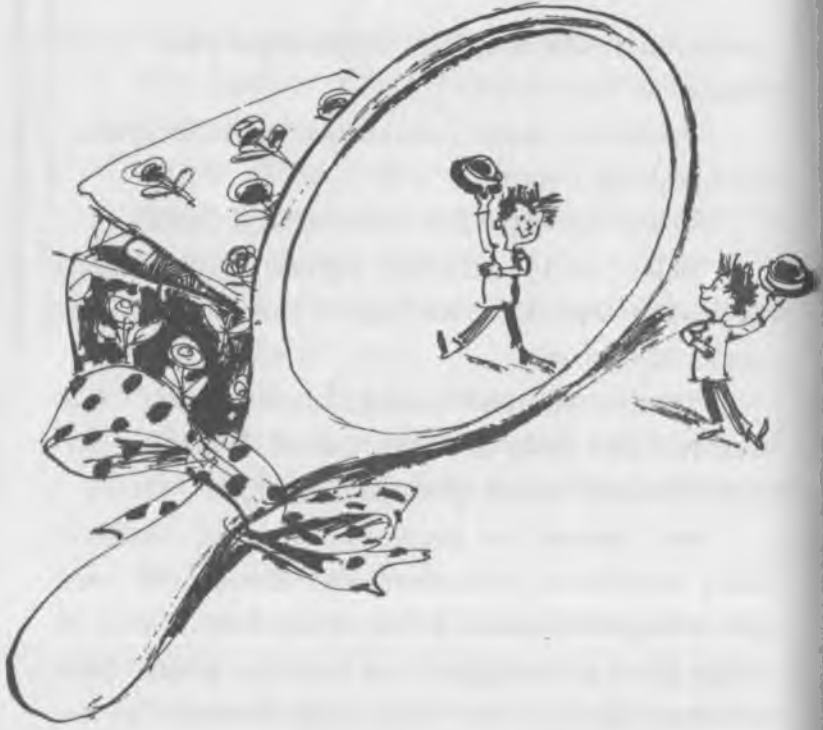
"Benim için mi?" diye sordu Maxcık dikkatle.

"Belki," dedi Judith. Taçlı şapkayı oğlanın başına geçirirken Maxcık, kendi başına bakmak ister gibi gözlerini devirmişti.

Prens ve prenses coşkuyla alkışlıyorlardı. "Cuk oturdu," diye seslendi Judith. Osram, "Posta pullarının üstündeki babam gibi!" diye bağırdı.

Peki, Maxcık ne yapıyordu dersiniz? Judith'in dikiş kutusunun yanında öylece duruyordu; nasıl görüldüğü konusunda hiçbir fikri yoktu. İnsanın ne kadar güzel görüldüğünü hep başkaları görür. "Evde aynanız yok mu sizin?" diye sordu huzursuz bir tavırla.

Judith el aynasını getirip dikiş kutusuna yasladı, Küçük Adam artık kendisine bakabilirdi. Hiç acele etmeden seyrediyordu aynadaki görüntüsünü; hari-kaydı. Kibirle ileri geri dolandıktan sonra aynadaki yansımasına önce el salladı, ardından şapkasını sallayarak selam verdi. "Majesteleri," diyerek başladı konuşmaya, "buğün yine muhteşem görünüyorsunuz! Eh, buna şaşırılmamak gerekir. Sıcak sosis en iyi ilaçtır, özellikle karaciğer ve safra için. Daha iyi bir diyet yok."

Maxcık kurulmuş bir saat gibiydi. Bir zırvalığın ardından diğeri geliyordu aklına. Prensele prenses, neredeyse gülmekten katılacaklardı.

Kaşlarını çatan Kral Bileam, "Gürültü giderek artıyor," diye söylendi.

"Çocukken biz de bu kadar şamatacı mıydık? Sanırım araya girmemiz gerekecek. Gelin, Profesör." Kütüphaneden çıkıp parmak uçlarında koridor bo-

yunca yürüdüler. Tam oyun odasının önüne gelmişlerdi ki Maxcık'ın bas bas bağırın sesini duydular:

“Şimdi de Hanımefendi ve Beyefendi, Kral Bileam için yaptığım şarkıyı sunacağım sizlere. Az önce kırımızı lalenin içinde besteledim. Alkışlayabilirsiniz. Alkış sanatçının ekmeğidir. Beni aç mı bırakacaksınız?”

Hokuspokus bıyık altından güldü. Odadan yüksek alkış sesleri geliyordu. Kral Bileam'ın hafifçe araladığı kapıdan baktılar; öyle şaşırılmışlardı ki düşmemek için birbirlerine tutundular. Başında taç ve şapkaıyla Maxcık duruyordu karşılarında!

Judith'le Osram yerde oturuyor, dikiş kutusunun yanında ayakta duran Maxcık, açıklama yapıyordu: “Değerli dikkatinizi rica ediyorum. Orkestra üyeleri özür diliyorlar. Hep birlikte boğmaca oldular, hastanede yatıyorlar; onları Doktor Ziegenpeter tedavi ediyor. Gördüğünüz gibi benim de başıma gelmeyen kalmadı yani. Yine de baş-lı-yo-ruz!”

Birkaç dans adımı attı, parmak uçlarında döndü, kollarını açıp söylemeye başladı:

“Kralımız İyi Bileam var ya,
Dikili tacı şapkanın kenarına.
Ama uyurken tutmaz başında,
Rahatsız olduğu için yatakta.
Kralımız İyi Bileam var ya,
Dinlenirken geceleri yatakta,

Ne altın taç olur başında,
Ne siyah, yuvarlak şapka.
Kralımız iyi Bileam var ya,
Taksaydı ikisini de başına,
Çıkarıp asmasaydı dolaba
Geceleri uyuyamazdı asla.”

Birkaç dans adımı daha atan Maxcık, bir kez daha parmak uçlarında döndükten sonra şapkasını çıkarıp, “Bitti. Bu kadar. Eğer beğenmediyseniz gişeden giriş ücretinizi geri isteyebilirsiniz,” dedi.

“Harika!” diye bağırdı Judith, “Aznavour gibi bir ozan olacaksın sen. O da uzun boylu biri değil zaten.”

“Bir daha söyle,” diye rica etti Osram. “Ellerimizle tempo tutup birlikte söyleyelim.”

“Biz de,” dedi Kral Bileam, Hokuspokus’la birlikte odaya girerken. “Haydi, küçük kral, bir iki ve...”

Beşi birden el çırpıyor, Maxcık şarkısını söylerken eşlik etmeye çalışıyorlardı; bazen sadece “Lay lay lay,” dedikleri duyuluyordu ama dördüncü kez tekrar ettiklerinde artık sözleri ezberlemişlerdi. Bir yandan şarkı söylerken bir yandan da zıplayarak koridordan geçip gardıroba kadar gittiler, Maxcık’ın taçlı şapkasını Kral Bileam’ın tacının yanına astılar.

“İsrail kralı Davut’la üç metre boyunda bir dev olan Filistinli savaşı Golyat’a benziyorlar,” dedi Osram.

"Hayır," dedi Maxcık. "Davut'la Golyat gardıropta asılı değildi."

"Ayrıca aralarındaki fark, bu iki şapka gibi birinin büyük birinin küçük olması değildi," saptamasında bulundu Judith.

Osram'ın yüzü asıldı. "İkiniz de ukalasıınız."

"Ben ise yorgunum," dedi Kral. "Marş, herkes yatağına!" (Asıl amacının Maxcık'ın bestelediğı yeni şarkıyı kraliçe'ye söylemek olduğunu kendinden başka kimse bilmiyordu tabii.)

Breganzona'da on dört gün uçarcasına geçti. Bazen Hokuspokus'la Maxcık, Kral Bileam'ın çocuklarına verdiği yurttaşlık bilgisi dersini dinliyorlardı. Bazen hep birlikte kente gidiyorlardı. Bu gezintilerde Maxcık, başında küçük taçlı şapkası olduğu halde, Kral'ın büyük taçlı şapkasında oturuyordu gururla. Yollarda böyle yürüyor, scooterlarıyla böyle dolaşıyorlardı; halkın çok hoşuna gidiyordu bu. Kral Bileam'ın canı şaka yapmak istediğinde durup dururken hemen saraya dönmeleri gerektiğini söylüyor, ardından, "Yoksa unuttuğumuz bir şey mi var?" diye soruyordu. Maxcık, her seferinde, büyük şapkanın kenarından eğilip, "Sıcak sosisler!" diye fısıldıyordu.

"Gerçekten," diyordu o zaman Kral, yapmacık bir dehşet içinde. "Belleğim giderek zayıflıyor. Size de oluyor mu, Profesör?"

Ve her defasında, saraya dönmeden önce sıcak sosis yemek için Bay Würstchengott'a uğruyorlardı. Kent gezilerinin ayrılmaz bir parçasıydı bu, gök gü-rültüsüyle şimşek gibi.

Akşama doğru, oyun odasında otururlarken Ho-kuspokus, sihirbazlık gösterisi yapıyordu; sihirli fra-kını yanında getirmişti. Ya da Maxcık'la birlikte en sevilen numaraları "Büyük Hırsız ve Küçük Adam"ı sunuyor, hayvanlar âleminin büyük hırsızları karga-

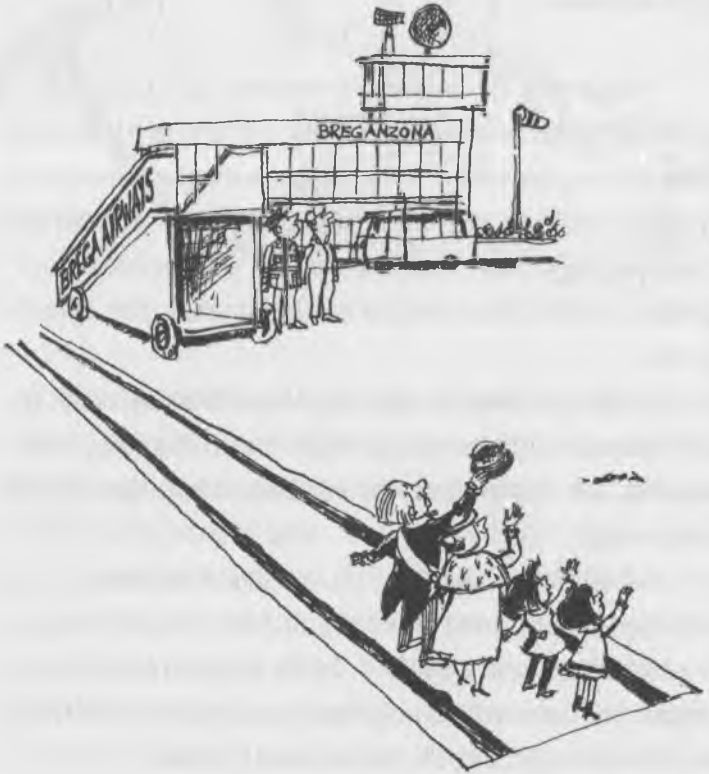
lar gibi kraliyet ailesini soyup soğana çeviriyorlardı. Kral Bileam'ın şapkasındaki tacı, şapkanın kenarına sabitlenmiş olmasına rağmen, fark ettirmeden çalmışlardı. Kraliçe gözlerine inanamıyordu. Hatta yerel gazete, ikilinin, cuma günü, Prenses Judith'in dikiş iğnesinden iğne deliğini çaldıklarını yazmıştı. Ancak ben bu haberi biraz abartılı buluyorum. Zaten sarayın basın danışmanı da okur sıfatıyla gazeteye yazdığı mektupta, iğne deliğinin bir dakika bile kaybolmadığını açıkladı.

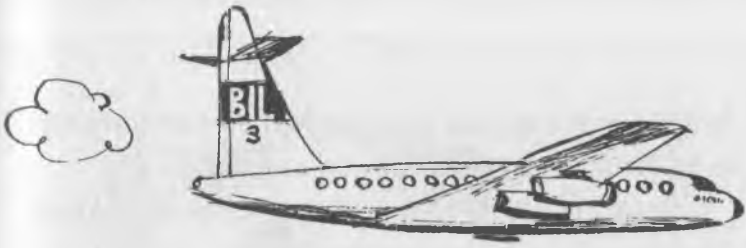
“Vantrolog ile kuklası” numarası da kraliyet ailesiyle saray hizmetkârlarının çok hoşuna gitti. Hokus-pokus bu gösteride, karnından konuşuyormuş gibi yapıyor, dizinde oturan Maxcık ise sohbet ederlerken başını, gözlerini ve kollarını, sanki Hokus-pokus tarafından gizlice idare edilen bir kuklaymış gibi oynatıyordu.

Sevgili okurlar, bu gösteriyi size daha ayrıntılı anlatmak isterdim ama saygıdeğer vanthrolog karşı çıktı. Maxcık da, “Bu numara henüz sahne için tam olarak hazır değil,” dedi.

14 Aralık'ta yapılan bu gösteri, defalarca rica edilmesine rağmen tekrarlanmadı çünkü valizleri toplama zamanı gelmişti, hatta geçiyordu. Siz hiç sihirli bir frakı valize sığdırmaya çalıştınız mı? Hayır mı? Bunun için bir, bir buçuk saat gerekir.

15 Aralık günü sabah erkenden, kraliyet ailesi Profesör'le Küçük Adam'ı havaalanına götürdü. Ay- rılık içten ve hüznüydü. Herkesin ağzından aynı anda, "En yakın zamanda görüşmek üzere," sözleri döküldü. Çok geçmeden, "Dagobert" adlı uçak hava- landı. Ve böylece sekizinci bölüm başlıyor...

Sekizinci Bölüm

Maxcık İsviçre Tünellerini Sayıyor ■ Gizem Aydınlanıyor ■ Rosa'nın Şişmanlaması Gerek ■ Villa Ateşböceği ■ Bir Televizyon Programı ve Birçok Telefon Konuşması ■ Fairbanks 3712 ■ Bayan Simpson'ın Soyadı Evlenmeden Önce Hannchen Pichelsteiner'di.

Fransa'nın kuzeyindeki Calais'da bindikleri, Fransa Havayollarına ait, orta boy ve orta menzilli caravelle tipi yolcu uçağında, kış sporu yapmak için İsviçre'ye giden bir sürü neşeli Fransız vardı. Zürih'e indiklerinde her yerin karla kaplı olduğunu gördüler. Hokuspokus, havaalanının önünde bekleyen taksilerden birine atladı.

"Zürih'te mi kalacağız?" diye sordu Maxcık.

"Hayır, evlat," dedi Profesör.

Merkez istasyonunda taksiden inip sadece 1. sınıf

dört vagondan oluşan ultra modern bir trene binmişlerdi; yemek vagonunun barına oturdular.

"Dışarıda bir tabelada 'Zürih-Mailand' yazısını okudum. Mailand'a mı gidiyoruz?"

"Hayır, evlat," yanıtını verdi Profesör. Sonra kendisi için viski, Maxcık için de bir Tom Collins kokteyli söyledi. "Elbette votkasız," diye eklemeyi de ihmal etmemişti.

"Memnuniyetle," diyen garson kız, Maxcık'ı dikkatle süzdü. "Ama ne yazık ki yüksüğümüz yok."

"Normal bardakta getirin, bir de pipet lütfen. Ufaklık bardak kenarında oturmayı seviyor. Ama fazla doldurmayın, yoksa ayakları ıslanır."

"Memnuniyetle," dedi garson kız yine. "Beyefendiler nasıl isterse."

Dünya bembeyazdı. Zürih Gölü boyunca hızla ilerleyen tren, Vierwaldstaetter Gölü'nün yanından geçti yıldırım gibi. Dağlar giderek yaklaşıyordu. Yolun bu kesimi yokuş yukarı tırmanıyordu; peş peşe tünellere girip çıkıyordu tren. Lambalar yanmıştı.

Hokuspokus, gazetesini okuduktan sonra "Vantrologluk Sanatının Öğrenilmesi İçin Uzmanından Önemli İpuçları" başlıklı bir kitaba daldı. Maxcık, pipete tutunarak bardağın kenarında oturuyor, kokteylini yudum yudum höpürdetiyor ve tünelleri sayıyordu. "Sırrını bana hâlâ söyleyemez misin?" dedi ansızın Profesör'e dönüp.

"Hayır, evlat."

"Öf ya! Bir de babamın dostu olacaksın, öyle mi?
Yirmi altı."

"Yirmi altı da ne demek?"

"Yirmi, bir tane daha yirmi yedinci tünel."

Kar taneleri kocaman kocaman düşüyordu gökyüzünden. Buzullar görülüyordu ve buz tutmuş şelaleler. Tren gürültüyle yokuş yukarı yol alıyordu. Giderek daha yükseğe... İstasyonlardan birinde "Göschenen" yazısını okudu Maxcık. Sonra ortalık karardı; yine bir tünele girmişlerdi.

“Şimdi Sankt Gotthard tüneline geçeceğiz,” dedi Profesör. “En az on dakika boyunca tünelde yol alacağız. Öbür tarafta, Airolo’da dağın içinden çıktığımızda, güneş parlayacak.”

“Emin misin?”

“Hayır.”

Hokuspokus haklıydı. On dakika sonra tünelden çıktıklarında güneş ışığı öyle rahatsız etti ki gözlerini kısmak zorunda kaldılar. Gökyüzü masmavi parlıyor, yolcular keyifli görünüyordu. Trenin kendisi de keyifliydi; çünkü tırmanışı sona ermiş nihayet inişe geçmişti. Giderek daha aşağıya... Giderek daha hızlı...

Rengârenk boyanmış evler geçip gidiyordu hızla. Balkonlarında, güneşte kurusun diye asılmış çamaşırlar sallanıyordu. İstasyonların, İtalyanca gibi duyulan isimleri vardı. Her şey değişmişti. Tek değişmeyen tünellerdi.

“Kırk üç,” dedi Maxcık. “Zürih’ten bu yana kırk ü... Hayır, kırk dört.”

Yarım dakika boyunca karanlıktan geçtiler takırdayarak.

“Yanlış sayma,” dedi Hokuspokus neşeyle. “Yoksa Zürich’e geri dönüp yolculuğu tekrarlamamız gerekir.”

“Şaka yapma, yoksa gerçekten yanlış sayarım.”

Tren yine bir tünele girip çıktı. "Kırk beş," diye saptamada bulundu Maxcık.

Tren, takırdayarak geçiyordu ovadan. Kırmızı meyve vermiş yeşil fundalıklar çarpıyordu göze. Demiryolunun her iki tarafında servi ve palmiye ağaçları görülmeye başlamıştı. Bir aktarma istasyonundaki tabelada "Bellinzona" yazıyordu. Bir süre sonra kondüktör, vagonları dolaşıp, "Sonraki istasyon Lugano. Sadece bir dakika duracağız!" diye anons yapınca Profesör, Küçük Adam'ı göğüs cebine koyarak ayağa kalktı.

"Sır bu muydu yani?" diye sordu Maxcık; hayal kırıklına uğramıştı. "Lugano'da mı ineceğiz? İyi de bunu neden bu kadar gizemli bir hale soktun?" Hokuspokus tam yanıtlamak üzereyken tren, arka arkaya birkaç tünele daha girmişti. Maxcık saymakla meşguldü.

Sonra tren durdu. Dışarıda biri, "Lugano!" diye bağırdı. "İnerken acele edelim, lütfen!" Acele ettiler. Zaten her şey çok acele oluyordu. Hokuspokus, perona iner inmez kollarını açmış, kollarını açar açmaz da sarışın genç bir kadın boynuna atılmıştı. "Dikkat et," dedi Profesör, "Maxcık'ı ezme sakın!"

Ufaklık gülüyordu. "Rahatsız olmayın. Ben de olmuyorum. Marzipan zaten yumuşacık."

İstasyonun önünde bekleyen bir otomobile bindiler; direksiyona Rosa Marzipan geçmişti. "Niye?" diye sordu Maxcık, şaşırarak. "Araba mı kiraladınız?"

"Hayır, araba bizim," diye yanıtladı Hokuspokus. "Herkesin üçte bir payı var. Üçte birlerin hangisini almak istersin?"

Maxcık yanıt vermedi. Zürih'e uçmuşlardı. Neden? Lugano'ya gitmek için mi? Niçin? Rosa peronda beklediği için. Niye? Üçte biri kendisine ait olan bir otomobile binsinler diye. Ya şimdi? Şimdi adı Lugano olan güzel bir kentin içinden, ortasında dev bir Noel ağacının yükseldiği güzel bir alandan, güzel bir gölün kenarından ve güzel otellerin yanından geçtiler. Nereye gidiyorlardı? Hangi otelin önünde duracaklardı?

Ama otellerin hiçbirinin önünde durmadılar. Kenti boydan boya geçip gölü çevreleyen tepelerden birine tırmanmışlardı. Villaları, bahçeleri, kestane ormanlarını, kiliseleri, mezarlıkları, okulları, dük-

kânları, meyhaneleri ve benzin istasyonları olan köyleri arkalarında bıraktılar. Giderek daralan yollar, asfaltlanmış da değildi artık. Tavşan gibi zıplayarak ilerleyen otomobil, hiç beklenmedik anda, etrafı çimenlerle kaplı bir yola sapıp beyaz bir duvarın önünde durdu. Girişin yanına bir tabela asılmıştı, "Villa Sorgenklein," diye okudu Maxcık.

İnip kapıyı açtıktan sonra otomobili gıcırdayan çakılların üzerinde garaja kadar götüren Rosa Marzipan, tekrar inip gülümseyerek, "Hoş geldiniz!" dedi. "İşte evimizdeyiz."

Sır buydu demek. Hiç teyzesi olmamasına rağmen Rosa, demek bu yüzden yaşlı teyzesini ziyarete gitmişti. Küçük Adam'a, demek bu yüzden yalan söylemişlerdi. Sürpriz yapmak istemişlerdi ve gerçekten de sürpriz olmuştu.

Toprak sarısına boyanmış yeşil panjurlu güzel villayı seyreden Maxcık'ın dudaklarından, "Şaşkınlığım," sözleri döküldü. Sonra çimenlerin üzerinde yürüyerek, ağaçların, çiçek tarhlarının arasından geçerek terasa çıktılar. Buradan, iyice aşağıdaki Lugano Gölü, karşı kıyıda Monte Bre ve teleferikleriyle San Salvatore görülüyordu. Maxcık, bir anlık suskunluğun ardından, "Şaşkınlıktan afallamış durumdayım," bile dedi. Bildiği en büyük övgüydü bu; bu övgü sözlerini pek sık kullandığı da söylenemezdi.

Ne çok küçük ne de çok büyük olan villaya, eğitilmiş güvercinler Emma ve Minna, silindir şapkadan çıkan beyaz tavşan Alba ve elbette vitrin mankeni Yakışıklı Waldemar, rahatça sığabilecekti. Yatak ve sandık odaları dışında, yüksek, geniş pencereleli bir salonla, oldukça büyük bir mutfak vardı; istenirse burada rahatlıkla yemek yenebilirdi.

Herkesin iştahı yerindeydi; keyifle yemek yemeye koyuldular. Emma ve Mina tahıl tanelerini gagalıyor, Alba hindiba kemiriyordu. Rosa Marzipan, Profesör Hokuspokus ve Küçük Adam, Viyana usulü şnitzel, yanında da nar gibi kızarmış patates yiyorlardı. Maxcık, büyük mutfak masasının üstüne konmuş küçük bir masaya oturmuştu; afiyetle yemeklerini yerlerken bilmediği her şeyi (hemen hemen her şeyi) öğrendi.

Hokuspokus villayı gizlice satın almıştı. Hokus-

pokus'la Maxcık Breganzona'da tatil yaparken Rosa, yeni evi güzel ve antika mobilyalarla döşemiş ama o arada 1,5 kilo yetmiş gram yani bin beş yüz yetmiş (1570) gram vermişti. Rosa daha fazla zayıflamak istemiyordu.

"Zayıflamak başka kadınları sevindirir," dedi Hokuspokus Maxcık'a göz kırparak.

"Ama ben başka kadınlara benzemem," diye yanıtladı Rosa.

"Bu konuda haklı, sanırım." Bu sözleri söylerken Maxcık, Hokuspokus'a göz kırpmıştı. "Ayrıca senin tombul hanımlardan hoşlandığını biliyor. Belki de Rosa'yı besiyeye çekmeliyiz."

Profesör başını salladı, "Fena öneri değil"

"Konsantre yemle mi beslesek acaba? Yoksa o sadece tavuklarda mı işe yarıyor?"

"Olasılıkla. Ayrıca bana fazla pahalıya patlar. Günde beş kez spagetti ve düdük makarnası yedirelim. Hamur işleri burada ucuz."

"Altı kez," diye önerdi Maxcık. "Bol tereyağlı, domates salçalı ve et soslu. Güzelce şişmanlayıncaya kadar."

"Peki, şişmanladıktan sonra onu beğenmezsek ne yapacağız?" diye sordu Hokuspokus.

Maxcık çareyi bulmuştu:

"O zaman her yerine dövme yaptırır, haremde kaçmış bir dul diye panayırlarda gösterir, para kazanırız."

"Çocuklarla askerlere yarı fiyat," dedi Hokuspokus. "Sen de çığırtkanlık yaparsın."

"Elbette!" Maxcık ellerini ovuşturdu. "Gelin, bayanlar baylar, gelin! Burada yepyeni bir şey göreceksiniz. Arabistan'dan yeni gelen Dövmeli Marzipan burada. Emir Ömer'in en sevdiği dul karısı."

"İçeri buyurun, bayanlar baylar!" diye bağırdı Hokuspokus. "Prenses Corpulenta, el falınıza bakıyor; tabii ellerinizi yıkadıysanız. İkinci bölümde ise sizlere Yedi Peçe Dansı'nı sunacak; Corpulenta'nın ağırlık kaldırdığı bu bölümde, ona yem vermenin yasak olduğunu unutmayın."

"Harika," dedi Maxcık. "Böyle yaparız. Kazandığımız parayla da kendimize makarna çiftliği satın alırız."

Bir süre şaşırmış gibi Hokuspokus'la Maxcık'ın yüzüne bakan güzel Rosa Marzipan, "İkiniz de, hem korkunç hem de kurnaz alçaklırsınız," dedi. "Keşke Arabistan'da kalmış olsaydım. Gerçi her sabah, kahvaltıda sulandırılmış su içip ayak falakası yerdik ama siz ikiniz, benim sevgili Emirim Korkunç lakaplı Ömer'den çok daha kötüsünüz."

Sonra hep birlikte kahkahayla gülmeye başladılar. Hint güvercinleri Minna ve Emma da gülüyordu. Beyaz tavşan katılmamıştı kahkahaya; tavşanlar olsa olsa rüyalarında güler.

Yemekten sonra Rosa bulaşığı yıkamış, Profesör

Hokuspokus kurulamıştı. Maxcık da başında Judith'in hediye ettiği taçlı şapka olduğu halde "Kral Bileam" şarkısını söyledi.

Dışarıda hava kararmıştı, bir kez daha bahçeden geçip terasa kadar yürüdüler. Karanlığın parıltısı içlerini mutlulukla doldurmuştu. Aşağıda Lugano Gölü, kuyumcu dükkânı gibi ışıldıyordu. Işıklandırılmış buharlı bir geminin, gölün karanlık sularını yararak yol aldığını gördüler. Villaları, otelleri ve köyleriyle

küçük ve sivri dağ Monte Bre, ışık saçan Noel ağacını andırıyordu.

Fakat Rosa Marzipan'ın, Profesör'ün ve Maxcık'ın başlarını kaldırdıklarında gördükleri gökyüzü, altın rengi, yeşil ve beyaz yıldızlarıyla, masallardan çıkıp gelmiş gibiydi. Pırıl pırıl parlayan bu yaşlı gökyüzü, ne kadar güzel olursa olsun, ampullerin dünyasından çok üstün olduğunu bu kez de gösteriyordu.

"Meraklı olduğumu sanmayın," dedi Maxcık, emektar kibrit kutusuna rahatça yerleşirken, "peki, benim evim nerede?"

Profesör Hokuspokus, bugünden beri kendisine ait olan geniş Fransız yatağında iyice yayılıp kayıtsızca sordu:

"Ne eviymiş o?"

"İki odalı evim," yanıtını verdi Maxcık. "Kim bilir Rosa nereye koydu evimi?"

"Hiçbir yerde yok. Rosa bize bütün odaları gezdirdi. Olsaydı görürdüm, kör değilim herhalde. Belki taşınırken paketleyip eşyaların arasına koymayı unutmuştur?"

"Şaka yapıyorsunuz," dedi Maxcık; huysuzlanmaya başlamıştı. "Adını unuttur da benim şirin evimi unutmaz. Bunu biliyorum. Bildiğim bir şey daha var: Yine benden bir şeyler saklıyorsunuz."

"Olabilir tabii," dedi Hokuspokus. "Noel yaklaşırken böyle gizli saklı şeyler olur. Ama sırlardan

hoşlanmadığın için Noel öncesi senden gizlemeyi dü-
şündüğüm şeyi açıkça anlatacağım şimdi. Pekâlâ...”

“Keş şunu!” diye seslendi Maxcık. “Artık bilmek istemiyorum. Küçük bir aptalım ben.”

“Yanlış,” dedi Hokuspokus. “Büyük bir aptalsın sen. Ve artık ışık sönsün, tamam mı? Sihirbaz Beyefendi yorgunlar.”

“Küçük aptal beyefendi de öyle,” diye mırıldandı Maxcık, gece lambasının düğmesine basarken.

24 Aralık'ta, öğle yemeğinden sonra villanın dış kapısından giren steysin arabadan inen üç adam, bahçeye, kutular, kasalar ve bir sürü araç gereç taşıyıp terasla villanın ortasında, çimenlerin içinde işe koyuldular. Ne yaptıkları görünmüyordu.

Ayrıca Maxcık, salondaki dev çam ağacını süslemek zorundaydı; iki metre boyundaydı ağaç. Kuş kadar hafif olduğu için daldan dala zıplıyor, mumları yerleştiriyor, cam küreleri, şekerli çörekleri ve gelin tellerini ağaca asıyordu. Bir general edasıyla ağacın yanında duran Hokuspokus'un yaptığı tek iş, “Mavi küreyi biraz daha sağa kaydır. Alttan dördüncü daldaki üçüncü mum yamuk duruyor. Çikolatalı halkayı biraz daha ortala... Biraz daha... Fazla oldu.” gibi direktifler vermektir.

Salona gelip bakan Rosa, “Umarım bir gün ben de böyle keyif çatabilirim,” diyerek mutfağa dönmeye

yeltendi. "Burada kalamaz mısınız?" diye sordu Max-
cık. "İşimize yarayabilirdin."

"Ne için?"

"Noel ağacında marzipan yani badem ezmesi
olarak!"

Genç kadın ellerini beline koydu.

"Sen gördüğüm en pis çocuk değil, hayır, en hay-
laz çocuksun ve öyle kalacaksın."

Şekerli çöreklerden birine oturmuş sallanan Max-
cık seslendi:

"Kendininkiler oluncaya kadar bekle derim ben."

Rosa pes etmişti, "Sanırım fırındaki kaz kızartması yanmak üzere," deyip gözden kayboldu.

Hava güzelce kararmış, bizimkiler Noel ağacının ışıklarını yakmışlardı. Kıvılcım çıkararak cazır cuzur yanan birkaç da çubuk tutuşturdular. Sonra Noel şarkısı söyleyip birbirlerine birer öpücük verdiler; toplam altı öpücük demekti bu.

"Başka hediye yok," dedi Hokuspokus, kararlı ses tonuyla. "Birbimize villayı hediye ettik. Bence yeterlidir."

"Sizi gidi üçkâğıtçılar," diye lafa girdi Maxcık; sakindi. "İki odalı evim nerede? Peki, o adamlar öğle vakti bahçede ne yaptılar?"

"Pekâlâ," dedi Hokuspokus. "Gerçi Noel arifesinde bahçede Paskalya yumurtası aranmaz ama gidip bir bakabiliriz."

Oğlanı göğüs cebine koydu. Rosa'nın elinde de portatif iki sandalye vardı. Dışarıya çıktılar.

Villanın çatısındaki iki projektör bahçenin bir bölümünü aydınlatıyordu, sonra kısa süre karanlıkta yürüdüler. Ansızın ayaklarının altında çimenlik alan ışıldamaya, parıldamaya, ışık saçmaya başladı; sanki binlerce ateşböceği Noel kutlaması yapıyordu. Ama çevreyi aydınlatan Noel kutlaması yapan binlerce ateşböceği değil, yirmi santim yüksekliğinde küçük

bir evdi; bütün pencerelerinden ışık göz kırptıyordu.

Maxcık'ın banyo ve mutfağı da olan iki odalı daireyi birinci kattaydı. Zemin katta bir çalışma ve oyun odası, duşuyla birlikte bir jimnastik salonu vardı. Merdivenle çıkılan eğimli çatı katında üç pencere parlıyordu.

Portatif sandalyelerde oturan Rosa'yla Hokuspokus, hiç konuşmuyor, hoşnutlukla gülümsüyorlardı. Peki, Maxcık ne dedi, biliyor musunuz? Hiçbir şey! Böyle çocuklar vardır. Ne kadar sevinmişlerse o kadar sessizleşirler. Küçük bir çocukken ben de böyleydim. Bazı yetişkinler bunu yanlış anlar. Yazık, yapacak bir şey yok.

Ne mutlu ki Rosa Marzipan ve Profesör Hokuspokus, bu yetişkinlerden değildi. Bekleyebilirlerdi ve beklediler. Maxcık Hokuspokus'un üzerinden aşağı inip yavaş yavaş küçük eve doğru yürürken de, pencereye yaklaşip içeri bakarken de tek laf etmediler. Maxcık, evi seyretmeye doyamıyordu.

Sonunda boğazını temizleyen Hokuspokus, "Anahtarı alıp içeri girmek ister misin?" diye sordu.

Küçük Adam başını salladı.

"Anahtar çok küçük. Kaybedebiliriz," dedi Rosa.

Yine başını sallayan Maxcık, ansızın çifte doğru koşup Hokuspokus'a tırmanmaya başlamıştı. Profesör'ün göğüs cebine girerken sadece, "Yarın," dedi.

Tatilin ilk günü yani 25 Aralık'ta, Küçük Adam,

her zamanki gibi neşeli ve ukalaydı. Hokuspokus, hava yumuşak ve güneşli olduğu için evden aldığı devetüyü bir battaniyeyi minik evin yanına serip üstüne oturdu. Bu arada Maxcık, kendisine ait evi bodrumdan çatıya kadar gözden geçiriyor, ikide bir pencerelerden birini açıp bağıırıyordu: "Pichelstein'dan verdikleri barfiks burada duruyor! Kitaplığım da burada! Bu gerçek telefon mu?"

"Elbette gerçek ufaklık. Eğer 01'i çevirirsen pek yabancımız olmayan bir hanım çıkacaktır karşına."

Maxcık koltuğa oturup 01'i çevirdi. (Şimdiye kadar bu kadar küçük bir cihaz görmemişsinizdir.) "Kiminle görüşüyorum?" diye sordu. "Matmazel Rosa mı? Siz misiniz? Ben ev sahibi Max Pichelsteiner. Sizi

yürekte selamlıyorum. Sorun nedir? Acele mi? Niye ki? Bu saatte yemeğe neden gelelim ki? Neee?"

Küçük Adam gözlerini dışarıya Profesör'e dikmişti. Ahizeyi yerine koyarken, "Bana ne sordu, biliyor musun?" diye seslendi.

"Hayır, ufaklık."

"Biz iki dalgacının saat 15.15'te ilginç bir televizyon programı olduğunu unutup unutmadığımızı sordu."

Hokuspokus saatine bakıp ayağa fırladı.

"İnsanın yapacak bir şeyi olmadığında zaman nasıl da geçiyor! Hadi, pencereyi kapat, kapıyı da kilitle!"

Çimenli alanda yürüyerek eve dönerken Maxcık'ın canı yine beste yapmak istedi. Şarkı söylemeye başlamıştı:

"Haydi, girişelim yepyeni işlere!
Kaz kızartması kokuyor yine.
Tanır bu kokuyu bebekler bile.
Televizyon var yemekten sonra.
İki beyefendi göreceğiz ekranda,
Severek seyredeceğiz bu adamları
Çünkü Maxcık ve Hokuspokus adları."

O gün öğleden sonra anne babalarıyla birlikte televizyon ekranının karşısına oturan milyonlarca çocuğun, yarım saat boyunca heyecandan kulakları kızardı.

Pichelstein köyünü, Stilke Sirki'ni, beyaz bir tavşanla iki güvercini olan Sihirbaz Hokuspokus'u, Trambolinci Marzipan kardeşleri ve esas önemlisi, kibrit kutusunda uyuyan beş santim boyundaki çocuğu seyrettiler. Maxcık'ın nasıl okuma yazma öğrendiğini, erkek giyimi satan bir mağazadan nasıl vitrin mankeni satın aldıklarını ve Waldemar ismini taktıkları bu mankenin üstünde Maxcık'ın nasıl tırmanma antrenmanları yaptığını izlediler. Program *Teğmen Görünmez* şarkısıyla son buldu. Spiker kadın, filmin devamının, iki hafta sonra pazar günü gösterileceğini bildirdi.

Bütün çocuklar büyülenmişlerdi; uyuyuncaya kadar hayranlıkla Küçük Adam'dan söz ettiler. Yetişkinler de bıkip usanmadan saatlerce bu konuyu konuştular. Kendi gözleriyle görmemiş olsalar Küçük Adam'ın varlığına inanmayacaklarını söylediler.

Bu arada filmin başrol oyuncularını Profesör Hokuspokus ve Küçük Adam, villalarında oturmuş önlere bakıyorlardı; bir hayli düşünceli oldukları belliydi. "Bence oldukça iyiyiz," dedi Hokuspokus, "ama tam olarak da bilemiyorum."

"Çift salto yapmak için çok kötü sıçramışım," dedi Rosa Marzipan pişmanlıkla. "Miskin sütçü beygirlerine benziyorum."

Çok geçmeden telefon çaldı. Kutlamak için ilk arayan öğrenci Jakob Hurtig'ti; kendisinin, annesiyle babasının, akrabalarının, komşularının ve bütün

Kickelhahn Caddesi'nin böylesine harika bir şeyi asla görmediklerine, sırt çantası üstüne yemin ediyordu. "Az daha akıllarını kaçııyorlardı," diye bağırdı uzaklardan. "Ben de artık kaçıyorum, yoksa pahalıya patlayacak bu sohbet." Ve gitti.

"Yazık," dedi Maxcık. "Küçük evimi anlatacaktım ona. Evimin adını ne koyacağım, biliyor musunuz? 'Villa Ateşböceği,' beğendiniz mi?"

Beğenmeye devam ederlerken telefon bir kez daha çaldı. Bu kez arayan karlar altındaki Pichelstein'in belediye başkanıydı. Köylerinin artık dünyaca ünlendiğini ve bunun da turizme olumlu etkisi olacağı için çok heyecanlı olduklarını söyledi.

Sonraki telefon Breganzona'dandı. Bütün saray sakinleri adına herkesi kutlayan Kral Bileam, filmin olağanüstü olduğunu söyleyerek ahizeyi çocuklara verdi. Maxcık, "Villa Ateşböceği"ni anlatma fırsatı bulabilmişti sonunda. Bu konuda Judith'le Osram'dan daha iyi dinleyici olamazdı; yeni evinin birinci katını yani mutfak ve banyolu iki odalı evi, onlar hediye etmişti zaten.

Telefon hiç susmuyordu Tebrik etmek için Bay Drinkwater da aradı. Ahizeyi eline alan Hokuspokus, "Merhaba, Hanscık!" diye bağırdı. "Senin uyuduğunu sanıyordum?"

"Hayır. Program başlarken beni uyandırmalarını söylemiştim. Çok iyiydi. Ben sizden hoşnutum, siz

de benden hoşnut kalabilirsiniz. Neyse, herkese iyi geceler.”

“Nerelerdesin?” diye sordu Hokuspokus.

Yabancı bir ses yanıtladı: “Ben ‘Sleepwell’ yatının telsizcisi. Bay Drinkwater yine uyudu. İskenderiye Limanı’nda demirledik. Unutulmaz bir yarım saatti. Küçük Adam’a selam söyleyin lütfen. Tamam.”

Bu önemli günün son telefonu Stilke Sirki'nin kışın kaldığı yerden geldi. Müdür Brausewetter kendinden geçmiş gibiydi.

"Sizleri şimdi bu duygulanmış yüreğime bastırıyor olmam, mutluluğumun önündeki tek engel. Mükemmeldiniz. Olağanüstüydünüz. Sizler..."

Maxcık tekrar ahizenin ağızlık kısmına doğru kaydı. "Müdür Brausewetter, hangi renk eldivenlerinizi taktınız?"

"Altın rengi," diye seslendi Müdür. "Altın rengi eldivenlerimi, altın oğlum benim! Karım Noel'de armağan etmişti; geleceği bilmiş demek."

Peki, tatilin ikinci günü, ikinci kez arayan kimdi dersiniz? Müdür Brausewetter. "Profesör, yalnız mısınız? Yoksa Maxcık yanınızda mı?" diye sordu.

"Hayır, şu an kendi evinde banyo yapıyor. Bir sorun mu var?"

"Az önce Alaska'dan, çok tuhaf bir telgraf aldım."

"Alaska'dan mı? Kuzey Kutbu'nda değil mi orası, hemen köşeyi dönünce?"

"Olabilir. Telgraf metni şöyle: 'Profesör Hokuspokus'a, beni Fairbanks 3712'den acilen aramasını rica ettiğimi iletin. Çok önemli. Teşekkürler. Jane Simpson. Adım, Hannchen, kızlık soyadım Pichelsteiner.' Numarayı not ettiniz mi?"

"Fairbanks 3712. Jane Simpson."

“Kızlık soyadı Pichelsteiner! Adı da Hannchen. Alaska’da! Söylenenlere göre orada sadece altın aracıları, Eskimolar ve köpek kızakları varmış. Karım diyor ki...”

“Belki de karınız haklıdır,” diyen Hokuspokus, ahizeyi çabucak yerine bırakıp tekrar kaldırdı ve Lugano santralına, “Fairbanks 3712” ile görüşmek istediğini bildirdi.

“Fairbanks 3712,” diye tekrarladı görevli kız. “Memnuniyetle. Ama orada şimdi gece yarısı sanırım, ya da dün oldu bile.”

“Yıldırım görüşme rica ediyorum.”

“Memnuniyetle, Sayın Profesör. Bu arada o güzel televizyon programı için yürekten teşekkürler. Eşsizdi.”

Hokuspokus, yemekten sonra başının ağrıdığını söyleyip kanepeye uzandı; dinlenmek istediği için Rosa ve Maxcık’tan, çıkıp gezinti yapmalarını rica etmişti. İkilinin buna bir itirazı olmadı. Ama öncesinde Rosa’nın zoruyla iki tablet yutması, herhangi bir yeri ağrımadığından, Profesör’ün pek hoşuna gitmemişti.

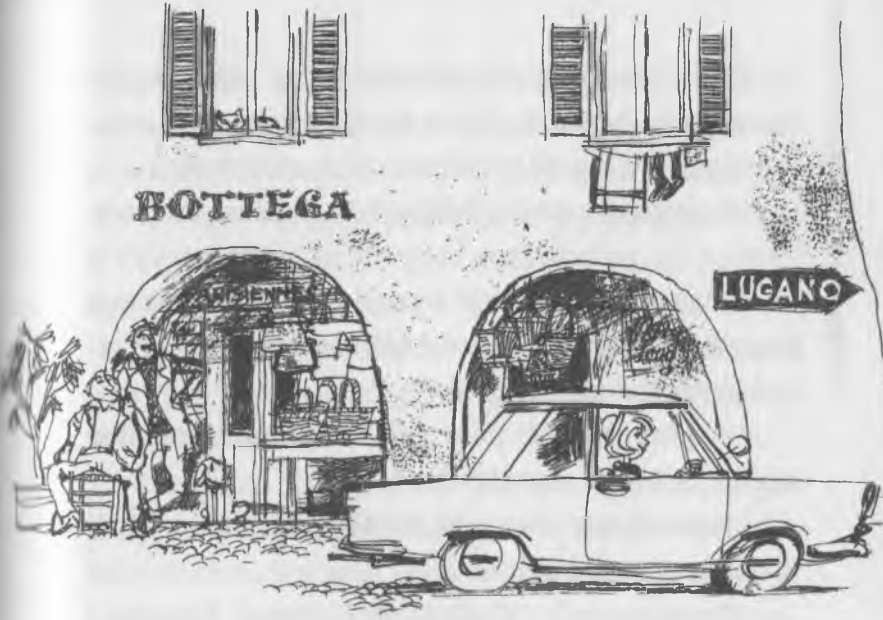
Rosa ve Maxcık evden ayrıldıktan sonra telefonun başına oturup beklemeye başladı. Sirk müdürüne Alaska’nın Fairbanks kentinden telgraf çekip Profesör’den kendisini telefonla aramasını isteyen Bayan Simpson hakkında, Rosa’ya ve Küçük Adam’a neden tek kelime söylemediğini tam olarak bilmiyordu.

Bu arada Rosa'yla Maxcık, arabaya atlayıp Carona'ya gitmişlerdi; yıllardır yıkık dökük bir duvarın üzerinden yola bakıp gelip geçenlerle fotoğraf çektirmeye alışkın yaşlı eşekle tekeyi göreceklerdi. Sonra aşağıya Morcote'ye inerek göl boyunca Melide'ye doğru ilerlediler.

Lugano'nun güneyindeki Melide'de çocuklar için açık havada kurulan, dağları, şatoları, gölleri, kentleri, hareket halindeki gemileri, trenleri ve otobüsleriyle "Minyatür İsviçre"yi gezdiler; buraya hayran kalmışlardı. Yürüyerek rahatlıkla on beş dakikada bütün İsviçre'yi adımlayabiliyordunuz. Rosa'nın mantosunun cebinde oturan Maxcık, otomobile bindiklerinde, "Burası benim için yapılmış bir ülkecik gibi," dedi. "Her şey tam bana göre!"

Lugano'da, "Kursaal" isimli kafeye uğrayıp şef garsona, sıcak çikolatayla taze ananaslı pasta söylediler. Maxcık'ı gören şef garsonun yüzü ışıldamıştı.

"Rastlantıya bakın!" diye başladı anlatmaya. "Bir zamanlar her ikinci vakti Doktor Kästner, bu masada oturur *Küçük Adam* kitabını yazardı."

"Hangi sandalyede oturuyordu?" diye sordu Maxcık.

"Şimdi Bayan Marzipan'ın oturduğu sandalyede."

"Adımı nereden biliyorsunuz?" diye sordu Rosa.

Maxcık'la şef garson birbirlerine göz kırptılar. Garson eğildi ve yeni gelen müşterileri selamladı.

"Göz kırpacak ne var ki?" diye sordu Rosa, iğnелейici bir tavırla. "Gerçekten, nereden biliyor?"

"Nereden olacak? *Küçük Adam* kitabından."

Rosa öyle güldü ki insanlar dönüp baktılar. "Elbette!" diye haykırdı. "Ama şimdi hemen oyun salonuna gidelim! Aptallar rulette şanslı olmuştur."

Ve gerçekten de on dakikada otuz Frank kazandı.

Villaya döndüklerinde Rosa'nın, içirmeye çalıştığı baş ağrısı ilacını reddeden Profesör, gerçeği itiraf etmek zorunda kalmıştı:

"Başımın ağrıdığı falan yok. Sadece bir süreliğine sizden kurtulmak istedim."

"Koca olarak başıma iyi bir adam sarmışım," dedi Rosa Marzipan, Maxcık'a.

"Onaylanmış bir yalancı", dedi Maxcık Rosa'ya.

"Herkesin bildiği bir yalancı," diye düzeltti Rosa.

Hokuspokus, "Eğer hemen üç harfli bölgenizin üstüne oturmazsanız..."

"İki kişiyiz," dedi Maxcık.

"Bana göre hava hoş, o zaman altı harfli bölgenizin üstüne oturmazsanız..."

"Oturduk bile, efendimiz," diye şakıdı Rosa. "Sadece üç ya da altı harfin değil, bütün alfabenin üstüne otururuz. Maxcık küçüğün, ben ise..."

"Susun!" diye emretti Profesör. "Az önce Alaska'yla telefon görüşmesi yaptım, Bayan Jane Simpson diye biriyle. Brausewetter'e çektiği telgrafta, benimle görüşmesi gerektiğini söylemiş; hayati önem taşıyormuş. Brausewetter bu sabah erkenden aradı beni."

Hayati önem ne demek? Kızlık soyadının Pichelsteiner, adının da Hannchen olduğunu söylemiş. Verdiği numarayı santrale bildirip bağlamalarını istedikten sonra başım ağrıyormuş numarası yaptım, bu nedenle bildiğiniz gibi iki de iğrenç tablet yutmam gerekti. Son olarak sizden gezmeye gitmenizi rica ettim.”

Rosa kanepede, Maxcık da kanepenin kolunda oturuyordu. Aralarında iddiaya girmişler gibi ikisi de tek laf etmedi.

“Yaklaşık bir saat önce bağlantı kuruldu. Bayan Simpson ile uzun uzun konuştum. Kendisi bana vâlizleri hemen toplama sözü verdi. Yarın telgraf havalesiyle yol parasını göndereceğim. Bir aksilik olmazsa yılbaşını ikisiyle birlikte kutlarız.”

“İkisi mi?” diye sordu Rosa. “İkincisi kim?”

“Bayan Simpson’ın bir kızı var. Emily Simpson dokuz yaşında ve eğer kabul ederse ona Amilie diyebiliriz. Ya da Küçük Hanım Emil. Uygun bir şey gelecektir mutlaka aklımıza.”

Maxcık taş kesmiş oturuyordu.

“Bizi televizyon ekranında görmüş ve bütün gece ağlamışlar,” diye anlatmaya devam etti Profesör. “Bayan Simpson küçük, mutsuz bir kadın izlenimi bıraktı bende.”

“Ne kadar küçük?” diye fısıldadı Maxcık.

“Elli santimetre.”

“Ne kadar mutsuz?” diye sordu Rosa.

"Pichelstein'da yaşamak istemiyormuş. Her şey böyle başlamış ve bu yüzden on yıl önce gizlice kaçmış köyden. Bir Pichelstein'lıyla değil, normal boyda bir erkekle evlenmek istiyormuş. Doğacak çocuklarının, kendi boyundan üç kat daha uzun olmasıymış bütün dileği. 'İyi günler,' demeliymiş insanlar çocuklarına, 'Elinden tuttuğunuz o küçük kadın da kim?' 'Ah, bu bizim annemiz,' diye yanıtlamalıymış çocukları neşeyle. Hannchen Pichelsteiner'in o zamanki en içten arzusu buymuş işte. Bir vapura kaçak binip Kanada'ya kadar gitmiş. Gemide gizlenmesine yardımcı olan gemici yani Bay Simpson kaptan tarafından yakalanmış ve kovulmuş. Bay Simpson normal boyutlarda bir erkek olduğu için evlenmişler. Adam bir konserve fabrikasında ambalajcı olarak iş bulmuş. Çok geçmeden Alaska'da kürk hayvanları yetiştirme çiftliğinde çalışmaya başlamış. O sırada Bayan Simpson bir kız çocuğu dünyaya getirmiş. Ne yazık ki ertesi gün Bay Simpson ortadan kaybolmuş; bir daha da ondan haber alamamışlar."

"Anlamıyorum," dedi Rosa. "Oğlan olmadığı için hayal kırıklığına mı uğradı acaba? Aslında kızlar da çok hoş olabiliyor. Örneğin ben..."

Ancak cümlesini tamamlamamıştı. Çünkü Maxcık saçını başını yolarak bağırmıştı:

"Sevgili, sevgili Hokusfokus, lütfen artık kızın boyunun ne kadar olduğunu söyle! Daha fazla dayanamayacağım!"

“Tahmin ettin zaten,” dedi Hokuspokus gülümseyerek.

“Gerçekten de...”

“Gerçekten de aynı senin boyunda.”

Bu önemli gece hakkında anlatacak daha bir sürü şey var. Ancak anlatmayacağım. Bence anlatıcının ayak parmaklarının ucuna basarak odadan çıkması ve roman kahramanlarını yalnız bırakması gereken anlar vardır. Yazar çıkıp arkasından kapıyı kapattıktan sonra bir süre daha kulak kabarttı odaya. Sonra ışıklar saçan “Villa Ateşböceği”nin yanından geçerek terasa kadar yürüyüp aşağıya, Lugano’ya baktı. O ne görkem ve parıltıydı öyle!

“Boyu başparmak kadar olan kızın adı Emily,” diye düşündü aşağıya bakarken. “Acaba Maxcık gibi güzel ve akıllı mıdır?” diye sordu kendi kendine; biraz kaygı duyduğu belliydi. “Ama Emily ya da Emilie, hayır, bu uymuyor. Maxcık ve Emiliy? Hayır. Maxcık ve Emilie? Hayır. Maxcık ve...” Birden haykırdı: “Buldum! Maxcık ve Mielcık!”

Ve böylece dokuzuncu ve sonuncu bölüm başlıyor.

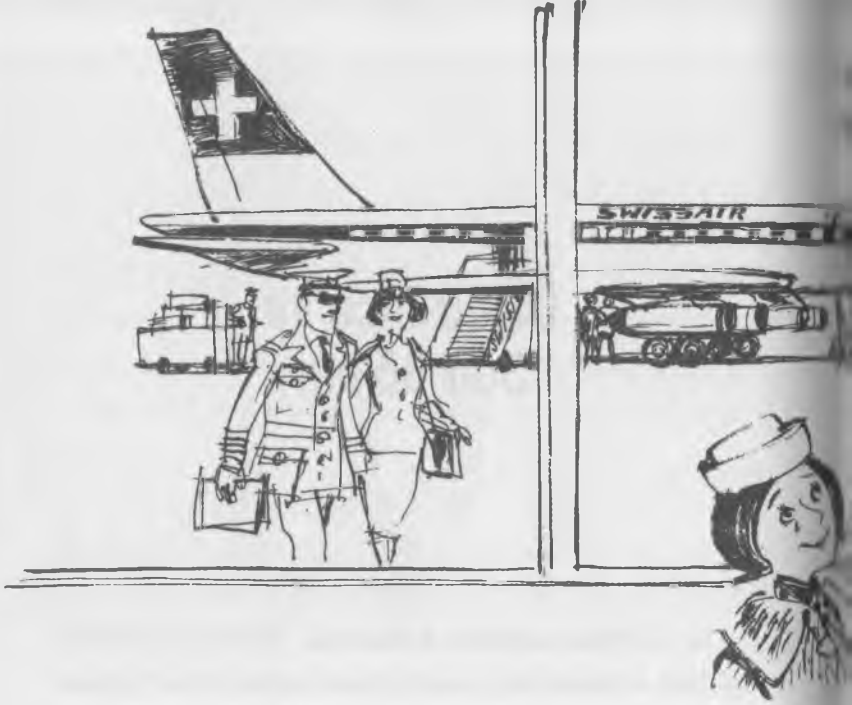

Dokuzuncu ve Son Bölüm

İlk Görüşte Dostluk ■ Mielcik, "Soslu Saçmalık" Pişiriyor ■ Bayan Simpson Gitmek İstiyor Ama Kalıyor ■ Erkekler için Düğme İliği Nedir? ■ Düğün Öncesi Eğlence ve Paskalya Öncesi Perhizin İlk Çarşambası ■ Maxcık ve Mielcik, Neye Güldüklerini Söylemiyorlar.

Bayan Jane Simpson (Alaska'nın Fairbanks kentinden), Zürih'te Kloten Havaalanı'nda uçaktan inip pasaport kontrolünden geçerken boyunun sadece elli santim oluşuna kimse şaşırılmamıştı. Uluslararası havaalanlarında insanlar şaşırılmamayı öğreneli çok oldu.

İki başlı, hatta başsız biri çıkagelse bile, kimse en ufak bir heyecan duymaz. Eğer pasaportun "Özellikleri" bölümünde "iki başlı" ya da "başsız" yazıyorsa her şey tamamıyla yolunda demektir.

Dediğim gibi; boyu sadece yarım metre olan, fok derisinden manto giymiş Bayan Simpson, kimsenin dikkatini çekmemişti. Hokuspokus'un eline, hızla ve biraz ürkerek bir şey sıkıştırdığını, Hokuspokus'un bu "Şey"i özenle göğüs cebine yerleştirdiğini de kimse fark etmedi. Tanışma faslı ancak şimdi başlamıştı. Bayan Simpson'ın minnet duygusuyla gözlerinin yaşardığı görülüyordu. Rosa Marzipan neşe içinde, durumu abartmamasını rica etti kadından. Bu arada Profesör, taksi durdurmuştu.

Şimdi göğüs cebinde iki parmak çocuk vardı.

“Umarım sıkışmıyorlardır,” diye düşündü Hokuspus. “Terzimle bu konuyu konuşmalıyım.” Sonra boynunu gererek uzattı, gözlerini aşağıya çevirip göğüs cebine bakmaya çalıştı. Maxcık’ın dağınık saçlı başını ve hemen yanında, kırmızı ipek kurdeleyle bağlanmış minicik bir atkuyruğu gördü. Miss Emily Simpson buydu demek.

Küçük Adam’la Küçük Hanım birbirlerine hayretle bakıyor, tek bir laf bile etmiyorlardı. Sonra ikisi de gülümsedi; bir elin kendi avucunun içine girdiğini hisseden Maxcık, içtenlikle sıktı kızın elini.

Birbirlerini görür görmez dost olmuşlardı. Bu hiç de şaşırtıcı değil. İnsana her gün büyük ikramiye vurmaz; hayatta sadece bir kez bulur sizi, onun da kesin olduğu söylenemez. Çoğunluk boş bilet çeker ya da güç bela teselli ödülü kazanır. Ama kıskanmayalım. Kıskançlık beniz soldurur.

Lugano'ya giden trende hâlâ çok çekingен ve ürkeklerdi. Aslında Maxcık küçük kızla birlikte saymak istiyordu geçtikleri tünelleri. Ama ağzını açmaya cesaret edememişti; sanki ağzı yara bandıyla yapıştırmış gibi geliyordu ona.

Ancak on dakikada geçilen Gotthard Tüneli'nde cesaretini toplayıp, "Sana Mielcik diyeceğim," diye fısıldadı kızın kulağına.

Kız da alçak sesle gülmüş, "Maxcık ve Mielcik, kulağa hoş geliyor," karşılığını vermişti.

"Mielcik ve Maxcık," dedi Maxcık, "bu daha güzel. Ayrıca daha nazik."

Kız kikirdedi.

"Sen tam bir centilmensin."

O sırada tren tünelden çıkmış güney güneşinin içine dalmıştı. Birbirlerine göz kırıp gülümsediler. "Bu kadar güzel olabiliyor demek," dedi Mielcik şaşırarak. Mutluluk onun için yepyeni bir şeydi.

Ertesi gece yılbaşı gecesini, sonraki gün yeni yılı

kutladılar. Diğer günler de bayram günü gibiydi. Elbette ki durmaksızın takla atılmıyor, Mielcik ve Maxcık da Noel ağacının çevresinde durmadan hoplayıp zıplamıyordu. İsteseler de yapamazlardı zaten çünkü Mielcik'in hemen başı dönüyordu. Maxcık'la birlikte güvercin Emma'ya binip birkaç tur attıktan sonra on beş dakika uzanması gerekmişti.

"Yazık," dedi Maxcık, "akrobat olamayacaksın."

"Birilerinin de izlemesi gerek," diye yanıtladı onu Mielcik. Bence bu konuya ilişkin bundan daha isabetli bir şey söylemek olanaksız.

“Villa Ateşböceği”nde yemek pişirirken küçük hanımın başı hiç dönmüyordu.

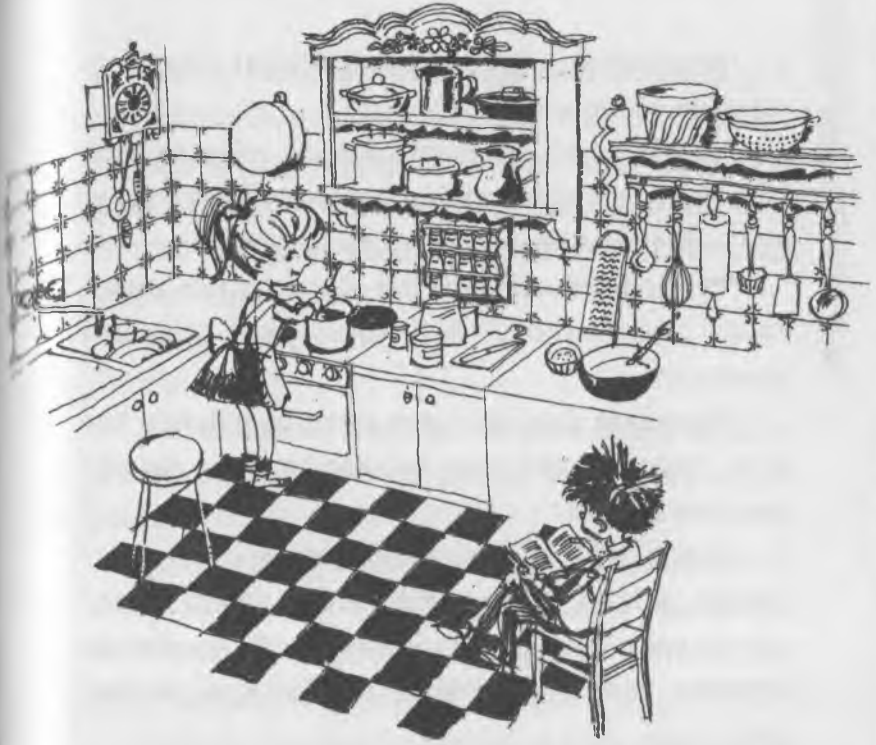
Dumanlar çıkartarak bir şeyler pişiriyor, fırınıyor ve kızartıyordu. Ne yapacağını bilemediği zaman, küçük telefonu kaldırıp büyük villada büyükler için yemek pişiren annesini arayıp akıl danışlıyordu.

Maxcık, mutfakta oturup Mielcik’i seyretmekten hoşlanıyordu. Bazen ona bir şeyler okuyor, bazen de birlikte abuk sabuk şeyler pişiriyorlardı. “Öğlen yemeğinde Soslu Saçmalık var,” diyorlardı coşkuyla ya da “Dört Köşe Patates Salatalı Zırvalık” ya da “Izgara Dereotlu Menekşe Pastilleri” ve esas şaşırtıcı olan, pişirdiklerini lezzetli buluyorlardı!

Bir defasında bir karatavuk açık mutfak penceresinden içeri girip yemeğe ortak olmak isteyince olağanüstü heyecan yaşandı! Maxcık, Hokuspokus’a haber vermesi için Mielcik’i telefona göndermiş, eline et bıçaklarından birini alıp savunmaya geçmişti. Karatavuk yaygara koparıyor, Maxcık, “Defol yoksa tavuk salatası yaparım seni!” diye haykırıyordu.

Neyse ki buna gerek kalmadı. Çünkü Maxcık’la karatavuk ağız dalaşı yaparken çayır koşusunda dünya rekoru kırmak istiyormuş gibi koşarak Hokuspokus gelince karatavuk uzaklaşmıştı. Uzaklaşmak mı? En yakın ağaca uçup yaygara koparmaya devam etti.

Gerçekten tuhaftır: Karatavuklar aslında bülbül gibi tatlı şakır; hatta bülbüllerden daha tatlı ve yara-

tıcı öttükleri bile söylenebilir. Ancak tepeleri atınca maddi hasarlı kazalara karışan şoförler gibi bağırıp yaygara koparırlar.

Kavgacı karatavuk nihayet uçup gittiğinde Hokuspokus eğilip, "Öğlene ne yemeği var?" diye sordu.

"Tavuktan alınmış kaz ciğeri ve karaturp ve daha fazla karaturp," diye bildirdi Mielcik. "Tatmak ister misiniz?" Dolu bir kaşık uzattı pencereden.

Profesör öksürerek, "Keskin bir şey bu," dedi.

"Ama sağlıklı," diye yanıt verdi Mielcik. "Karaturp solunum yollarını temizler."

"Ve daha fazla karaturp solunum yollarını daha fazla temizler," açıklamasında bulundu Maxcık. "Ayrıca yerken ağılattığı için eğlenceli bir yemek."

"Tariflerinizi yazmalı ve bir 'Çocuklar İçin Yemek Kitabı' çıkarmalısınız," dedi Hokuspokus. "Heyecan uyandırır."

"Yapmasak daha iyi," diye itiraz da bulundu Mielcik. "Yoksa bütün anne babalar başımıza üşüşüp canımıza okurlar."

Maxcık, bu tehlikeye rağmen yemek kitabı çıkarmaktan yanaydı. "Bu arada da okuma yazma öğrenmiş olursun," diye başladı sözlerine. "Bir yandan da eğleniriz. Yemek tariflerimiz insanları çok şaşırtacak."

"Bundan eminim," dedi Hokuspokus. "Evet, artık size afiyet olsun diyorum. Bizde kremalı gulaşla ekmek köftesi var. Hava kararınca sizi almaya gelirim. Görüşmek üzere."

Profesör Hokuspokus, çimenlerin üstünde sallanarak yürürken belinin ağrıdığını hissetmişti. Yabancı mutfaklara hayranlık göstermek için uzun süre o kadar eğilince olacağı buydu.

Karaturplu ve daha fazla karaturplu, eğlenceli olduğu kadar bol gözyaşlı yemeğin ardından Mielcik

ve Maxcık, kütüphanede oturup mini minnacık por-selen fincanlardan çikolata içtiler. Yanında da badem parçacıklarıyla kıyılmış kuru üzüm vardı. "Benim için şölen yemeğiydi," dedi Maxcık. "Sen doğuştan ev kadınısın. Ama şimdi bana anlat bakalım, neden okuma yazma bilmiyorsun?"

"Kim öğretecekti ki?"

"Annen."

"Ama Maxcık, sabahtan akşama dükkândaydı o, akşamları ise kıpırdayamayacak kadar yorgun oluyordu."

"Başka kimse yok muydu? Bir öğretmen? Anaokulu öğretmeni? Okula giden komşu oğlanlardan biri? Senin gibi sevimli bir kıza kim ders vermek istemez? Bunu bana açıklayabilir misin?"

Mielcik, çocuğun gözlerinin ta içine bakıp başını salladı:

"Açıklayabilirim. Ama kimseye söylemeyeceğine yemin edersen."

"Yemin ederim. Jakob Hurtig'in sırt çantası üstüne. Jacob benim dostum; bundan daha büyük yemin bilmiyorum."

"Fairbanks'de benim varlığımdan hiç kimsenin haberi yoktu," diye fısıldadı Mielcik; sesi çok gizemliydi. "Benim doğum belgem bile yok."

Maxcık şaşkın şaşkın oturuyordu.

"Doğduğum gün babam beni görünce kaçıp git-

miş. Nerede olduğunu, hâlâ yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Birkaç hafta sonra annem Fairbanks'e gidip son parasıyla bakkal dükkânı açmış. Dükkânın bir de odası vardı. Buraya gelinceye kadar beni o odada sakladı annem."

Öfkeden deliye dönen Maxcık, elindeki porselen fincanı duvara fırlattı; fincan paramparça olmuştu. "Dokuz yıl boyunca dükkân odasıydın, öyle mi?" diye haykırdı. "Alçakça bir şey bu! Annenin bunu yapmaya hakkı yoktu! Asla!"

Yere diz çöküp kırıkları toplarken, "Güzelim fincana yazık oldu," dedi Mielcik.

"Hadi canım!" diye bağırdı Maxcık; çok öfkeliydi. "Asıl o dokuz yıla yazık!" Fakat Mielcik'i halının üstünde, kırıkların arasında diz çökmüş görünce koltuktan fırladı, onu kucaklayıp sıkı sıkı bastı bağına. Epey bir süre öylece oturdular. Mielcik ağlıyordu;

bu kez gözyaşlarının nedeni karaturp değildi. Öğlan kızın gözyaşlarını silerken kendi ellerine bakıp, "Aksiliğe bak, tam da bugün tırnaklarım kirli," diye söylendi.

"Önemli değil," dedi kız; tekrar gülümsemeye başlamıştı.

Bu konuda siz ne düşünüyorsunuz bilmiyorum. Ama ben, Mielcik'in hikâyesini dinlediğinde Maxcık'ın öfke duymasını anlayabiliyorum. Bu arada öfkesinin hemen geçmediğini de söylemeliyim. Kızgınlığından haftalar boyunca Mielcik'in annesinin gözlerinin içine bakamamıştı. Bayan Simpson'a bir şey söyleyemiyordu; Jakob Hurtig'in sırt çantası üstüne yemin ettiğini unutmamalım. Öte yandan...

İnsana huzursuzluk veren, bu "bir yandan" ve "öte yandan" sözleriyle hep karşılaşırız. İnsanın saçlarının kırışması ya da hiç saçının kalmamış olması da üzüntü verir. Öte yandan, Bayan Jane Simpson, yiyecekleri olmadığı için Hansel'le Gretel'i öylece ormana gönderen masaldaki o anne baba kadar kötü değildi bence!

Canını dişine takmış, o zavallı dükkânında, Eski-molara, yerlilere, somon balıkçılarına, kürk tüccarlarına, zaman zaman bir geceliğine Fairbanks'e gelen yakınlarda konuşlanmış Amerikalı pilotlarla teknisyenlere, konserve ve içki satmıştı.

“Kapa şu aptal dükkânını,” diye bağırımlardı bir defasında. “Ne zamandır boyu sadece yarım metre olan bir kızla dansa gitmek istiyorduk.” Hatta bir tanesi kasaya el bile atmıştı. Eğer Bayan Simpson o gün, sivri konserve açacağıyla kendisini savunmamış olsaydı...

Ama bu tür tehlikeli hikâyelerle canınızı neden sıkayım? Ben sadece kendime ve size, Bayan Simpson’ın çocuğunu neden bu kadar uzun süre sakladığını, neden bu kadar uzun süre sustüğünü açıklamaya çalışıyorum. Mielcik’in, tek başına geçirdiği dokuz yıla rağmen sağlıklı ve normal bir çocuk olması mucizeydi. Annesi bunu nasıl düşünememişti?

Bir türlü inanamıyorum. Bu yüzden, hemen hemen aynı saatlerde "Villa Sorgenklein"ın salonunda kendisinin neler anlattığını dinlememizi öneriyorum.

Rosa Marzipan'la Hokuspokus kanepede oturuyorlardı. Karşılarındaki koltukta Bayan Simpson vardı; başını öne eğmişti. Bu haliyle dördüncü ya da beşinci sınıf öğrencisi bir kıza benziyordu. Ancak başını kaldırdığında yorgun ve endişeli bir kadının yüzünü gördüler.

"Yaptığım her şey yanlıştı," diye başladı söze kadın. "Boyu normal olan bir erkek ve boyları normal olan çocuklar istedim. Bu bir günah mı? İki günah mı yoksa? Ya da seksen yedi günah mı?"

"Hayır," dedi Rosa. "Ama..."

“Normal boyda bir erkek buldum. Ama beş santim boyunda bir çocuğum oldu. Kocam çocuğu görünce korkudan kaçıp gitti; lanetli olduğumu sanmıştı. Korkuyordum. Kendimden korkuyordum, bebeğimden korkuyordum, bebeğim için korkuyordum, mavi tilkili çiftlikten korkuyordum, soğuktan korkuyordum. Fairbanks’deki dükkânda da korku vardı. Hasta olmamdan korkuyordum? Emily’nin hasta olmasından korkuyordum. Dükkâna gelen sarhoş erkeklerden korkuyordum...”

Kızlık soyadı Pichelsteiner olan Bayan Jane Simpson, başını kaldırıp kanepede oturan çifte baktı; gözleri hüzmün doluydu.

“Ben kötü bir insan değilim ama iyi bir anne olmadım. Kızım yanınızda kalabilir mi?” diye sordu.

“Elbette ki burada kalacak,” dedi Hokuspokus. “Mielcik kalmayacak olsa Maxcık bizim kafamızı koparır. Ama neden soruyorsunuz?”

Rosa Marzipan öne doğru eğildi. “Yoksa siz?”

“Evet, gitmek istiyorum. Gereksiz bir insanım ben. Çocuk bile yokluğumu hissetmeyecektir.”

“Buna kendiniz de inanmıyorsunuz,” dedi Hokuspokus. “Hiçbir karenin yuvarlak olmadığı gibi hiçbir anne de gereksiz değildir.”

“Kalmak zorundasınız,” dedi Rosa. “Sadece Mielcik’in hatırına değil, yaptığınız ekmek köfteleri nedeniyle de.”

“Ayrıca biz sirkle birlikte dolaşırken birinin hem büyük hem de küçük eve göz kulak olması gerek.” Hokuspokus bir sigara yaktı. “Tümden emekliye ayrılmaya niyetimiz yok. Kısacası sevgili Bayan Simpson, size ihtiyacımız olduğu için kalıyorsunuz, işte bu kadar!”

Konuşma Mielcik’in annesine iyi gelmişti; birkaç gün sonra hemen fark edilmişti kadındaki değişiklik. Artık ilk günlerdeki kadar çekingen ve keyifsiz değildi. Hatta diğerleri gülerken gülümsediği bile oluyor, aslında ne kadar güzel olduğu o anlarda ortaya çıkıyordu.

Sonraki günlerden birinde, Hokuspokus’un çalışma odasının kapısını açan Rosa, Profesör’e, “Gel,” işareti yaptı. Parmağını dudağına götürüp, “Sessiz ol,” dedikten sonra, birlikte mutfak kapısına kadar

gittiler. Bayan Simpson bulaşık yıkadığı için tabak çanak sesleri duyuyorlardı ama duydukları bir şey daha vardı: Kadın şarkı söylüyordu!

Mutfaktan gelen şarkı sesine bir süre kulak verdikten sonra sessizce çalışma odasına döndüler. Profesör, "İşte bak. Başardık. Atlattı artık," dedi.

"Yarın Bayan Simpson'ı kuaföre götüreceğim, gerekirse zorla," diye niyetini bildirdi Rosa Marzipan. "Yeni bir saç modeli biz kadınlara yeni, beklenmedik bir güç katar."

Aynı akşam, yemekten hemen sonra Bayan Simpson, Rosa'yla Mielcik'e bir şey göstereceğini söylemişti. Böylece Hokuspokus'la Maxcık salonda yalnız kaldılar.

"Erkek erkeğe bir konuşma için iyi bir fırsat," diye lafa girdi Hokuspokus.

"Seni dinliyorum," dedi Maxcık; kendisini onurlandırılmış hissetmişti.

"Son günlerde Bayan Simpson'a öyle büyük bir öfkeyle bakıyorsun ki kafasını koparmak istediğini düşündüm." Oğlan sustuğu için Profesör devam etti: "Olasılıkla Fairbanks'te yaşananlarla ilgili bir şeyler öğrendin. Örneğin dükkândaki küçük odayı. Ve emim çeneni tutacağına yemin ettin."

Maxcık hâlâ susuyordu.

"Sözünü ve çeneni tut," dedi Hokuspokus. "İyi edersin. Ama ben kimseye söz vermedim. Bu yüzden

en azından seninle Mielcik'in annesi hakkında konuşabilirim. Ona haksızlık ediyorsun."

"Hayır!" diye haykırdı Maxcık; kızdığı her halinden belliydi. Öfkeden titriyordu.

"Evet, evet," dedi Hokuspokus. "Birkaç gün önce bize her şeyi anlattı. Burada, bu odada."

"Vicdan azabı çektiği içindir."

"Mutlaka. Ama gitmek istediği için de."

"Gitmek mi? Nereye?"

"Bilmiyorum. Kendisi de bilmiyordu zaten."

"Mielcik'le beraber mi?"

Maxcık'ın beti benzi atmıştı.

"Hayır," dedi Hokuspokus. "Tek başına. Gereksiz bir insan olduğunu söylüyor."

"Peki neden?"

"Neden gitmedi mi? Burada kalmasını emrettiğim için."

Erkek erkeğe yapılan ciddi konuşma böylece sonlandı çünkü Rosa Marzipan ve Bayan Jane Simpson odaya girip oturmuşlardı. İkisi de oldukça keyifli görünüyordu. Maxcık, Rosa'ya ve Bayan Simpson'a bakıp sordu: "Mielcik nerede?"

Soruyu yanıtlamayan Bayan Simpson, masanın üstüne yarı açık bir kibrit kutusu koymuştu; kibrit kutusunun içinde Mielcik uyuyordu.

Yani aslında uyur gibi yapıyordu. Bunun üzerine Maxcık da öfkelenmiş gibi yaptı. "Bu kadar da olmaz

ama," diye söylendi. "Bir kadına küçük parmağını verisen kutuyu da kapar hemen! Peki, o şımarık şahsiyet ne giydi yatarken? Pijamalarımından birini elbette! Düğme iliklerinden açıkça belli bu; erkekler için açılmış bu ilikler."

"Tanrı aşkına, erkekler için açılmış düğme iliği de neyin nesi?" diye sordu Hokuspokus.

"Biz erkeklerin giysilerinde ilikler solda, düğmeler sağdadır. Kadınlarda ise tam tersinedir," diye açıkladı Maxcık gayretle. "Yani pijamamı çalmış. Hemen polisi arayacağım."

Ani bir hareketle yattığı yerden kalkıp oturan Mielcik'in parlayan gözlerinden afacanlık fışkırıyordu. "Ama bu benim kendi kutum, kuştüyü yorganla yastıkları da annem benim için dikti. Anladın mı, sen? Sen... Erkek düğme iliği sen de!"

Sonra, inanmazsınız ama dilini çıkarıp, "Böö!" yaptı.

Maxcık'ın altta kalmaya niyeti yoktu. Fakat Hokuspokus eliyle Maxcık'ın ağzını kapadı.

"Yarın terziye iki göğüs cebi olan bir ceket sipariş vereceğim, biri solda, diğeri sağda, hiç olmazsa yolda kavga etmezsiniz böylece."

"Gördün işte," dedi Profesör, daha sonra keyifle yatakta gerinirken. "Bayan Simpson hiç de kötü bir anne değil. Sevinçten yanakları kızarmıştı."

Kibrit kutusunun içinde oturan Maxcık başını salladı. "Hatta bir kez doğru dürüst güldü bile."

"Herhalde dokuz yıldır ilk kez bu kadar gülmüştür. Ama ikiniz çok komiktiniz," dedi Hokuspokus. "Tuhaf, bu kız sanki öteden beri yanımızda yaşamış gibi geliyor bana. Oysa daha bir hafta önce ha vaalanından aldık! Rosa da anlayamıyor bunu."

Aniden "Klik" sesi duyuldu; etraf karanlığa gömüldü. Maxcık lambayı kapamıştı.

"Hayret, yorgun musun?" diye sordu Hokuspokus.

"Hayır."

"Öyleyse?"

"Mielcik'ten dolayı o kadaaar mutluyum ki lamba yanarken söyleyemem. Sana bile."

Bir süre sessizce yattılar. Rüzgâr, pencerenin önündeki servi ağaçlarını sallıyordu. İtalya'dan gelen ve Alpler üzerinden, kuzeye gitmek isteyen güney rüzgârıydı bu; en sevdiği yemek olan yeni yağın kara ulaşmak istiyordu.

Hokuspokus artık oğlanın uyuduğunu düşünmeye başlamıştı.

Ancak Maxcık, tekrar konuşmaya başladı.

"Bir şey daha var. Karanlıkta bir sohbet daha. Dinliyor musun?"

"Elbette."

"Sizin neden evlenmediğinizi biliyorum ben."

"Öyle mi?"

"Benim hatırıma evlenmiyorsunuz. Bana acıdığınız için. Evlenirseniz kendimi çok yalnız hissedeceğimi düşünüyorsunuz."

"Melodramatikleşme," diye uyardı Hokuspokus. "Yoksa lambayı yakarım."

"Lütfen yakma!"

"Eh pekâlâ. O halde karanlıkta soruyorum: Neden senin yüzünden evlenmediğimizi düşünüyorsun?"

"Çünkü doğru," diye açıkladı Maxcık. "Kendin söyledin: İki kez Glasgow'da turnedeysen, bir kez Londra'da, iki kez Breganzona Sarayı'nda bir kez de burada, yılbaşı gecesi."

"Bu kadar da olmaz," dedi Hokuspokus. "Yalan söylüyor olman yeterince kötü. Bir de yer ve zaman veriyorsun..."

"Çünkü uykunda konuşuyorsun!" diye açıklama yaptı Maxcık, yüksek sesle. Sadece bu kadar söylemişti. Ama açıklama yeterliydi. Sessizlik uzun sürdü; en azından karanlık odada. Dışarıda ise güney rüz-

gâri, daha şiddetli uğuldamaya başlamıştı. Ağaçlar eğiliyor, sırt ağrısı çekiyormuş gibi oflayıp pufluyor, acı acı inliyordu. Bir tren ıslık çaldı uzaklarda.

Hokuspokus'un da sırtı ağrıyor olmalıydı. Uzun süre oflayıp pufladıktan sonra, "Yarıdan itibaren geceleri uyumadan önce kulaklarına pamuk tıkayacağım," diye homurdandı.

Yavaş sesle gülen Maxcık, "Niye ki?" diye sordu. "Mielcik geldiğinden beri, artık tek başıma değilim! Şimdi vicdan azabı duymadan evlenebilirsiniz! Mielcik de benim gibi düşünüyor."

"Ne yani? Onunla Rosa'nın, benim ve bütün olup bitenler hakkında konuştu mu?"

"Ben konuşmak istemiyordum aslında. Ama o ortaya çıkardı."

"Bu da ne demek? Ortaya çıkardı?"

"Eh işte, şöyle oldu... Evde öğle yemeği yemiştik Yıldız Çorbası Nezlesi, hayır, Yıldız Nezlesi Çorbası ve Merhaba Köftesi vardı. Sonra sadece on beş dakikalığına kanepeye uzandım; uyumuşum. Mielcik yanımda oturuyor, tığla, tencere tutacağı örüyordu; Tutacak Bez Ülkesi'den gelen yünle. Böyle bir yer yok tabii biz uydurduk."

"Ee?" diye sordu Hokuspokus sabırsızlıkla. "Sonra?"

"Mielcik, bir yandan örüyor, bir yandan da beni dinliyormuş."

“Seni nasıl dinliyormuş? Uyuduğunu sanıyordum?”

“Sevgili Hokuspokus, kızma,” dedi Maxcık, ürkütüğünü belli ederek. “Benimle dalga da geçmemelisin. Ama...”

“Ama ne?”

“Ben de senin durumundayım. Ben de senin gibi bilmiyordum. Mielcik fark edinceye kadar. Ben... Ben de uyku da konuşuyormuşum!”

Hokuspokus gülmeye başladı; o kadar yüksek sesle gülüyordu ki pencere camları zangırdıyordu. Bir daha hiç duramayacakmış gibi gülüyordu. Maxcık da gülmeye başladı. Biri kapıyı açıp ışığı yakıncaya kadar deli gibi güldüler.

Gelen Rosa Marzipan’dı. Açık mavi bir pijama vardı üstünde. Belli ki gürültü nedeniyle uyanmıştı uykusundan. Yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesiyle, “Bu korkunç kahkahalar da neyin nesi?” diye sordu. “Üstelik de karanlıkta? Kafayı mı yediniz siz?”

“Yok, öyle değil,” diye açıklamaya başlayan Hokuspokus, yine gülme krizine tutulmuştu. Keyiften saçlarını çekiştiren Maxcık da katıldı ona.

Yatağın kenarına oturan Rosa Marzipan, Profesör’ün elini tuttu, nabzını ölçüp, hemşire yumuşaklığıyla, “Rahatsız olmayın lütfen. Benim zamanım var.” dedi.

Her şeyin bir sonu vardır. Bitmek bilmeyen kahkahaların da sonu gelmişti. Böylece Rosa, ikilinin karanlıkta ne hakkında konuştuğunu yavaş yavaş öğrendi.

"Pekâlâ," dedi neşeyle, "o zaman Marzipan olarak geçirdiğim yılları naftalinleyip kaldıracak ve Bayan Hokuspokus olacağım."

"Ama öncesinde onu benden istemelisin," dedi Maxcık. "En iyisi hemen iste. Yapalım, bitsin."

"Şimdi mi?" diye sordu Rosa. "Pijamayla mı? Ya kışık alır mı?"

"Şimdi!" diye buyurdu Maxcık.

"Yoksa matmazel olarak kalırsın," dedi Hokuspokus.

Hızla ayağa kalkan Rosa Marzipan, komodinin üstündeki kibrit kutusunun önünde yerlere kadar eğilerek, "Çok değerli Bay Pichelsteiner," diyerek nutuk atmaya başladı. "Saat epey ilerlemiş olmasına rağmen ünlü cep hırsız Hokuspokus'a talibim."

Maxcık kutusundan çıkmıştı, Rosa Marzipan'ın önünde eğilerek, "Kabul ediyorum," dedi. "Ben de Hokuspokus'un elini sizin elinize veriyorum."

"Küstahlaşmak istemem," diye devam etti Rosa, "Ama Bay Hokuspokus'un iki eli olduğunu hatırlatırım."

"İşte buyur, evlat," diye iç geçirdi Hokuspokus. "Önce sadece talibim dedi. Şimdi iki elimi de istiyor. En fazla bir dakika sonra ayaklarımı da ister."

"Elbette ki ayaklarını da istiyorum," dedi Rosa, ikinci kez eğilirken. "Sonra da diz arkalarını, köprücük kemiklerini ve disklerini..."

"Beni anatomi bilimine satmak istiyor," diye bağırdı Profesör.

Rosa Marzipan, durmaksızın eğilip doğrularak sayıyordu. "Bıyığını, kaşlarını, kulakmemelerini ve kırışıklıklarını da istiyorum. Ona iyi bir eş olacağım. Eğer kafatası günün birinde incelemek olursa tıgla ona yenisini örerim."

Böyle diyerek yerlere kadar eğildi ve çöktü. Ancak Maxcık lütfedip izin verince kalktı ayağa.

"Siz," dedi yapmacık bir tavırla, "ona ve her şeye talip oldunuz. Bu kadar yeter. Her şey yolunda. Alaskalı Bayan Emily Simpson da benim evet sözüme, baştan sona katılıyor."

"Çok teşekkür ederim, Ekselansları," diye fısıldadı Rosa.

"Erken sevinmeyin," diye uyardı Maxcık. "Evet dememiz iki şeye bağlı."

"Arkasında bir şey olduğunu tahmin etmiştim," diye iç geçirdi Hokuspokus. "Ne var? Çıkar baklayı ağzından."

"Düğün öncesi gerçek bir eğlence düzenlemelisiniz. Körebe oyunu, çatapatlar ve diğer saçmalıklarla. Tamam mı?"

"Kabul edilmiştir. İkincisi?"

“Düğün öncesi eğlence, karnavalın son günü olan büyük perhizden önceki salı günü yapılmalı. Mielcik ikisini de daha önce hiç yaşamadı. Hem iki kutlamayı da aynı gün yaparsak daha ucuza gelir. Mielcik kendisi ve benim için karton burunlar yapacak. Çok eğlenceli olabilir.”

“Bundan eminim,” dedi Hokuspokus. “Ama atladığınız bir şey var. Kurnaz bir ikilisiniz ama büyük perhizden önceki salı gününden sonra hangi günün geldiğini unuttunuz.”

“Neden unutamam? Sonraki gün, Paskalya öncesi perhizin ilk çarşambası, Kül Çarşambası da deniyor. Ee?”

“Ee, böyle bir günde mi evleneceğiz?” diye sordu Rosa.

“Çok pratik bir gün,” diye açıkladı Maxcık. “Nikâh dairesi o kadar dolu olmaz.”

Büyük perhizden önceki salı günü yapılan düğün öncesi eğlence, çok başarılı geçmişti. Başarının nedeni, sadece koyu kırmızı kartondan burunlarıyla Maxcık ve Mielcik değildi elbette. Gelinle damadın ve tam zamanında gelen nikâh şahitleri Bay John F. Drinkwater ile Sirk Müdürü Brausewetter’in katkılarını da unutmamak gerek. Komiser Steinbeiss da davet edilmişti ama kendisi Berlin’de bir banka soygununu aydınlatmak zorunda olduğu için gelememişti. Bu işin daha önemli olduğu açık.

Karnaval olduğu için herkes kılık değiştirmişti. Örneğin Bayan Simpson, Eskimo kızı; Bay Drinkwater Cezayirli deniz korsanı; Rosa Marzipan eğitilmiş beyaz kaniş kılığına girdiler. Ama birincilik ödülünü, üstelik oybirliğiyle, Müdür Brausewetter kazandı. "Beni kimse tanıyamayacak," diye ilan etmişti öğleden sonra ve haklı çıktı. Çünkü akşam hiç eldiven takmadan geldi!

Herkes bir ağzdan, "Bu asla sevgili Brausewetter olamaz," diye bağırınca birinciliği o kazanmış oldu. Ödülünü Profesör Hokuspokus'un elinden alan Brausewetter, çok mutluydu çünkü birincilik ödülü, şövalye dönemine ait bir çift demir eldivendi. Ve Bay Brausewetter'in henüz demirden eldiveni yoktu.

Sadece karnavalın son günü kutlanmakla kalmayıp aynı zamanda düğün öncesi eğlence de yapıldığı için şamata büyüktü, özellikle de çömlek vurma oyununda.

Gözleriniz bağlıyken sopayla çömleğe vurmanız hiç de kolay değildir. Çoğunlukla hedef vurulamıyordu zaten. Bilerek hatalı vuruşlar yapan Bay Drinkwater, çömlek yerine Müdür Brausewetter'in silindir şapkasına isabet ettirmişti.

Zavallı Brausewetter burnuna kadar inmiş silindir şapkasıyla oldukça tuhaf görünüyordu doğrusu! Ancak beş dakika sonra kurtarılabildi şapkasından.

Maxcık, "Kara Prens'e benziyordunuz!" diye seslendi.

“Önemli olan, senin hoşlanman,” diye yanıtladı Müdür Brausewetter kulağını ovuşturarak.

Sonra Breganzona’dan gelen sıcak sosisler yendi. Kral Bileam, yirmi kutu göndermişti; her kutuda altı çift vardı. Bol bol yenmesine rağmen on bir kutunun arttığı görüldü.

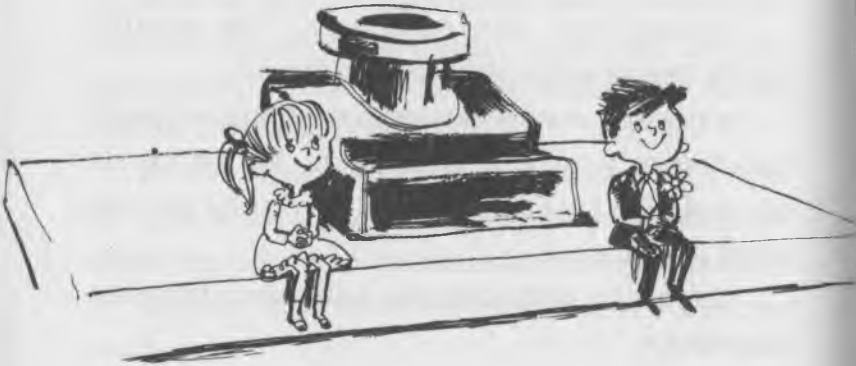
“25. evlilik yıldönümümüz için,” dedi Rosa Hokuspokus’a.

Paskalya öncesi perhizin ilk çarşamba günü hep birlikte aşağıya, Lugano'ya inip nikâh dairesine gittiler. Maxcık haklı çıkmıştı: Belediye binası o kadar boştu ki misafirleri gören memurun sevindiğini söyleyebiliriz.

Memur belgeleri gözden geçirip gelinin, damadın ve tanıkların adlarını, soyadlarını önündeki deftere kaydetti. Maxcık'la Mielcik'in mürekkep hokkasının yanına oturmasına izin verilmişti. İtalyanca ateşli bir konuşma yapan memur, herkesin elini sıktıktan sonra nikâh işlemi bitti. Matmazel Marzipan artık Bayan Hokuspokus olmuştu. Neyse ki bunun dışında hiç değişmemişti.

Şölen yemeğini Bianchi adlı restoranda yediler. Masa olağanüstü güzel hazırlanmıştı. O kadar çok çiçek vardı ki Brausewetter, Cafe de Paris soslu fileto

yerken sebze garnitürü sandığı için üç küçük çiçeği de yedi. Bu ufak hatayı sadece şef garson fark etmiş ve hemen yeni çiçekler getirtmişti.

Bütün bu işlerden bitkin düşmüş olan yetişkinler, öğleden sonra "Villa Sorgenklein"ın salonunda dinleniyor, koyu birer yorgunluk kahvesi içiyorlardı. Bay Drinkwater televizyon dizisi *Küçük Adam*'ın başarılarını ve filmin, Paskalya'da bin sinemada birden vizyona girmesini planladıklarını anlattı. Senyör Lopez'le ilgili röportaj büyük heyecan uyandırmış. Interpol adamın ensesindeymiş.

"Adam yine enseyi kurtarmak için bir sürü para saçacaktır," dedi Müdür Brausewetter. "Yeterince parası var nasılsa." Olağanüstü bir espri değildi ama kendisi yaptığı için karnı ağrıyana dek güldü. Belki de yediği süs çiçeklerinden dolayı ağrımişti karnı. Kim bilebilir? İnsanın içini görmek zordur.

"Şimdi sizin karın ağrınızdan daha önemli bir meseleye gelelim," dedi Drinkwater. "Dünden beri bir planım var."

"Vazgeç," dedi Hokuspokus.

"Bir dakika," diye bağırdı Drinkwater. "Planımı bilmiyorsun ki."

"Elbette ki biliyorum. Mielcik ve Maxcık'la film çekmek istiyorsun."

"Düşünce okuyorsun sen. 'Küçük Adamla Küçük Hanım' olacak filmin adı."

"Kulağa güzel geliyor," dedi Bayan Simpson, Amerikalı yapımcıya beklenti içinde bakarak.

Bay Drinkwater anlatmaya başlamıştı, "Ben öncelikle..."

"Ben de aynı senin gibi," diye sözünü kesti Profesör. "Bir fincan daha kahve istiyorum. Evin hanımıyla evi çekip çeviren hanım mutfağa gidip her dilden, hatta belki Türkçe bile konuşan bir kahve yapsalar nasıl olur?"

"Başüstüne, efendimiz," diye fısıldadı Rosa; bu arada doğulular gibi yerlere kadar eğilmişti. Sonra "efendi"sine göz kırıp Mielcik'in annesini çekerek odadan çıkardı.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Drinkwater; sinirlendiği belli oluyordu. "Niye durup dururken Türk kahvesi içeyim?"

"Şimdi sana açık ve net şekilde söyleyeceklerimi Bayan Simpson duymasın diye," dedi Hokuspokus, kararlı bir ses tonuyla. "Bu filmi çekmeyeceksin! Alaska'da yaşadıklarından sonra Mielcik ve annesi, kendilerini yeni toparlamışken sen gelip o zorlu süreci, bu kez oyuncu olarak bir kez daha yaşatmak istiyorsun onlara. Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Aslında kötü biri değil," diye açıklama yaptı Müdür Brausewetter. "Sadece çömlek vurma ya da film planları söz konusu olunca bir buldog gibi kabalaşıyor."

Bay Drinkwater, bir dakika boyunca üst dudağını kemirdikten sonra, "Tamam, beyler," dedi.

"Plandan vaz mı geçiyorsun?" diye sordu Hokus-pokus; biraz rahatlamış görünüyordu.

Drinkwater gülümsedi, "Bu konuyu bir yıl sonra görüşürüz."

Mielcık'le Maxcık, "Villa Ateşböceği"nde, açık pencerenin önüne oturmuş keyif çatıyor, tembellik çalışıyorlardı. Duvara asılmış zorunlu ders programında, Hokus-pokus'un güzel yazısıyla, "Pazar günleri dahil her gün saat 15-16 arası tembellik" yazılıydı.

Maxcık, kanepenin dayalı olduğu duvarda tiktaklayarak çalışan sarkaçlı saate bakıp, "Dört dakika daha var," diye saptamada bulundu. "Sonra yine gürültü yapabiliriz. Ne oynayalım? 'Bayan Vogelbauer Kuaförde' oyununu oynayabiliriz. Yoksa 'Boğmaca Olan Opera Şarkıcısı'nı mı tercih edersin?"

"Saat dördü vuruncaya kadar sadece tembellik yapacağım," dedi Mielcik; pencere önündeki papatyaları seyrediyordu keyifle. Mielcik'in boyu kadar büyümüş papatyaların hemen yanında açmış çuhaçiçeği ise onlardan bir baş daha uzundu.

"Ya da jimnastik salonuna gideriz," diye önerdi Maxcık. "Barfikste büyük sarkaç hareketini gösteririm sana. Sen de yere atlarken beni tutarsın. Nasıl? Bu da mı olmaz?"

Kız parmaklarını dudaklarına götürüp "sus" işareti yaptı.

"Pekâlâ," diye homurdandı oğlan. "Tembel, daha tembel, en tembel." Sonra duvar saati dört kez çalincaya kadar çimenlere baktılar. "Tamam," diye seslendi; içinden bir şeyler yapmak geliyordu. "Şimdi başlıyor! Ama ne?"

Mielcik, "Benim bir fikrim var," derken gülümsüyordu. "Dünyanın en küçük evli çifti oyununu oynayalım. Bu sırf bize özgü bir oyun çünkü diğer çocuklar bunun için çok büyük."

Maxcık yanıp tutuşuyordu. "Evet," diye haykırdı.

"Neyle başlıyoruz? Düğün öncesi eğlenceyle mi?"

"Aman diyeyim," dedi kız dehşet içinde. "Tabak çanak kırmak, işine gelir değil mi?"

"Ya da şöyle yapalım: Birkaç yıldır evliymişiz. Ben bir seyahatten dönmüşüm. Birbirimizin boynuna atılıp, sağ salim olduğumuz için seviniyormuşuz..."

"Ve sen çocuklar nerde diye soruyormuşsun," dedi Mielcik. "Bu iyi."

"Ne çocuğu?" diye sordu Maxcık.

"Hadi ama," dedi Mielcik. "Kendi çocuklarımız! Biz evliymişiz, iki de çocuğumuz varmış; biri erkek, biri de kız. Oğlanın adı Fridolin, kızınki ise belki Kunigunde. Senin için uygun mu?"

"Fridolin ve Kunigunde? Güzel. Hadi o zaman başlayalım!" Maxcık, hızla odadan çıkarken Mielcik üstünü başını düzeltip beklenti içinde halının üzerinde durdu.

Koridordan ağır ayak sesleri gelmeye başlamıştı. Sonra birinin, "Merhaba! Nerede benim sevgili kırım?" diye bağırdığı duyuldu.

"Buradayım, sevgili kocacığım," diye karşılık verdi Mielcik, yüksek sesle. "Sevgili eşin burada." Kollarını açabildiği kadar açmıştı.

Maxcık kapıyı koparırcasına açtı, "İşte yine buradayım," derken yüzü ışıldıyordu. "Çok hoş görünüyorsun," diye de ekledi. Sonra kazara halının kenarına takılıp kızın boynuna atılacağına, kendi burnunun

üstüne düştü. İkisi de kıkırdıyordu. Bir süre sonra gülmeye son verip oyuna devam ettiler.

El ele kanepede otururlarken kız sevecenlikle, "Öksürüğün nasıl oldu?" diye sordu. "İşler nasıldı? Çok acıktın mı? Uçak yolculuğu nasıl geçti? Sevgilim çok yorgun mu? Sabahlığını getireyim mi? Bir viski ister misin? Ya da Tom Collins kokteyli? Neden hiçbir şey söylemiyorsun, canım?"

Keyifle gerinen Maxcık, "Nihayet yine yuvamdayım," dedi. "Nihayet yine kendi dört duvarımın arasındayım, nihayet bu muhteşem huzura kavuşabildim..."

Kız onu dürtükleyip fısıldadı, "Şimdi çocukları sormalısın?"

Oğlan kısaca başını sallayıp yüksek sesle sordu: "Ben seyahate çıkmadan önce birkaç çocuğumuz yok muydu bizim? İki ya da üç?"

"İki çocuğumuz var, sevgili kocacığım; sevimli Fridolin ve tatlı bebeğimiz Kunigunde."

"Doğru, sevgili karıcığım! Ben yokken biraz büyüdüler mi bari?"

"Ne yazık ki hayır. Dün cetvelle ölçtüm, Fridolini'nin de Kunigunde'nin de boyları önceki gibi sadece beş milimetre. Pek fazla sayılmaz. Oysa aç kurt gibi yiyorlar."

"Beş milimetre, yarım santim demektir."

"Elbette, akıllı kocacığım."

"Peki, babalarının üstüne tırmanacaklarına şimdi hangi cehennemdeler?"

"Kızma," diye yalvardı Mielcik. "Ama onları çamaşırhaneye götürmek zorunda kaldım. Şu an ipte kuruyorlar."

Maxcık dehşete kapılmış gibiydi.

"Peki, sen emin misin?"

"Hayır," diye bağırdı kız. "Beni tanımadın mı? Emin değil, Mielcik'im ben. Eee, kızımız Kunigundecik'i sormadın! Yoksa kız olduğu için mi?"

"Neler olduğunu anlat, yoksa komodini parçalayacağım," diye homurdandı Maxcık.

"İkisi de ansızın ortadan yok oldu. Bağırdım, aradım, bütün evi sürünerek dolaştım. Yoklardı. Sonun-

da elektrik süpürgesine bakmak geldi aklıma! Bütün odaları süpürmüştüm.”

“Elektrik süpürgesi mi yutmuş çocukları?”

“Evet. Torbayı açtığımda ne göreyim? Gırtlakları-na kadar pislige batmış oturuyorlardı. Yavrularımız, toz, halı tüyü, sigara külü ve çiçek toprağı içinde tanınmayacak haldelerdi. Pis, yapış yapış, burunları akmış, öksürüyor ve hüngür hüngür ağlıyorlardı!”

“Sevgili küçükler,” dedi Maxcık, yüzünden duygulandığı anlaşılıyordu.

“Onları bir poşete tıkıp hemen çamaşırhaneye fırladım.”

“Şimdi çamaşırhanede ipte kuruyorlar, öyle mi?”

“Az önce baktım, daha nemliydim. Ama bir saat içinde onları alabiliriz sanırım. O zamana kadar ütülenmiş de olurlar. Yeni gibi olacaklarmış, işyeri sahibi söz verdi.” Maxcık yanıt vermediği için kız, “Niye oyuna devam etmiyorsun?” diye sordu.

Maxcık, "Ziyaretçilerimiz var," diyerek bahçeyi gösterdi.

Rosa Marzipan, pardon Bayan Hokuspokus kocasıyla birlikte çimenlerin üstünde dolaşıyordu. Kol kola girmişlerdi; kendilerinden, dünyadan ve çevre köylerden son derece memnun görünüyorlardı.

"Ne dersin?" diye sordu Mielcik. "Yakında bir bebekleri olur mu?"

"Yakında olur mu bilemem," dedi Maxcık. "Ama olsa güzel olurdu. Oğlanla birlikte çocuk arabasına oturup ağladığında onu gıdıkladık."

"Oğlanı mı? diye sordu Mielcik. "Yoksa çocuk arabasını mı?"

"Oğlanı!"

"Ya kız olursa?"

"O zaman kızı gıdıklarız. Ama mutlaka oğlan olur, güven bana. Hatta ben olağanüstü güzel bir isim bile düşündüm. Babasının adı Hokuspokus olduğu için oğlanın ismi de..."

Maxcık Mielchen'in kulağına çabucak bir şey fısıldadı.

"Yavaş ol. Bir daha söyle. Ne dedin Hokuspo?"

"Maxcık, kızın kulağına eğilip bulduğu olağanüstü güzel ismi bir kez daha fısıldadı; bu kez daha yavaş ve anlaşılır şekilde söylemişti.

İsmi çok beğenen Mielcik, "Güzeeel!" diye haykırdı; bir yandan gülüyor, bir yandan da ellerini

çırpıyordu. Maxcık da gülmeye başladı. Meraklanan Bay ve Bayan Hokuspokus açık pencereden içeriye baktıklarında, çocuklar hâlâ gülüyorlardı.

“Keyfiniz yerinde gibi görünüyor,” dedi Hokuspokus. “Sağıklar bile bunu fark eder.”

Rosa Hokuspokus, “Neye gülüyorsunuz?” diye sordu.

Maxcık’la Mielcik bir ağızdan bağırıldılar:

“Bunu asla söylemeyiz!”

Sevgili Okurlar,

Çimenlere oturan Bay ve Bayan Hokuspokus'u, çocukların verdiği yanıt şaşırtmıştı; hiç gülecek halleri yoktu. Eh, önemli olan Maxcık'ın Mielcik'in kulağına ne fısıldadığını sizlerin biliyor olması.

Aranızda, Maxcık'ın kızın kulağına ne fısıldadığını bilmeyen varsa ona, kitabın ilk sayfalarını unutmuş olabileceğini söyleyelim. Çünkü Jakob Hurtig o sayfalarda anlatıyor... Ama korkmayın, tekrar başa dönmüyorum, aksine gözü pek bir adım atıp şu sözcüğü yazıyorum:

Son